

TIN MỪNG THEO THÁNH LU-CA

Chương 1

Lời tựa

1. ¹ Thưa ngài Thê-ô-phi-lô đáng kính, có nhiều người đã ra công soạn bản tường thuật những sự việc đã được thực hiện giữa chúng ta.² Họ viết theo những điều mà các người đã được chứng kiến ngay từ đầu và đã phục vụ lời Chúa truyền lại cho chúng ta.³ Tôi cũng vậy, sau khi đã cẩn thận tra cứu đầu đuôi mọi sự, thì thiết tưởng cũng nên tuân tự viết ra để kính tặng ngài,⁴ mong ngài sẽ nhận thức được rằng giáo huấn ngài đã học hỏi thật là vững chắc.

I. THỜI THƠ ẤU: ÔNG GIO-AN TÂY GIẢ VÀ ĐỨC GIÊ-SU SINH RA VÀ SỐNG ẨN DẬT

Truyền tin cho ông Da-ca-ri-a

⁵ Thời vua Hê-rô-đê cai trị miền Giu-đê, có một vị tư tế thuộc nhóm A-vi-gia, tên là Da-ca-ri-a; vợ ông là Ê-li-sa-bét cũng thuộc dòng tộc tư tế A-ha-ron.⁶ Cả hai ông bà đều là người công chính trước mặt Thiên Chúa, sống đúng theo mọi điều răn và mệnh lệnh của Chúa, không ai chê trách được điều gì.⁷ Nhưng họ lại không có con, vì bà Ê-li-sa-bét là người hiếm hoi. Và lại, cả hai đều đã cao niên.

⁸ Sau đây là chuyện xảy ra trong lúc ông đang lo việc tế tự trước nhan Thiên Chúa khi đến phiên của nhóm ông:⁹ Trong cuộc bắt thăm thường lệ của hàng tư tế, ông đã trúng thăm được vào dâng hương trong Đền Thờ của Đức Chúa.¹⁰ Trong giờ dâng hương đó, toàn thể dân chúng cầu nguyện ở bên ngoài.

¹¹ Bỗng một sứ thần của Chúa hiện ra với ông, đứng bên phải hương án.¹² Thấy vậy, ông Da-ca-ri-a bối rối, và nỗi sợ hãi ập xuống trên ông.¹³ Nhưng sứ thần bảo ông: "Này ông Da-ca-ri-a, đừng sợ, vì Thiên Chúa đã nhận lời ông cầu xin: bà Ê-li-sa-bét vợ ông sẽ sinh cho ông một đứa con trai, và ông phải đặt tên cho con là Gio-an.¹⁴ Ông sẽ được vui mừng hơn hở, và nhiều người cũng được hỷ hoan ngày con trẻ chào đời.¹⁵ Vì em bé sẽ nên cao cả trước mặt Chúa. Rượu lạt rượu nồng em sẽ đều không uống. Và ngay khi còn trong lòng mẹ, em đã đầy Thánh Thần.¹⁶ Em sẽ đưa nhiều con cái Ít-ra-en về với Đức Chúa là Thiên Chúa của họ.¹⁷ Được đầy thần khí và quyền năng của ngôn sứ

Ê-li-a, em sẽ đi trước mặt Chúa, để làm cho lòng cha ông quay về với con cháu, để làm cho tâm tư kẻ ngỗ nghịch lại hướng về nẻo chính đường ngay, và chuẩn bị một dân sẵn sàng đón Chúa.”¹⁸ Ông Da-ca-ri-a thưa với sứ thần: “Dựa vào đâu mà tôi biết được điều ấy? Vì tôi đã già, và nhà tôi cũng đã lớn tuổi.”¹⁹ Sứ thần đáp: “Tôi là Gáp-ri-en, hằng đứng hầu trước mặt Thiên Chúa, tôi được sai đến nói với ông và loan báo tin mừng ấy cho ông.²⁰ Và này đây ông sẽ bị câm, không nói được, cho đến ngày các điều ấy xảy ra, bởi vì ông đã không tin lời tôi, là những lời sẽ được ứng nghiệm đúng thời đúng buổi.”²¹ Dân chúng đợi ông Da-ca-ri-a, và lấy làm lạ sao ông ở lại trong cung thánh lâu như thế.²² Lúc đi ra, ông không nói với họ được, và dân chúng biết là ông đã thấy một thị kiến trong cung thánh. Còn ông, ông chỉ làm hiệu cho họ và vẫn bị câm.

²³ Khi thời gian phục vụ ở Đền Thờ đã mãn, ông trở về nhà.²⁴ Ít lâu sau, bà Ê-li-sa-bét vợ ông có thai, bà ẩn mình năm tháng.²⁵ Bà tự nhủ: “Chúa đã làm cho tôi như thế đó, khi Người thương cất nỗi hổ nhục tôi phải chịu trước mặt người đời.”

Truyền tin cho Đức Ma-ri-a

²⁶ Bà Ê-li-sa-bét có thai được sáu tháng, thì Thiên Chúa sai sứ thần Gáp-ri-en đến một thành miền Ga-li-lê, gọi là Na-da-rét,²⁷ gặp một trinh nữ đã thành hôn với một người tên là Giu-se, thuộc dòng dõi vua Đa-vít. Trinh nữ ấy tên là Ma-ri-a.

²⁸ Sứ thần vào nhà trinh nữ và nói: “Mừng vui lên, hỡi Đấng đầy ân sủng, Đức Chúa ở cùng bà.”²⁹ Nghe lời ấy, bà rất bối rối, và tự hỏi lời chào như vậy có nghĩa gì.

³⁰ Sứ thần liền nói: “Thưa bà Ma-ri-a, xin đừng sợ, vì bà đẹp lòng Thiên Chúa.³¹ Và này đây bà sẽ thụ thai, sinh hạ một con trai, và đặt tên là Giê-su.³² Người sẽ nên cao cả, và sẽ được gọi là Con Đấng Tối Cao. Đức Chúa là Thiên Chúa sẽ ban cho Người ngai vàng vua Đa-vít, tổ tiên Người.³³ Người sẽ trị vì nhà Gia-cóp đến muôn đời, và triều đại của Người sẽ vô cùng vô tận.”

³⁴ Bà Ma-ri-a thưa với sứ thần: “Việc ấy sẽ xảy ra cách nào, vì tôi không biết đến việc vợ chồng! ”

³⁵ Sứ thần đáp: “Thánh Thần sẽ ngự xuống trên bà, và quyền năng Đấng Tối Cao sẽ rợp bóng trên bà, vì thế, Đấng Thánh sắp sinh ra sẽ được gọi là Con Thiên Chúa.³⁶ Kìa bà Ê-li-sa-bét, người họ hàng với bà, tuy già rồi, mà cũng đang cưu mang một người con trai: bà ấy vẫn bị

mang tiếng là hiếm hoi, mà nay đã có thai được sáu tháng.³⁷ Vì đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể làm được.”

³⁸ Bấy giờ bà Ma-ri-a nói: “Vâng, tôi đây là nữ tỳ của Chúa, xin Chúa cứ làm cho tôi như lời sứ thần nói.” Rồi sứ thần từ biệt ra đi.

Đức Ma-ri-a viếng thăm bà Ê-li-sa-bét

³⁹ Hồi ấy, bà Ma-ri-a vội vã lên đường, đến miền núi, vào một thành thuộc chi tộc Giu-đa.⁴⁰ Bà vào nhà ông Da-ca-ri-a và chào hỏi bà Ê-li-sa-bét.⁴¹ Bà Ê-li-sa-bét vừa nghe tiếng bà Ma-ri-a chào, thì đứa con trong bụng nhảy lên, và bà được đầy tràn Thánh Thần,⁴² liền kêu lớn tiếng và nói rằng: “Em được chúc phúc hơn mọi người phụ nữ, và người con em đang cưu mang cũng được chúc phúc.⁴³ Bởi đâu tôi được Thân Mẫu Chúa tôi đến với tôi thế này?⁴⁴ Vì này đây, tai tôi vừa nghe tiếng em chào, thì đứa con trong bụng đã nhảy lên vui sướng.⁴⁵ Em thật có phúc, vì đã tin rằng Chúa sẽ thực hiện những gì Người đã nói với em.”

Bài ca “Ngợi Khen” (Magnificat)

⁴⁶ Bấy giờ bà Ma-ri-a nói:
“Linh hồn tôi ngợi khen Đức Chúa,
⁴⁷ thần trí tôi hớn hở vui mừng
vì Thiên Chúa, Đấng cứu độ tôi.
⁴⁸ Phận nữ tỳ hèn mọn,
Người đoái thương nhìn tới;
từ nay, hết mọi đời
sẽ khen tôi diễm phúc.
⁴⁹ Đấng Toàn Năng đã làm cho tôi
biết bao điều cao cả,
danh Người thật chí thánh chí tôn!
⁵⁰ Đời nọ tới đời kia,
Chúa hằng thương xót những ai kính sợ Người.
⁵¹ Chúa giơ tay biểu dương sức mạnh,
đẹp tan phường lòng trí kiêu căng.
⁵² Chúa hạ bệ những ai quyền thế,
Người nâng cao mọi kẻ khiêm nhường.
⁵³ Kẻ đói nghèo, Chúa ban của đầy dư,
người giàu có, lại đuổi về tay trắng.
⁵⁴ Chúa độ trì Ít-ra-en, tôi tớ của Người,
⁵⁵ như đã hứa cùng cha ông chúng ta,
vì Người nhớ lại lòng thương xót
dành cho tổ phụ Áp-ra-ham

và cho con cháu đến muôn đời.”

⁵⁶ Bà Ma-ri-a ở lại với bà Ê-li-sa-bét độ ba tháng, rồi trở về nhà.

Ông Gio-an Tẩy Giả ra đời, láng giềng chia vui

⁵⁷ Tới ngày mãn nguyệt khai hoa, bà Ê-li-sa-bét sinh hạ một con trai.⁵⁸ Nghe biết Chúa đã quá thương bà như vậy, láng giềng và thân thích đều chia vui với bà.

Ông Gio-an Tẩy Giả chịu phép cắt bì

⁵⁹ Khi con trẻ được tám ngày, họ đến làm phép cắt bì, và tính lấy tên cha là Da-ca-ri-a mà đặt cho em.⁶⁰ Nhưng bà mẹ lên tiếng nói: “Không, phải đặt tên cháu là Gio-an.”⁶¹ Họ bảo bà: “Trong họ hàng của bà, chẳng ai có tên như vậy cả.”⁶² Rồi họ làm hiệu hỏi người cha, xem ông muốn đặt tên cho em bé là gì.⁶³ Ông xin một tấm bảng nhỏ và viết: “Tên cháu là Gio-an.” Ai nấy đều bỡ ngỡ.⁶⁴ Ngay lúc ấy, miệng lưỡi ông lại mở ra, ông nói được, và chúc tụng Thiên Chúa.⁶⁵ Láng giềng ai nấy đều kinh sợ. Và các sự việc ấy được đồn ra khắp miền núi Giu-đê.⁶⁶ Ai nghe cũng để tâm suy nghĩ và tự hỏi: “Đứa trẻ này rồi ra sẽ thế nào đây? ” Và quả thật, có bàn tay Chúa phù hộ em.

Bài ca “Chúc Tụng” (Benedictus)

⁶⁷ Bấy giờ, người cha của em, tức là ông Da-ca-ri-a, được đầy Thánh Thần, liền nói tiên tri rằng:

⁶⁸ “Chúc tụng Đức Chúa là Thiên Chúa Ít-ra-en đã viếng thăm cứu chuộc dân Người.

⁶⁹ Từ dòng dõi trung thần Đa-vít, Người đã cho xuất hiện

Vị Cứu Tinh quyền thế để giúp ta,

⁷⁰ như Người đã dùng miệng các vị thánh ngôn sứ mà phán hứa tự ngàn xưa:

⁷¹ sẽ cứu ta thoát khỏi địch thù, thoát tay mọi kẻ hăng ghen ghét;

⁷² sẽ trọn bề nhân nghĩa với tổ tiên và nhớ lại lời xưa giao ước;

⁷³ Chúa đã thề với tổ phụ Áp-ra-ham rằng sẽ giải phóng ta khỏi tay địch thù,

⁷⁴ và cho ta chẳng còn sợ hãi,

⁷⁵ để ta sống thánh thiện công chính trước nhan Người, mà phụng thờ Người suốt cả đời ta.

⁷⁶ Hài Nhi hỡi, con sẽ mang tước hiệu là ngôn sứ của Đấng Tối Cao:

con sẽ đi trước Chúa, mở lối cho Người,
77 bảo cho dân Chúa biết: Người sẽ cứu độ
là tha cho họ hết mọi tội khiên.
78 Thiên Chúa ta đầy lòng trắc ẩn,
cho Vầng Đông tự chốn cao vời viếng thăm ta,
79 soi sáng những ai ngồi nơi tăm tối
và trong bóng tử thần,
dẫn ta bước vào đường nẻo bình an”.

Ông Gio-an Tẩy Giả sống ẩn dật

80 Cậu bé càng lớn lên thì tinh thần càng vững mạnh. Cậu sống trong
hoang địa cho đến ngày ra mắt dân Ít-ra-en.

Chương 2

Đức Giê-su ra đời. Những người chăn chiên đến viếng thăm (Mt 1:18 -25)

2. ¹ Thời ấy, hoàng đế Au-gút-tô ra chiếu chỉ, truyền kiểm tra dân số
trong khắp cả thiên hạ.² Đây là cuộc kiểm tra đầu tiên, được thực hiện
thời ông Qui-ri-ni-ô làm tổng trấn xứ Xy-ri.³ Ai nấy đều phải về nguyên
quán mà khai tên tuổi.⁴ Bởi thế, ông Giu-se từ thành Na-da-rét, miền
Ga-li-lê lên thành vua Đa-vít tức là Bê-lem, miền Giu-đê, vì ông thuộc
gia đình dòng tộc vua Đa-vít.⁵ Ông lên đó khai tên cùng với người đã
thành hôn với ông là bà Ma-ri-a, lúc ấy đang có thai.⁶ Khi hai người
đang ở đó, thì bà Ma-ri-a đã tới ngày mãn nguyệt khai hoa.⁷ Bà sinh
con trai đầu lòng, lấy tã bọc con, rồi đặt nằm trong máng cỏ, vì hai
ông bà không tìm được chỗ trong nhà trọ.

⁸ Trong vùng ấy, có những người chăn chiên sống ngoài đồng và thức
đêm canh giữ đàn vật.⁹ Bỗng sứ thần Chúa đứng bên họ, và vinh
quang của Chúa chiếu toả chung quanh, khiến họ kinh khiếp hãi
hùng.¹⁰ Nhưng sứ thần bảo họ: “Anh em đừng sợ. Nay tôi báo cho anh
em một tin mừng trọng đại, cũng là tin mừng cho toàn dân:¹¹ Hôm nay,
một Đấng Cứu Độ đã sinh ra cho anh em trong thành vua Đa-vít,
Người là Đấng Ki-tô Đức Chúa.¹² Anh em cứ dấu này mà nhận ra Người:
anh em sẽ gặp thấy một trẻ sơ sinh bọc tã, nằm trong máng cỏ.”¹³
Bỗng có muôn vàn thiên binh hợp với sứ thần cất tiếng ngợi khen
Thiên Chúa rằng:

¹⁴ “Vinh danh Thiên Chúa trên trời,
bình an dưới thế cho loài người Chúa thương.”

¹⁵ Khi các thiên sứ từ biệt mấy người chăn chiên về trời, những
người này bảo nhau: “Nào chúng ta sang Bê-lem, để xem sự việc đã

xảy ra, như Chúa đã tỏ cho ta biết.”¹⁶ Họ liền hối hả ra đi. Đến nơi, họ gặp bà Ma-ri-a, ông Giu-se, cùng với Hai Nhi đặt nằm trong máng cỏ.¹⁷ Thấy thế, họ liền kể lại điều đã được nói với họ về Hai Nhi này.¹⁸ Nghe các người chần chiên thuật chuyện, ai cũng ngạc nhiên.¹⁹ Còn bà Ma-ri-a thì hằng ghi nhớ mọi kỷ niệm ấy, và suy đi nghĩ lại trong lòng.²⁰ Rồi các người chần chiên ra về, vừa đi vừa tôn vinh ca tụng Thiên Chúa, vì mọi điều họ đã được mắt thấy tai nghe, đúng như đã được nói với họ.

Đức Giê-su chịu phép cắt bì

²¹ Khi Hai Nhi được đủ tám ngày, nghĩa là đến lúc phải làm lễ cắt bì, người ta đặt tên cho Hai Nhi là Giê-su; đó là tên mà sứ thần đã đặt cho Người trước khi Người được thụ thai trong lòng mẹ.

Tiến dâng Đức Giê-su cho Thiên Chúa

²² Khi đã đến ngày lễ thanh tẩy của các ngài theo luật Mô-sê, bà Ma-ri-a và ông Giu-se đem con lên Giê-ru-sa-lem, để tiến dâng cho Chúa,²³ như đã chép trong Luật Chúa rằng: “Mọi con trai đầu lòng phải được gọi là của thánh, dành cho Chúa”,²⁴ và cũng để dâng của lễ theo Luật Chúa truyền, là một đôi chim gáy hay một cặp bồ câu non.²⁵ Hồi ấy ở Giê-ru-sa-lem, có một người tên là Si-mê-ôn. Ông là người công chính và sùng đạo, ông những mong chờ niềm an ủi của Ít-ra-en, và Thánh Thần hằng ngự trên ông.²⁶ Ông đã được Thánh Thần linh báo cho biết là ông sẽ không thấy cái chết trước khi được thấy Đấng Ki-tô của Đức Chúa.²⁷ Được Thần Khí thúc đẩy, ông lên Đền Thờ. Vào lúc cha mẹ Hai Nhi Giê-su đem con tới để chu toàn tập tục Luật đã truyền liên quan đến Người,²⁸ thì ông ẵm lấy Hai Nhi trên tay, và chúc tụng Thiên Chúa rằng:

Bài ca “An Bình Ra Đi” (Nunc dimittis)

²⁹ “Muôn lạy Chúa, giờ đây
theo lời Ngài đã hứa,
xin để tôi tớ này được an bình ra đi.
³⁰ Vì chính mắt con được thấy ơn cứu độ
³¹ Chúa đã dành sẵn cho muôn dân:
³² Đó là ánh sáng soi đường cho dân ngoại,
là vinh quang của Ít-ra-en Dân Ngài.”

Ông Si-mê-ôn nói tiên tri

³³ Cha và mẹ Hai Nhi ngạc nhiên vì những lời ông Si-mê-ôn vừa nói về Người.³⁴ Ông Si-mê-ôn chúc phúc cho hai ông bà, và nói với bà Ma-ri-a,

mẹ của Hải Nhi: "Thiên Chúa đã đặt cháu bé này làm duyên có cho nhiều người Ít-ra-en ngã xuống hay đứng lên. Cháu còn là dấu hiệu cho người đời chống báng;³⁵ và như vậy, những ý nghĩ từ thâm tâm nhiều người sẽ lộ ra. Còn chính bà, một lưỡi gươm sẽ đâm thấu tâm hồn bà."

Bà An-na nói tiên tri

³⁶ Lại cũng có một nữ ngôn sứ tên là An-na, con ông Pơ-nu-ên, thuộc chi tộc A-se. Bà đã nhiều tuổi lắm. Từ khi xuất giá, bà đã sống với chồng được bảy năm,³⁷ rồi ở góa, đến nay đã tám mươi tư tuổi. Bà không rời bỏ Đền Thờ, những ăn chay cầu nguyện, sớm hôm thờ phượng Thiên Chúa.³⁸ Cũng vào lúc ấy, bà tiến lại gần bên, cảm tạ Thiên Chúa, và nói về Hải Nhi cho hết những ai đang mong chờ ngày Thiên Chúa cứu chuộc Giê-ru-sa-lem.

Đức Giê-su tiếp tục sống ẩn dật tại Na-da-rét

³⁹ Khi hai ông bà đã làm xong mọi việc như Luật Chúa truyền, thì trở về nơi cư ngụ là thành Na-da-rét, miền Ga-li-lê.⁴⁰ Còn Hải Nhi ngày càng lớn lên, thêm vững mạnh, đầy khôn ngoan, và hằng được ân nghĩa cùng Thiên Chúa.

Đức Giê-su ngồi giữa các bậc thầy Do-thái

⁴¹ Hằng năm, cha mẹ Đức Giê-su trở về hội đền Giê-ru-sa-lem mừng lễ Vượt Qua.⁴² Khi Người được mười hai tuổi, cả gia đình cùng lên đền, như người ta thường làm trong ngày lễ.⁴³ Xong kỳ lễ, hai ông bà trở về, còn cậu bé Giê-su thì ở lại Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ chẳng hay biết.⁴⁴ Ông bà cứ tưởng là cậu về chung với đoàn lũ hành, nên sau một ngày đường, mới đi tìm kiếm giữa đám bà con và người quen thuộc.⁴⁵ Không thấy con đâu, hai ông bà trở lại Giê-ru-sa-lem mà tìm.

⁴⁶ Sau ba ngày, hai ông bà mới tìm thấy con trong Đền Thờ, đang ngồi giữa các thầy dạy, vừa nghe họ, vừa đặt câu hỏi.⁴⁷ Ai nghe cậu nói cũng ngạc nhiên về trí thông minh và những lời đối đáp của cậu.⁴⁸ Khi thấy con, hai ông bà sửng sốt, và mẹ Người nói với Người: "Con ơi, sao con lại xử với cha mẹ như vậy? Con thấy không, cha con và mẹ đây đã phải cực lòng tìm con!"⁴⁹ Người đáp: "Sao cha mẹ lại tìm con? Cha mẹ không biết là con có bốn phần ở nhà của Cha con sao?"⁵⁰ Nhưng ông bà không hiểu lời Người vừa nói.

Đức Giê-su còn sống ẩn dật tại Na-da-rét

⁵¹ Sau đó, Người đi xuống cùng với cha mẹ, trở về Na-da-rét và hằng vâng phục các ngài. Riêng mẹ Người thì hằng ghi nhớ tất cả những điều ấy trong lòng.⁵² Còn Đức Giê-su ngày càng thêm khôn ngoan, thêm cao lớn và thêm ân nghĩa đối với Thiên Chúa và người ta.

II. ĐỨC GIÊ-SU CHUẨN BỊ THI HÀNH SỨ MỆNH

Chương 3

Ông Gio-an Tẩy Giả rao giảng (Mt 3:1-12; Mc 1:2-6; Ga 1:19 -28)

3. ¹ Năm thứ mười lăm dưới triều hoàng đế Ti-bê-ri-ô, thời Phong-xi-ô Phi-la-tô làm tổng trấn miền Giu-đê, Hê-rô-đê làm tiểu vương miền Ga-li-lê, người em là Phi-líp-phê làm tiểu vương miền I-tu-rê và Tra-khô-nít, Ly-xa-ni-a làm tiểu vương miền A-bi-lên,² Kha-nan và Cai-pha làm thượng tế, có lời Thiên Chúa phán cùng con ông Da-ca-ri-a là ông Gio-an trong hoang địa.³ Ông liền đi khắp vùng ven sông Gio-đan, rao giảng, kêu gọi người ta chịu phép rửa tỏ lòng sám hối để được ơn tha tội,⁴ như có lời chép trong sách ngôn sứ I-sai-a rằng: Có tiếng người hô trong hoang địa: hãy dọn sẵn con đường cho Đức Chúa, sửa lối cho thẳng để Người đi.⁵ Mọi thung lũng, phải lấp cho đầy, mọi núi đồi, phải bạt cho thấp, khúc quanh co, phải uốn cho ngay, đường lối lồi, phải san cho phẳng.⁶ Rồi hết mọi người phàm sẽ thấy ơn cứu độ của Thiên Chúa.

⁷ Đám đông lũ lượt kéo đến xin ông Gio-an làm phép rửa; ông nói với họ: "Nòi rắn độc kia, ai đã chỉ cho các anh cách trốn cơn thịnh nộ của Thiên Chúa sắp giáng xuống vậy?"⁸ Các anh hãy sinh những hoa quả xứng với lòng sám hối. Và đừng vội nghĩ bụng rằng: Chúng ta đã có tổ phụ Áp-ra-ham; vì, tôi nói cho các anh hay, Thiên Chúa có thể làm cho những hòn đá này trở nên con cháu ông Áp-ra-ham.⁹ Cái rìu đã đặt sát gốc cây: bất cứ cây nào không sinh quả tốt đều bị chặt đi và quăng vào lửa."

¹⁰ Đám đông hỏi ông rằng: "Chúng tôi phải làm gì đây?"¹¹ Ông trả lời: "Ai có hai áo, thì chia cho người không có; ai có gì ăn, thì cũng làm như vậy."¹² Cũng có những người thu thuế đến chịu phép rửa. Họ hỏi ông: "Thưa thầy, chúng tôi phải làm gì?"¹³ Ông bảo họ: "Đừng đòi hỏi gì quá mức đã ấn định cho các anh."¹⁴ Binh lính cũng hỏi ông: "Còn anh em chúng tôi thì phải làm gì?" Ông bảo họ: "Chớ hà hiếp ai, cũng đừng tổng tiền người ta, hãy an phận với số lương của mình."

¹⁵ Hồi đó, dân đang trông ngóng, và trong thâm tâm, ai nấy đều tự hỏi: biết đâu ông Gio-an lại chẳng là Đấng Mê-si-a!¹⁶ Ông Gio-an trả lời mọi người rằng: "Tôi, tôi làm phép rửa cho anh em trong nước, nhưng có Đấng mạnh mẽ hơn tôi đang đến, tôi không đáng cỡi quai dép cho Người. Người sẽ làm phép rửa cho anh em trong Thánh Thần và lửa.¹⁷ Tay Người cầm nia rê sạch lúa trong sân: thóc mảy thì thu vào kho lẫm, còn thóc lép thì bỏ vào lửa không hề tắt mà đốt đi."¹⁸ Ngoài ra, ông còn khuyên dân nhiều điều khác nữa, mà loan báo Tin Mừng cho họ.

Ông Gio-an Tẩy Giả bị bỏ tù

¹⁹ Còn tiểu vương Hê-rô-đê thì bị ông Gio-an khiển trách vì đã lấy bà Hê-rô-đi-a là vợ của người anh, và vì tất cả các tội ác tiểu vương đã phạm.²⁰ Ngoài ra, tiểu vương còn phạm thêm tội này là bỏ tù ông Gio-an.

Đức Giê-su chịu phép rửa (Mt 3:13 -17; Mc 1:9-11)

²¹ Khi toàn dân đã chịu phép rửa, Đức Giê-su cũng chịu phép rửa, và đang khi Người cầu nguyện, thì trời mở ra,²² và Thánh Thần ngự xuống trên Người dưới hình dáng chim bồ câu. Lại có tiếng từ trời phán rằng: Con là Con của Cha; ngày hôm nay, Cha đã sinh ra Con.

Gia phả Đức Giê-su Ki-tô (Mt 1:1-17)

²³ Khi Đức Giê-su khởi sự rao giảng, Người trạc ba mươi tuổi. Thiên hạ vẫn coi Người là con ông Giu-se. Giu-se là con Ê-li,²⁴ Ê-li con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi, Lê-vi con Man-ki, Man-ki con Gian-nai, Gian-nai con Giô-xếp.²⁵ Giô-xếp con Mát-tít-gia, Mát-tít-gia con A-mốt, A-mốt con Na-khum, Na-khum con Khét-li, Khét-li con Nác-gai.²⁶ Nác-gai con Ma-khát, Ma-khát con Mát-tít-gia, Mát-tít-gia con Sim-y, Sim-y con Giô-xếch, Giô-xếch con Giô-đa.²⁷ Giô-đa con Giô-kha-nan, Giô-kha-nan con Rê-sa, Rê-sa con Dơ-rúp-ba-ven, Dơ-rúp-ba-ven con San-ti-ên.

²⁸ Nê-ri con Man-ki, Man-ki con Át-đi, Át-đi con Cô-xam, Cô-xam con En-mơ-đam, En-mơ-đam con E.²⁹ E con Giê-su, Giê-su con Ê-li-e-de, Ê-li-e-de con Giô-rim, Giô-rim con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi.³⁰ Lê-vi con Si-mê-ôn, Si-mê-ôn con Giu-đa, Giu-đa con Giô-xếp, Giô-xếp con Giô-nam, Giô-nam con En-gia-kim,³¹ En-gia-kim con Ma-li-a, Ma-li-a con Mi-na, Mi-na con Mát-tát-ta, Mát-tát-ta con Na-than, Na-than con Đa-vít.

³² Đa-vít con Gie-sê. Gie-sê con Ô-vết, Ô-vết con Bô-át, Bô-át con Xan-môn, Xan-môn con Nác-sôn.³³ Nác-sôn con Am-mi-na-đáp, Am-mi-na-đáp con Át-min, Át-min con Ác-ni, Ác-ni con Khét-rôn, Khét-rôn con Pe-rét, Pe-rét con Giu-đa.³⁴ Giu-đa con Gia-cóp, Gia-cóp con I-xa-ác, I-xa-ác con Áp-ra-ham.

³⁵ Na-kho con Xơ-rúc, Xơ-rúc con Rơ-u, Rơ-u con Pe-léc, Pe-léc con Ê-ve. Ê-ve con Se-lác.³⁶ Se-lác con Kê-nan, Kê-nan con Ác-pắc-sát, Ác-pắc-sát con Sêm, Sêm con Nô-ê, Nô-ê con La-méc.³⁷ La-méc con Mơ-thu-se-lác. Mơ-thu-se-lác con Kha-nốc, Kha-nốc con Gie-rét, Gie-rét con Ma-ha-lan-ên, Ma-ha-lan-ên con Kên-nan.³⁸ Kên-nan con E-nốt, E-nốt con Sết, Sết con A-đam và A-đam là con Thiên Chúa.

Chương 4

Đức Giê-su chịu cám dỗ (Mt 4:1-11; Mc 1:12 -13)

4. ¹ Đức Giê-su được đầy Thánh Thần, từ sông Gio-đan trở về.² Suốt bốn mươi ngày, Người được Thánh Thần dẫn đi trong hoang địa và chịu quỷ cám dỗ. Trong những ngày ấy, Người không ăn gì cả, và khi hết thời gian đó, thì Người thấy đói.³ Bấy giờ, quỷ nói với Người: "Nếu ông là Con Thiên Chúa thì truyền cho hòn đá này hoá bánh đi!"⁴ Nhưng Đức Giê-su đáp lại: "Đã có lời chép rằng: Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh."

⁵ Sau đó, quỷ đem Đức Giê-su lên cao, và trong giây lát, chỉ cho Người thấy tất cả các nước thiên hạ.⁶ Rồi nó nói với Người: "Tôi sẽ cho ông toàn quyền cai trị cùng với vinh hoa lợi lộc của các nước này, vì quyền hành ấy đã được trao cho tôi, và tôi muốn cho ai tùy ý."⁷ Vậy nếu ông bái lạy tôi, thì tất cả sẽ thuộc về ông."⁸ Đức Giê-su đáp lại: "Đã có lời chép rằng: Người phải bái lạy Đức Chúa là Thiên Chúa của người, và phải thờ phượng một mình Người mà thôi."

⁹ Quỷ lại đem Đức Giê-su đến Giê-ru-sa-lem và đặt Người trên nóc Đền Thờ, rồi nói với Người: "Nếu ông là Con Thiên Chúa, thì đứng đây mà gieo mình xuống đi!"¹⁰ Vì đã có lời chép rằng: Thiên Chúa sẽ truyền cho thiên sứ gìn giữ bạn.¹¹ Lại còn chép rằng: Thiên sứ sẽ tay đỡ tay nâng, cho bạn khỏi vấp chân vào đá."¹² Bấy giờ Đức Giê-su đáp lại: "Đã có lời rằng: Người chớ thử thách Đức Chúa là Thiên Chúa của người."

¹³ Sau khi đã xoay hết cách để cám dỗ Người, quỷ bỏ đi, chờ đợi thời cơ.

III. ĐỨC GIÊ-SU RAO GIẢNG TẠI MIỀN GA-LI-LÊ

Đức Giê-su bắt đầu rao giảng (Mt 4:12 -17; Mc 1:14 -15)

¹⁴ Được quyền năng Thần Khí thúc đẩy, Đức Giê-su trở về miền Ga-li-lê, và tiếng tăm Người đồn ra khắp vùng lân cận.¹⁵ Người giảng dạy trong các hội đường, và được mọi người tôn vinh.

Đức Giê-su tại Na-da-rét (Mt 13: 53 -58; Mc 6:1-6)

¹⁶ Rồi Đức Giê-su đến Na-da-rét, là nơi Người sinh trưởng. Người vào hội đường như Người vẫn quen làm trong ngày sa-bát, và đứng lên đọc Sách Thánh.¹⁷ Họ trao cho Người cuốn sách ngôn sứ I-sai-a. Người mở ra, gấp đoạn chép rằng:¹⁸ Thần Khí Chúa ngự trên tôi, vì Chúa đã xức dầu tấn phong tôi, để tôi loan báo Tin Mừng cho kẻ nghèo hèn. Người đã sai tôi đi công bố cho kẻ bị giam cầm biết họ được tha, cho người mù biết họ được sáng mắt, trả lại tự do cho người bị áp bức,¹⁹ công bố một năm hồng ân của Chúa.

²⁰ Đức Giê-su cuộn sách lại, trả cho người giúp việc hội đường, rồi ngồi xuống. Ai nấy trong hội đường đều chăm chú nhìn Người.²¹ Người bắt đầu nói với họ: "Hôm nay đã ứng nghiệm lời Kinh Thánh quý vị vừa nghe."²² Mọi người đều tán thành và thán phục những lời hay ý đẹp thốt ra từ miệng Người.

²³ Người nói với họ: "Hẳn là các ông muốn nói với tôi câu tục ngữ: Thầy lang ơi, hãy chữa lấy mình! Tất cả những gì chúng tôi nghe nói ông đã làm tại Ca-phác-na-um, ông cũng hãy làm tại đây, tại quê ông xem nào!"²⁴ Người nói tiếp: "Tôi bảo thật các ông: không một ngôn sứ nào được chấp nhận tại quê hương mình."

²⁵ "Thật vậy, tôi nói cho các ông hay: vào thời ông Ê-li-a, khi trời hạn hán suốt ba năm sáu tháng, cả nước phải đói kém dữ dội, thiếu gì bà goá ở trong nước Ít-ra-en;²⁶ thế mà ông không được sai đến giúp một bà nào cả, nhưng chỉ được sai đến giúp bà goá thành Xa-rép-ta miền Xi-đôn.²⁷ Cũng vậy, vào thời ngôn sứ Ê-li-sa, thiếu gì người phong hủi ở trong nước Ít-ra-en, nhưng không người nào được sạch, mà chỉ có ông Na-a-man, người xứ Xy-ri thôi."

²⁸ Nghe vậy, mọi người trong hội đường đầy phẫn nộ.²⁹ Họ đứng dậy, lôi Người ra khỏi thành -thành này được xây trên núi. Họ kéo Người lên

tận đỉnh núi, để xô Người xuống vực.³⁰ Nhưng Người băng qua giữa họ mà đi.

Đức Giê-su giảng dạy tại Ca-phác-na-um và chữa lành một người bị quỷ ám (Mc 1:21 -28)

³¹ Người xuống Ca-phác-na-um, một thành miền Ga-li-lê, và ngày sa-bát, Người giảng dạy dân chúng.³² Họ sửng sốt về cách Người giảng dạy, vì lời của Người có uy quyền.

³³ Trong hội đường, có một người bị quỷ thần ô uế nhập, la to lên rằng:³⁴ "Ông Giê-su Na-da-rét, chuyện chúng tôi can gì đến ông, mà ông đến tiêu diệt chúng tôi? Tôi biết ông là ai rồi: ông là Đấng Thánh của Thiên Chúa!"³⁵ Nhưng Đức Giê-su quát mắng nó: "Câm đi, hãy xuất khỏi người này!" Quỷ vật người ấy ngã xuống giữa hội đường, rồi xuất khỏi anh ta, nhưng không làm hại gì anh.³⁶ Mọi người rất đỗi kinh ngạc và nói với nhau: "Lời ấy là thế nào? Ông ấy lấy uy quyền và thể lực mà ra lệnh cho các thần ô uế, và chúng phải xuất!"³⁷ Và tiếng đồn về Người lan ra khắp nơi trong vùng.

Đức Giê-su chữa bà mẹ vợ ông Si-môn (Mt 8:14 -15; Mc 1:29 -31)

³⁸ Đức Giê-su rời khỏi hội đường, đi vào nhà ông Si-môn. Lúc ấy, bà mẹ vợ ông Si-môn đang bị sốt nặng. Họ xin Người chữa bà.³⁹ Đức Giê-su cúi xuống gần bà, ra lệnh cho cơn sốt, và cơn sốt biến mất: tức khắc bà trở dậy phục vụ các ngài.

Đức Giê-su chữa lành nhiều người đau yếu (Mt 8:16 -17; Mc 1:32 -34)

⁴⁰ Lúc mặt trời lặn, tất cả những ai có người đau yếu mắc đủ thứ bệnh hoạn, đều đưa tới Người. Người đặt tay trên từng bệnh nhân và chữa họ.⁴¹ Quỷ cũng xuất khỏi nhiều người, và la lên rằng: "Ông là Con Thiên Chúa!" Người quát mắng, không cho phép chúng nói, vì chúng biết Người là Đấng Ki-tô.

Đức Giê-su rao giảng tại miền Giu-đê (Mc 1:35 -39)

⁴² Sáng ngày, Người đi ra một nơi hoang vắng. Đám đông tìm Người, đến tận nơi Người đã đến, và muốn giữ Người lại, kéo Người bỏ họ mà đi.⁴³ Nhưng Người nói với họ: "Tôi còn phải loan báo Tin Mừng Nước

Thiên Chúa cho các thành khác nữa, vì tôi được sai đi cốt để làm việc đó.”⁴⁴ Và Người rao giảng trong các hội đường miền Giu-đê.

Chương 5

Đức Giê-su kêu gọi bốn môn đệ đầu tiên (Mt 4:18 -22; Mc 1:16 -20)

5. ¹ Một hôm, Đức Giê-su đang đứng ở bờ hồ Ghen-nê-xa-rét, dân chúng chen lấn nhau đến gần Người để nghe lời Thiên Chúa.² Người thấy hai chiếc thuyền đậu dọc bờ hồ, còn những người đánh cá thì đã ra khỏi thuyền và đang giặt lưới.³ Đức Giê-su xuống một chiếc thuyền, thuyền đó của ông Si-môn, và Người xin ông chèo thuyền ra xa bờ một chút. Rồi Người ngồi xuống, và từ trên thuyền Người giảng dạy đám đông.

⁴ Giảng xong, Người bảo ông Si-môn: “Chèo ra chỗ nước sâu mà thả lưới bắt cá.”⁵ Ông Si-môn đáp: “Thưa Thầy, chúng tôi đã vất vả suốt đêm mà không bắt được gì cả. Nhưng vâng lời Thầy, tôi sẽ thả lưới.”⁶ Họ đã làm như vậy, và bắt được rất nhiều cá, đến nỗi hầu như rách cả lưới.⁷ Họ làm hiệu cho các bạn chài trên chiếc thuyền kia đến giúp. Những người này tới, và họ đã đổ lên được hai thuyền đầy cá, đến gần chòm.

⁸ Thấy vậy, ông Si-môn Phê-rô sấp mặt dưới chân Đức Giê-su và nói: “Lạy Chúa, xin tránh xa con, vì con là kẻ tội lỗi!”⁹ Quả vậy, thấy mẻ cá vừa bắt được, ông Si-môn và tất cả những người có mặt ở đó với ông đều kinh ngạc.¹⁰ Cả hai người con ông Dê-bê-đê, là Gia-cô-bê và Gio-an, bạn chài với ông Si-môn, cũng kinh ngạc như vậy. Bấy giờ Đức Giê-su bảo ông Si-môn: “Đừng sợ, từ nay anh sẽ là người thu phục người ta.”¹¹ Thế là họ đưa thuyền vào bờ, rồi bỏ hết mọi sự mà theo Người.

Đức Giê-su chữa người bị phong hủi (Mt 8:1-4; Mc 1:40 - 45)

¹² Khi ấy, Đức Giê-su đang ở trong một thành kia; có một người đầy phong hủi vừa thấy Người, liền sấp mặt xuống, xin Người rằng: “Thưa Ngài, nếu Ngài muốn, Ngài có thể làm cho tôi được sạch.”¹³ Người giơ tay đụng vào anh ta và bảo: “Tôi muốn, anh sạch đi.” Lập tức, chứng phong hủi biến khỏi anh.¹⁴ Rồi Người truyền anh ta không được nói với ai, và Người bảo: “Hãy đi trình diện tư tế, và vì anh đã được sạch, thì hãy dâng của lễ như ông Mô-sê đã truyền, để làm chứng cho người ta biết.”

¹⁵ Tiếng đồn về Người ngày càng lan rộng; đám đông lũ lượt tuôn đến để nghe Người và để được chữa bệnh.¹⁶ Nhưng Người lui vào nơi hoang vắng mà cầu nguyện.

Đức Giê-su chữa người bại liệt (Mt 9:1-8; Mc 2:1-12)

¹⁷ Một hôm, khi Đức Giê-su giảng dạy, có mấy người Pha-ri-sêu và luật sĩ ngồi đó; họ từ khắp các làng mạc miền Ga-li-lê, Giu-đê và từ Giê-ru-sa-lem mà đến. Quyền năng Chúa ở với Người, khiến Người chữa lành các bệnh tật.¹⁸ Bỗng có mấy người khiêng đến một bệnh nhân bị bại liệt nằm trên giường, họ tìm cách đem vào đặt trước mặt Người.¹⁹ Nhưng vì có đám đông, họ không tìm được lối đem người ấy vào, nên họ mới lên mái nhà, dỡ ngói ra, thả người ấy cùng với cái giường xuống ngay chính giữa, trước mặt Đức Giê-su.²⁰ Thấy họ có lòng tin như vậy, Người bảo: "Này anh, anh đã được tha tội rồi."

²¹ Các kinh sư và các người Pha-ri-sêu bắt đầu suy nghĩ: "Ông này là ai mà nói phạm thượng như thế? Ai có quyền tha tội, ngoài một mình Thiên Chúa?"²² Nhưng Đức Giê-su thấu biết họ đang suy nghĩ như thế, nên Người lên tiếng bảo họ rằng: "Các ông đang nghĩ gì trong bụng vậy?²³ Trong hai điều: một là bảo: "Anh đã được tha tội rồi", hai là bảo: "Đứng dậy mà đi", điều nào dễ hơn?²⁴ Vậy, để các ông biết: ở dưới đất này, Con Người có quyền tha tội -Đức Giê-su bảo người bại liệt-: tôi truyền cho anh: Hãy đứng dậy, vác lấy giường của anh mà đi về nhà!"²⁵ Ngay lúc ấy, người bại liệt trở dậy trước mặt họ, vác cái anh đã dùng để nằm, vừa đi về nhà vừa tôn vinh Thiên Chúa.

²⁶ Mọi người đều sửng sốt và tôn vinh Thiên Chúa. Họ kinh hãi bảo nhau: "Hôm nay, chúng ta đã thấy những chuyện lạ kỳ! "

Đức Giê-su kêu gọi ông Lê-vi (Mt 9:9; Mc 2:13 -14)

²⁷ Sau đó, Đức Giê-su đi ra và trông thấy một người thu thuế, tên là Lê-vi, đang ngồi ở trạm thu thuế. Người bảo ông: "Anh hãy theo tôi!"²⁸ Ông bỏ tất cả, đứng dậy đi theo Người.

Đức Giê-su dùng bữa với những người tội lỗi tại nhà ông Lê-vi (Mt 9,10-13; Mc 2:15 -17)

²⁹ Ông Lê-vi làm tiệc lớn đãi Người tại nhà ông. Có đông đảo người thu thuế và những người khác cùng ăn với các ngài.³⁰ Những người Pha-ri-sêu và những kinh sư thuộc nhóm của họ mới lẩm bẩm trách các môn đệ Đức Giê-su rằng: "Sao các ông lại ăn uống với bọn thu thuế và quân tội lỗi?"³¹ Đức Giê-su đáp lại họ rằng: "Người khoẻ mạnh không

cần thầy thuốc, người đau ốm mới cần.³² Tôi không đến để kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi sám hối ăn năn.”

Tranh luận về việc ăn chay (Mt 9:14 -17; Mc 2:18 -22)

³³ Họ nói với Người: “Môn đệ ông Gio-an năng ăn chay cầu nguyện, môn đệ người Pha-ri-sêu cũng thế, còn môn đệ ông thì ăn với uống!”³⁴ Đức Giê-su trả lời: “Chẳng lẽ các ông lại có thể bắt khách dự tiệc cưới ăn chay, khi chàng rể còn ở với họ?³⁵ Sẽ có ngày chàng rể bị đem đi; ngày đó, họ mới ăn chay.”

³⁶ Đức Giê-su còn kể cho họ nghe dụ ngôn này: “Chẳng ai xé áo mới lấy vải vá áo cũ, vì như vậy, không những họ xé áo mới, mà miếng vải áo mới cũng không ăn với áo cũ.

³⁷ “Không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ, vì như vậy, rượu mới sẽ làm nứt bầu, sẽ chảy ra và bầu cũng hư.³⁸ Nhưng rượu mới thì phải đổ vào bầu mới.³⁹ Cũng không ai uống rượu cũ mà còn thêm rượu mới. Vì người ta nói: “Rượu cũ ngon hơn.”

Chương 6

Môn đệ bứt lúa ăn ngày sa-bát (Mt 12: 1-8; Mc 2:23 -28)

6. ¹ Vào một ngày sa-bát, Đức Giê-su đi băng qua một cánh đồng lúa; các môn đệ bứt lúa, vò trong tay mà ăn.² Nhưng có mấy người Pha-ri-sêu nói: “Tại sao các ông làm điều không được phép làm ngày sa-bát? ”

³ Đức Giê-su trả lời: “Các ông chưa đọc chuyện này trong Sách sao? Ông Đa-vít đã làm gì khi ông và thuộc hạ đói bụng?⁴ Ông vào nhà Thiên Chúa lấy bánh tiến mà ăn và cho thuộc hạ ăn. Thứ bánh này, chỉ có tư tế mới được ăn mà thôi.”⁵ Rồi Người nói: “Con Người làm chủ ngày sa-bát.”

Đức Giê-su chữa người bại tay ngày sa-bát (Mt 12: 9-14; Mc 3:1-6)

⁶ Một ngày sa-bát khác, Đức Giê-su cũng vào hội đường và giảng dạy. Ở đó có một người bị khô bại tay phải.⁷ Các kinh sư và những người Pha-ri-sêu rình xem Đức Giê-su có chữa người ấy trong ngày sa-bát không, để tìm được cớ tố cáo Người.⁸ Nhưng Người biết họ đang suy nghĩ như thế, nên bảo người bại tay: “Anh trỗi dậy, ra đứng giữa đây! ” Người ấy liền trỗi dậy và đứng đó.⁹ Đức Giê-su nói với họ: “Tôi

xin hỏi các ông: ngày sa-bát, được phép làm điều lành hay điều dữ, cứu mạng người hay huỷ diệt? ”¹⁰ Người rảo mắt nhìn họ tất cả, rồi bảo người bại tay: “Anh giơ tay ra!” Anh ấy làm như vậy và tay anh liền trở lại bình thường.¹¹ Nhưng họ thì giận điên lên, và bàn nhau xem có làm gì được Đức Giê-su không.

Đức Giê-su tuyển chọn mười hai Tông Đồ (Mt 10: 1-4; Mc 3:13 -19)

¹² Trong những ngày ấy, Đức Giê-su đi ra núi cầu nguyện, và Người đã thức suốt đêm cầu nguyện cùng Thiên Chúa.¹³ Đến sáng, Người kêu các môn đệ lại, chọn lấy mười hai ông và gọi là Tông Đồ.¹⁴ Đó là ông Si-môn mà Người gọi là Phê-rô, rồi đến ông An-rê, anh của ông; sau đó là các ông Gia-cô-bê, Gio-an, Phi-líp-phê, Ba-tô-lô-mê-ô,¹⁵ Mát-thêu, Tô-ma, Gia-cô-bê con ông An-phê, Si-môn biệt danh là Quá Khích,¹⁶ Giu-đa con ông Gia-cô-bê, và Giu-đa Ít-ca-ri-ốt, người đã trở thành kẻ phản bội.

Dân chúng kéo đến cùng Đức Giê-su (Mt 4:23 -25)

¹⁷ Đức Giê-su đi xuống cùng với các ông, Người dừng lại ở một chỗ đất bằng. Tại đó, đông đảo môn đệ của Người, và đoàn lũ dân chúng từ khắp miền Giu-đê, Giê-ru-sa-lem cũng như từ miền duyên hải Tia và Xi-đôn¹⁸ đến để nghe Người giảng và để được chữa lành bệnh tật. Những kẻ bị các thần ô uế quấy nhiễu cũng được chữa lành.¹⁹ Tất cả đám đông tìm cách sờ vào Người, vì có một năng lực tự nơi Người phát ra, chữa lành hết mọi người.

Bài giảng khai mạc. Các mối phúc thật (Mt 5:1-12)

²⁰ Đức Giê-su ngược mắt lên nhìn các môn đệ và nói:

“Phúc cho anh em là những kẻ nghèo khó,
vì Nước Thiên Chúa là của anh em.

²¹ “Phúc cho anh em là những kẻ bây giờ đang phải đói,
vì Thiên Chúa sẽ cho anh em được no lòng.

“Phúc cho anh em là những kẻ bây giờ đang phải khóc,
vì anh em sẽ được vui cười.

²² “Phúc cho anh em khi vì Con Người mà bị người ta oán ghét, khai trừ, sỉ vả và bị xoá tên như đồ xấu xa.²³ Ngày đó, anh em hãy vui mừng nhảy múa, vì này đây phần thưởng dành cho anh em ở trên trời thật lớn lao. Bởi lẽ các ngôn sứ cũng đã từng bị cha ông họ đối xử như thế.

Các mối họa

²⁴ “Nhưng khốn cho các người là những kẻ giàu có, vì các người đã được phần an ủi của mình rồi.

²⁵ “Khốn cho các người, hỡi những kẻ bây giờ đang được no nê, vì các người sẽ phải đói.

“Khốn cho các người, hỡi những kẻ bây giờ đang được vui cười, vì các người sẽ phải sầu khổ khóc than.

²⁶ “Khốn cho các người khi được mọi người ca tụng, vì các ngôn sứ giả cũng đã từng được cha ông họ đối xử như thế.

Yêu thương kẻ thù (Mt 5:38 -48; 7:12 a)

²⁷ “Thầy nói với anh em là những người đang nghe Thầy đây: hãy yêu kẻ thù và làm ơn cho kẻ ghét anh em,²⁸ hãy chúc lành cho kẻ nguyện rửa anh em và cầu nguyện cho kẻ vu khống anh em.²⁹ Ai vả anh má bên này, thì hãy giơ cả má bên kia nữa. Ai đoạt áo ngoài của anh, thì cũng đừng cản nó lấy áo trong.³⁰ Ai xin, thì hãy cho, ai lấy cái gì của anh, thì đừng đòi lại.³¹ Anh em muốn người ta làm gì cho mình, thì cũng hãy làm cho người ta như vậy.³² Nếu anh em yêu thương kẻ yêu thương mình, thì có gì là ân với nghĩa? Ngay cả người tội lỗi cũng yêu thương kẻ yêu thương họ.³³ Và nếu anh em làm ơn cho kẻ làm ơn cho mình, thì còn gì là ân với nghĩa? Ngay cả người tội lỗi cũng làm như thế.³⁴ Nếu anh em cho vay mà hy vọng đòi lại được, thì còn gì là ân với nghĩa? Cả người tội lỗi cũng cho kẻ tội lỗi vay mượn để được trả lại sòng phẳng.³⁵ Trái lại, anh em hãy yêu kẻ thù, hãy làm ơn và cho vay mà chẳng hề hy vọng được đền trả. Như vậy, phần thưởng dành cho anh em sẽ lớn lao, và anh em sẽ là con Đấng Tối Cao, vì Người vẫn nhân hậu với cả phường vô ân và quân độc ác.

Phải có lòng nhân từ (Mt 7:1-2)

³⁶ “Anh em hãy có lòng nhân từ, như Cha anh em là Đấng nhân từ.³⁷ Anh em đừng xét đoán, thì anh em sẽ không bị Thiên Chúa xét đoán. Anh em đừng lên án, thì sẽ không bị Thiên Chúa lên án. Anh em hãy tha thứ, thì sẽ được Thiên Chúa thứ tha.³⁸ Anh em hãy cho, thì sẽ được Thiên Chúa cho lại. Người sẽ đong cho anh em đấu đủ lượng đã dẫn, đã lắc và đầy tràn, mà đổ vào vạt áo anh em. Vì anh em đong bằng đấu nào, thì Thiên Chúa sẽ đong lại cho anh em bằng đấu ấy.”

Mù mà lại dặt mù. Cái rác và cái xà (Mt 7:3-5)

³⁹ Đức Giê-su còn kể cho môn đệ dụ ngôn này: “Mù mà lại dặt mù được sao? Lẽ nào cả hai lại không sa xuống hố?⁴⁰ Học trò không hơn thầy, có học hết chữ cũng chỉ bằng thầy mà thôi.⁴¹ Sao anh thấy cái rác trong con mắt của người anh em, mà cái xà trong con mắt của

chính mình thì lại không để ý tới?⁴² Sao anh lại có thể nói với người anh em: “Này anh, hãy để tôi lấy cái rác trong con mắt anh ra”, trong khi chính mình lại không thấy cái xà trong con mắt của mình? Hỡi kẻ đạo đức giả! Lấy cái xà ra khỏi mắt người trước đã, rồi sẽ thấy rõ, để lấy cái rác trong con mắt người anh em!

Cây nào trái ấy (Mt 7:15 -20; 12: 33 -35)

⁴³ “Không có cây nào tốt mà lại sinh quả xấu, cũng chẳng có cây nào xấu mà lại sinh quả tốt.⁴⁴ Thật vậy, xem quả thì biết cây. Ở bụi gai, làm sao bẻ được vả, trong bụi rậm, làm gì hái được nho!⁴⁵ Người tốt thì lấy ra cái tốt từ kho tàng tốt của lòng mình; kẻ xấu thì lấy ra cái xấu từ kho tàng xấu. Vì lòng có đầy, miệng mới nói ra.

Phải thực hành lời Đức Giê-su dạy (Mt 7:24 -27)

⁴⁶ “Tại sao anh em gọi Thầy: “Lạy Chúa! Lạy Chúa! , mà anh em không làm điều Thầy dạy?

⁴⁷ “Ai đến với Thầy, và nghe những lời Thầy dạy mà đem ra thực hành, thì Thầy sẽ chỉ cho anh em biết người ấy ví được như ai.⁴⁸ Người ấy ví được như một người khi xây nhà, đã cuốc, đã đào sâu và đặt nền móng trên đá. Nước lụt dâng lên, dòng sông có ùa vào nhà, thì cũng không lay chuyển nổi, vì nhà đã xây vững chắc.⁴⁹ Còn ai nghe mà không thực hành, thì ví được như người xây nhà ngay mặt đất, không nền móng. Nước sông ùa vào, nhà sụp đổ ngay và bị phá huỷ tan tành.”

Chương 7

Đức Giê-su chữa người nô lệ của một đại đội trưởng (Mt 8:5-13)

7. ¹ Sau khi đã nói hết những lời ấy cho dân chúng nghe, Đức Giê-su vào thành Ca-phác-na-um.² Một viên đại đội trưởng kia có người nô lệ bệnh nặng gần chết. Ông ta yêu quý người ấy lắm.³ Khi nghe đồn về Đức Giê-su, ông cho mấy kỳ mục của người Do-thái đi xin Người đến cứu sống người nô lệ của ông.

⁴ Họ đến gặp Đức Giê-su và khẩn khoản nài xin Người rằng: “Thưa Ngài, ông ấy đáng được Ngài làm ơn cho.⁵ Vì ông quý mến dân ta. Và lại chính ông đã xây cất hội đường cho chúng ta.”⁶ Đức Giê-su liền đi với họ. Khi Người còn cách nhà viên sĩ quan không bao xa, thì ông này cho bọn hữu ra nói với Người: “Thưa Ngài, không dám phiền Ngài quá

như vậy, vì tôi không đáng rước Ngài vào nhà tôi.⁷ Cũng vì thế, tôi không nghĩ mình xứng đáng đến gặp Ngài. Nhưng xin Ngài cứ nói một lời, thì đây tớ của tôi được khỏi bệnh.⁸ Vì chính tôi đây, tuy dưới quyền kẻ khác, tôi cũng có lính tráng dưới quyền tôi. Tôi bảo người này: "Đi! là nó đi; bảo người kia: "Đến! là nó đến; và bảo người nô lệ của tôi: "Làm cái này! là nó làm."⁹ Nghe vậy, Đức Giê-su thán phục ông ta, Người quay lại nói với đám đông đang theo Người rằng: "Tôi nói cho các ông hay: ngay cả trong dân Ít-ra-en, tôi cũng chưa thấy một người nào có lòng tin mạnh như thế."¹⁰ Về đến nhà, những người đã được sai đi thấy người nô lệ đã khỏi hẳn.

Đức Giê-su cho con trai một bà goá thành Na-in sống lại

¹¹ Sau đó, Đức Giê-su đi đến thành kia gọi là Na-in, có các môn đệ và một đám rất đông cùng đi với Người.¹² Khi Đức Giê-su đến gần cửa thành, thì đang lúc người ta khiêng một người chết đi chôn, người này là con trai duy nhất, và mẹ anh ta lại là một bà goá. Có một đám đông trong thành cùng đi với bà.¹³ Trông thấy bà, Chúa chạnh lòng thương và nói: "Bà đừng khóc nữa!"¹⁴ Rồi Người lại gần, sờ vào quan tài. Các người khiêng dừng lại. Đức Giê-su nói: "Này người thanh niên, tôi bảo anh: hãy trỗi dậy!"¹⁵ Người chết liền ngồi lên và bắt đầu nói. Đức Giê-su trao anh ta cho bà mẹ.¹⁶ Mọi người đều kinh sợ và tôn vinh Thiên Chúa rằng: "Một vị ngôn sứ vĩ đại đã xuất hiện giữa chúng ta, và Thiên Chúa đã viếng thăm dân Người".¹⁷ Lời này về Đức Giê-su được loan truyền khắp cả miền Giu-đê và vùng lân cận.

Câu hỏi của ông Gio-an Tẩy Giả và câu trả lời của Đức Giê-su (Mt 11: 2-15)

¹⁸ Môn đệ của ông Gio-an báo cho ông biết tất cả những việc ấy; ông Gio-an liền gọi hai người trong nhóm môn đệ lại,¹⁹ sai họ đến hỏi Chúa rằng: "Thầy có thật là Đấng phải đến không, hay là chúng tôi còn phải đợi ai khác?"²⁰ Khi đến gặp Đức Giê-su, hai người ấy nói: "Ông Gio-an Tẩy Giả sai chúng tôi đến hỏi Thầy: "Thầy có thật là "Đấng phải đến" không, hay là chúng tôi còn phải đợi ai khác?"²¹ Chính giờ ấy, Đức Giê-su chữa nhiều người khỏi bệnh hoạn tật nguyền, khỏi quỷ ám, và ban ơn cho nhiều người mù được thấy.²² Người trả lời hai người ấy rằng: "Các anh cứ về thuật lại cho ông Gio-an những điều mắt thấy tai nghe: người mù được thấy, kẻ què được đi, người cùi được sạch, kẻ điếc được nghe, người chết trỗi dậy, kẻ nghèo được nghe tin mừng,²³ và phúc thay người nào không vấp ngã vì tôi."

²⁴ Khi những người ông Gio-an sai đến đã ra về, Đức Giê-su bắt đầu nói với đám đông về ông Gio-an rằng: "Anh em đi xem gì trong hoang

địa? Một cây sậy phất phơ trước gió chẳng?²⁵ Hẳn là không! Thế thì anh em đi xem gì? Một người mặc gấm vóc lụa là chẳng? Nhưng kẻ áo quần lông lầy, đời sống xa hoa thì ở trong cung trong điện.²⁶ Thế thì anh em đi xem gì? Một vị ngôn sứ chẳng? Đúng thế đó; mà tôi nói cho anh em biết: đây còn hơn cả ngôn sứ nữa!²⁷ Chính ông là người Thiên Chúa đã nói tới trong Kinh Thánh rằng: Này Ta sai sứ giả của Ta đi trước mặt Con, người sẽ dọn đường cho Con đến!

²⁸ “Tôi nói cho anh em biết: trong số phàm nhân đã lọt lòng mẹ, không có ai cao trọng hơn ông Gio-an; tuy nhiên kẻ nhỏ nhất trong Nước Thiên Chúa còn cao trọng hơn ông.²⁹ Nghe ông giảng, toàn dân, kể cả những người thu thuế, đều nhìn nhận Thiên Chúa là Đấng Công Chính và đã chịu phép rửa của ông.³⁰ Còn những người Pha-ri-sêu và các nhà thông luật thì khước từ ý định của Thiên Chúa về họ, và không chịu phép rửa của ông.

Đức Giê-su phán đoán về thế hệ của Người (Mt 11,16 -19)

³¹ “Vậy tôi phải ví người thế hệ này với ai? Họ giống ai?³² Họ giống như lũ trẻ ngồi ngoài chợ gọi nhau mà nói:

“Tội tôi thối sáo cho các anh,
mà các anh không nhảy múa;
tội tôi hát bài đưa đám,
mà các anh không khóc than.

³³ “Thật vậy, ông Gio-an Tẩy Giả đến, không ăn bánh, không uống rượu, thì các ông bảo: “Ông ta bị quỷ ám.³⁴ Con Người đến, cũng ăn cũng uống như ai, thì các ông lại bảo: “Đây là tay ăn nhậu, bạn bè với quân thu thuế và phường tội lỗi.³⁵ Nhưng Đức Khôn Ngoan đã được tất cả con cái mình biện minh cho.”

Người phụ nữ tội lỗi đã được tha thứ và đã yêu mến Chúa nhiều

³⁶ Có người thuộc nhóm Pha-ri-sêu mời Đức Giê-su dùng bữa với mình. Đức Giê-su đến nhà người Pha-ri-sêu ấy và vào bàn ăn.³⁷ Bỗng một phụ nữ vốn là người tội lỗi trong thành, biết được Người đang dùng bữa tại nhà ông Pha-ri-sêu, liền đem theo một bình bạch ngọc đựng dầu thơm.³⁸ Chị đứng đằng sau, sát chân Người mà khóc, lấy nước mắt mà tưới ướt chân Người. Chị lấy tóc mình mà lau, rồi hôn chân Người và lấy dầu thơm mà đổ lên.

³⁹ Thấy vậy, ông Pha-ri-sêu đã mời Người liền nghĩ bụng rằng: “Nếu quả thật ông này là ngôn sứ, thì hẳn phải biết người đàn bà đang đựng vào mình là ai, là thứ người nào: một người tội lỗi!”⁴⁰ Đức Giê-su lên

tiếng bảo ông: "Này ông Si-môn, tôi có điều muốn nói với ông! " Ông ấy thưa: "Dạ, xin Thầy cứ nói."⁴¹ Đức Giê-su nói: "Một chủ nợ kia có hai con nợ: một người nợ năm trăm quan tiền, một người năm chục.⁴² Vì họ không có gì để trả, nên chủ nợ đã thương tình tha cho cả hai. Vậy trong hai người đó, ai mến chủ nợ hơn? "⁴³ Ông Si-môn đáp: "Tôi thiết tưởng là người đã được tha nhiều hơn." Đức Giê-su bảo: "Ông xét đúng lắm."

⁴⁴ Rồi quay lại phía người phụ nữ, Người nói với ông Si-môn: "Ông thấy người phụ nữ này chứ? Tôi vào nhà ông: nước lã, ông cũng không đổ lên chân tôi, còn chị ấy đã lấy nước mắt tưới ướt chân tôi, rồi lấy tóc mình mà lau.⁴⁵ Ông đã chắt hôn tôi một cái, còn chị ấy từ lúc vào đây, đã không ngừng hôn chân tôi.⁴⁶ Dầu ô-liu, ông cũng không đổ lên đầu tôi, còn chị ấy thì lấy dầu thơm mà đổ lên chân tôi.⁴⁷ Vì thế, tôi nói cho ông hay: tội của chị rất nhiều, nhưng đã được tha, bằng cố là chị đã yêu mến nhiều. Còn ai được tha ít thì yêu mến ít."⁴⁸ Rồi Đức Giê-su nói với người phụ nữ: "Tội của chị đã được tha rồi."⁴⁹ Bấy giờ những người đồng bàn liền nghĩ bụng: "Ông này là ai mà lại tha được tội? "⁵⁰ Nhưng Đức Giê-su nói với người phụ nữ: "Lòng tin của chị đã cứu chị. Chị hãy đi bình an."

Chương 8

Những người phụ nữ đi theo Đức Giê-su

8. ¹ Sau đó, Đức Giê-su rảo qua các thành phố, làng mạc, rao giảng và loan báo Tin Mừng Nước Thiên Chúa. Cùng đi với Người, có Nhóm Mười Hai² và mấy người phụ nữ đã được Người trừ quỷ và chữa bệnh. Đó là bà Ma-ri-a gọi là Ma-ri-a Mác-đa-la, người đã được giải thoát khỏi bảy quỷ,³ bà Gio-an-na, vợ ông Khu-da quản lý của vua Hê-rô-đê, bà Su-san-na và nhiều bà khác nữa. Các bà này đã lấy của cải mình mà giúp đỡ Đức Giê-su và các môn đệ.

Dụ ngôn người gieo giống (Mt 13: 1-9; Mc 4:1-9)

⁴ Người ta tụ họp đông đảo. Từ khắp các thành thị, người ta kéo đến cùng Đức Giê-su. Bấy giờ Người dùng dụ ngôn mà nói rằng:

⁵ "Người gieo giống đi ra gieo hạt giống của mình. Trong khi người ấy gieo, thì có hạt rơi xuống vệ đường, người ta giẫm lên và chim trời ăn mất.⁶ Hạt khác rơi trên đá, và khi mọc lên, lại héo đi vì thiếu ẩm ướt.⁷ Có hạt rơi vào giữa bụi gai, gai cùng mọc lên, làm nó chết nghẹt.⁸ Có hạt lại rơi nhằm đất tốt, và khi mọc lên, nó sinh hoa kết quả gấp trăm". Nói xong, Người hô lên rằng: "Ai có tai nghe thì nghe."

Tại sao Đức Giê-su dùng dụ ngôn mà nói (Mt 13: 10 -17; Mc 4:10 -12)

⁹ Các môn đệ hỏi Người dụ ngôn ấy có ý nghĩa gì.¹⁰ Người đáp: “Anh em thì được ơn hiểu biết các mầu nhiệm Nước Thiên Chúa; còn với kẻ khác thì phải dùng dụ ngôn để chúng nhìn mà không nhìn, nghe mà không hiểu.

Giải nghĩa dụ ngôn người gieo giống (Mt 13: 18 -23; Mc 4:13 -20)

¹¹ “Đây là ý nghĩa dụ ngôn: Hạt giống là lời Thiên Chúa.¹² Những kẻ ở bên vệ đường là những kẻ đã nghe nhưng rồi quở đến cất Lời ra khỏi lòng họ, kéo họ tin mà được cứu độ.¹³ Còn những kẻ ở trên đá là những kẻ khi nghe thì vui vẻ tiếp nhận Lời, nhưng họ không có rễ. Họ tin nhất thời, và khi gặp thử thách, họ bỏ cuộc.¹⁴ Hạt rơi vào bụi gai: đó là những kẻ nghe, nhưng dọc đường bị những nỗi lo lắng và vinh hoa phú quý cùng những khoái lạc cuộc đời làm cho chết ngộp và không đạt tới mức trưởng thành.¹⁵ Hạt rơi vào đất tốt: đó là những kẻ nghe Lời với tấm lòng cao thượng và quảng đại, rồi nắm giữ và nhờ kiên trì mà sinh hoa kết quả.

Lãnh nhận và truyền bá giáo huấn của Đức Giê-su thế nào (Mc 4:21 -25)

¹⁶ “Chẳng có ai đốt đèn, rồi lấy hũ che đi hoặc đặt dưới gầm giường, nhưng đặt trên đế, để những ai đi vào thì nhìn thấy ánh sáng.¹⁷ Vì chẳng có gì bí ẩn mà lại không trở nên hiển hiện, chẳng có gì che giấu mà người ta lại không biết và không bị đưa ra ánh sáng.¹⁸ Vậy hãy để ý tới cách thức anh em nghe. Vì ai đã có, thì được cho thêm; còn ai không có, thì ngay cái họ tưởng là có, cũng sẽ bị lấy mất.”

Những ai thật sự thuộc gia đình của Đức Giê-su (Mt 12: 46 -50; Mc 3:31 -35)

¹⁹ Mẹ và anh em Đức Giê-su đến gặp Người, mà không làm sao lại gần được, vì dân chúng quá đông.²⁰ Người ta báo cho Người biết: “Thưa Thầy, có mẹ và anh em Thầy đang đứng ngoài kia, muốn gặp Thầy.”²¹ Người đáp lại: “Mẹ tôi và anh em tôi, chính là những ai nghe lời Thiên Chúa và đem ra thực hành.”

Đức Giê-su dẹp yên biển động (Mt 8:23 -27; Mc 4:35 -41)

²² Một ngày nọ, Đức Giê-su xuống thuyền với các môn đệ. Người nói: “Chúng ta sang bên kia hồ đi!” Rồi thầy trò ra khơi.²³ Đang khi các ngài đi thuyền, thì Đức Giê-su thiếp ngủ. Một trận cuồng phong ập xuống hồ; các ngài bị ngập nước và lâm nguy.²⁴ Các môn đệ lại gần đánh thức Người dậy và nói: “Thầy ơi, Thầy! Chúng ta chết mất!” Người thức dậy, ngắm đe sóng gió, sóng gió liền ngừng và biển lặng ngay.²⁵ Người bảo các ông: “Đức tin anh em ở đâu?” Các ông hoảng sợ, kinh ngạc và nói với nhau: “Vậy người này là ai mà ra lệnh cho cả sóng gió, và sóng gió phải tuân lệnh?”

Đức Giê-su chữa người bị quỷ ám tại Ghê-ra-xa (Mt 8:28-34; Mc 5:1-20)

²⁶ Thầy trò ghé thuyền vào vùng đất của người Ghê-ra-xa, đối diện với miền Ga-li-lê.²⁷ Người vừa ra khỏi thuyền và đặt chân lên đất, thì có một người dân trong thành bị quỷ ám ra đón Người. Từ lâu, anh ta không mặc quần áo, không ở trong nhà, nhưng ở trong đám mồ mả.

²⁸ Thấy Đức Giê-su, anh la lên, sấp mình dưới chân Người, và lớn tiếng nói rằng: “Lạy ông Giê-su, Con Thiên Chúa Tối Cao, chuyện tôi can gì đến ông? Tôi xin ông đừng hành hạ tôi!”²⁹ Ấy là vì Đức Giê-su đã truyền cho thần ô uế xuất khỏi người ấy. Thật vậy, đã nhiều lần quỷ bắt lấy anh ta, người ta dùng xiềng xích gông cùm mà trói và giữ anh; nhưng anh bứt tung dây trói và bị quỷ đưa vào những nơi hoang vắng.³⁰ Đức Giê-su hỏi anh: “Tên anh là gì?” Anh thưa: “Đạo Binh”, vì rất nhiều quỷ nhập vào anh.³¹ Lũ quỷ nài xin Người đừng truyền cho chúng rút xuống vực thẳm.

³² Ở đó có một bầy heo khá đông đang ăn trên núi. Lũ quỷ nài xin Người cho phép chúng nhập vào bầy heo kia, và Người cho phép.³³ Lũ quỷ xuất khỏi người đó, nhập vào bầy heo. Cả bầy heo từ trên sườn núi lao xuống hồ và chết ngộp hết.

³⁴ Thấy sự việc xảy ra, các người chăn heo bỏ chạy, loan tin trong thành và thôn xóm.³⁵ Thiên hạ ra xem sự việc đã xảy ra. Họ đến cùng Đức Giê-su và thấy kẻ đã được trừ quỷ đang ngồi dưới chân Đức Giê-su, ăn mặc hăn hoi và trí khôn tỉnh táo. Họ phát sợ.³⁶ Những người chứng kiến đã kể lại cho họ nghe người bị quỷ ám được cứu chữa thế nào.³⁷ Bấy giờ đông đảo dân chúng vùng Ghê-ra-xa xin Người rời họ, vì họ sợ quá. Thế nên Người xuống thuyền trở về.

³⁸ Kẻ đã được trừ quỷ xin được ở với Người. Nhưng Người bảo anh ta về và nói:³⁹ “Anh cứ về nhà và kể lại mọi điều Thiên Chúa đã làm cho

anh." Anh ta ra đi, rao truyền cho cả thành biết mọi điều Đức Giê-su đã làm cho anh.

Đức Giê-su chữa người đàn bà bị băng huyết và cho con gái ông Gia-ia sống lại (Mt 9:18 -26; Mc 5:21 -43)

⁴⁰ Khi Đức Giê-su trở về thì đám đông tiếp đón, vì ai ai cũng đợi chờ Người.⁴¹ Bỗng có một người tên là Gia-ia đi tới; ông là trưởng hội đường. Ông sụp xuống dưới chân Đức Giê-su, nài xin Người vào nhà ông,⁴² vì ông có một đứa con gái duy nhất độ mười hai tuổi, mà nó lại sắp chết. Trong khi Người đi, đám đông dân chúng chen lấn làm Người nghẹt thở.

⁴³ Có một bà kia bị băng huyết đã mười hai năm, không ai có thể chữa được.⁴⁴ Bà tiến đến phía sau Người và sờ vào tua áo của Người. Tức khắc, máu ngừng chảy.⁴⁵ Đức Giê-su hỏi: "Ai là người đã sờ vào tôi? " Mọi người đều chối, nên ông Phê-rô nói: "Thưa Thầy, đám đông xô đẩy, chen lấn Thầy đấy! "⁴⁶ Nhưng Đức Giê-su nói: "Có người đã đụng vào Thầy, vì Thầy biết có một năng lực tự nơi Thầy phát ra."⁴⁷ Người đàn bà thấy mình không giữ kín được nữa, thì run rẩy đến phủ phục trước mặt Người, và loan báo trước mặt toàn dân lý do tại sao bà đã đụng vào Đức Giê-su, và bà đã được khỏi bệnh tức khắc như thế nào.⁴⁸ Đức Giê-su nói với bà: "Này con, lòng tin của con đã cứu chữa con. Con hãy đi bình an."

⁴⁹ Đức Giê-su còn đang nói, thì có người từ nhà ông trưởng hội đường đến bảo ông: "Con gái ông chết rồi, đừng làm phiền Thầy nữa! "⁵⁰ Nghe vậy, Đức Giê-su bảo ông trưởng hội đường: "Ông đừng sợ, chỉ cần tin thôi, là con gái ông sẽ được cứu."⁵¹ Khi đến nhà, Người không cho ai vào với mình, trừ ông Phê-rô, ông Gio-an, ông Gia-cô-bê và cha mẹ của đứa bé.⁵² Mọi người đều đấm ngực khóc thương nó. Đức Giê-su nói: "Đừng khóc! Con bé có chết đâu, nó ngủ đấy! "⁵³ Họ chế nhạo Người, vì biết nó đã chết.⁵⁴ Nhưng Người cầm lấy tay nó, lên tiếng gọi: "Này bé, trỗi dậy đi! "⁵⁵ Hồn đứa bé trở lại, và nó đứng dậy ngay. Đức Giê-su bảo người ta cho nó ăn.⁵⁶ Cha mẹ nó kinh ngạc. Nhưng Người ra lệnh cho họ không được nói với ai về việc đã xảy ra.

Chương 9

Đức Giê-su sai mười hai Tông Đồ đi giảng (Mt 10: 1.5-14; Mc 6:7-13)

9. ¹ Đức Giê-su tập họp Nhóm Mười Hai lại, ban cho các ông năng lực và quyền phép để trừ mọi thứ quỷ và chữa các bệnh tật.² Người sai các

ông đi rao giảng Nước Thiên Chúa và chữa lành bệnh nhân.³ Người nói: “Anh em đừng mang gì đi đường, đừng mang gậy, bao bị, lương thực, tiền bạc, cũng đừng có hai áo.⁴ Khi anh em vào bất cứ nhà nào, thì ở lại đó và cũng từ đó mà ra đi.⁵ Hễ người ta không đón tiếp anh em, thì khi ra khỏi thành, anh em hãy giũ bụi chân để tỏ ý phản đối họ.”⁶ Các ông ra đi, rao qua các làng mạc loan báo Tin Mừng và chữa bệnh khắp nơi.

Vua Hê-rô-đê và Đức Giê-su (Mt 14: 1-2; Mc 6:14 -29)

⁷ Tiểu vương Hê-rô-đê nghe biết tất cả những gì đã xảy ra, thì phân vân lắm. Thật vậy, có kẻ nói: “Đó là ông Gio-an từ cõi chết trỗi dậy.”⁸ Kẻ khác nói: “Ông Ê-li-a xuất hiện đấy!” Kẻ khác nữa lại nói: “Đó là một ngôn sứ thời xưa sống lại.”⁹ Còn vua Hê-rô-đê thì nói: “Ông Gio-an, chính ta đã chém đầu rồi! Vậy thì ông này là ai mà ta nghe đồn những chuyện như thế?” Rồi vua tìm cách gặp Đức Giê-su.

Các Tông Đồ trở về. Đức Giê-su hoá bánh ra nhiều (Mt 14: 13 -21; Mc 6:30 -44; Ga 6:1-13)

¹⁰ Các Tông Đồ trở về thuật lại cho Đức Giê-su những việc các ông đã làm. Người đem các ông đi riêng với mình, lui về thành kia gọi là Bết-xai-đa.¹¹ Đám đông dân chúng biết thế, liền đi theo Người. Người tiếp đón họ, nói với họ về Nước Thiên Chúa và chữa lành những ai cần được chữa.

¹² Ngày đã bắt đầu tàn. Nhóm Mười Hai đến bên Đức Giê-su thưa Người rằng: “Xin Thầy cho đám đông về, để họ vào các làng mạc nông trại quanh đây, tìm chỗ trọ và kiếm thức ăn, vì nơi chúng ta đang ở đây là nơi hoang vắng.”¹³ Đức Giê-su bảo: “Chính anh em hãy cho họ ăn.” Các ông đáp: “Chúng con chỉ có vòn vện năm cái bánh và hai con cá, trừ phi chính chúng con phải đi mua thức ăn cho cả đám dân này.”¹⁴ Quả thật có tới chừng năm ngàn đàn ông. Đức Giê-su nói với các môn đệ: “Anh em hãy bảo họ ngồi thành từng nhóm khoảng năm mươi người một.”¹⁵ Các môn đệ làm y như vậy, và bảo mọi người ngồi xuống.¹⁶ Bấy giờ Đức Giê-su cầm lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, dâng lời chúc tụng, bẻ ra và trao cho môn đệ để các ông dọn ra cho đám đông.¹⁷ Mọi người đều ăn, và ai nấy được no nê. Những miếng vụn còn thừa, người ta thu lại được mười hai thúng.

Ông Phê-rô tuyên xưng Đức Giê-su là Đấng Ki-tô của Thiên Chúa (Mt 16: 13 -20; Mc 8:27 -30).

¹⁸ Hôm ấy, Đức Giê-su cầu nguyện một mình. Các môn đệ cũng ở đó với Người, và Người hỏi các ông rằng: “Dân chúng nói Thầy là ai?”¹⁹ Các ông thưa: “Họ bảo Thầy là ông Gio-an Tẩy Giả, nhưng có kẻ thì bảo là ông Ê-li-a, kẻ khác lại cho là một trong các ngôn sứ thời xưa đã sống lại.”²⁰ Người lại hỏi: “Còn anh em, anh em bảo Thầy là ai?” Ông Phê-rô thưa: “Thầy là Đấng Ki-tô của Thiên Chúa.”²¹ Nhưng Người nghiêm giọng truyền các ông không được nói điều ấy với ai.

Đức Giê-su tiên báo cuộc Thương Khó lần thứ nhất (Mt 16: 21; Mc 8:31)

²² Người còn nói: “Con Người phải chịu đau khổ nhiều, bị các kỳ mục, thượng tế cùng kinh sư loại bỏ, bị giết chết, và ngày thứ ba sẽ trỗi dậy.”

Điều kiện phải có để theo Đức Giê-su (Mt 16: 24 -27; Mc 8:34 -38)

²³ Rồi Đức Giê-su nói với mọi người: “Ai muốn theo tôi, phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình hằng ngày mà theo.²⁴ Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì tôi, thì sẽ cứu được mạng sống ấy.²⁵ Vì người nào được cả thế giới mà phải đánh mất chính mình hay là thiệt thân, thì nào có lợi gì?²⁶ Ai xấu hổ vì tôi và những lời của tôi, thì Con Người cũng sẽ xấu hổ vì kẻ ấy, khi Người ngự đến trong vinh quang của mình, của Chúa Cha và các thánh thiên thần.

Triều đại Thiên Chúa đã gần đến (Mt 16: 28; Mc 9:1)

²⁷ “Thầy bảo thật anh em: trong số người có mặt ở đây, có những kẻ sẽ không phải chết, trước khi thấy Nước Thiên Chúa.”

Đức Giê-su hiển dung (Mt 17: 1-8; Mc 9:2-8)

²⁸ Khoảng tám ngày sau khi nói những lời ấy, Đức Giê-su lên núi cầu nguyện đem theo các ông Phê-rô, Gio-an và Gia-cô-bê.²⁹ Đang lúc Người cầu nguyện, dung mạo Người bỗng đổi khác, y phục Người trở nên trắng tinh chói loà.³⁰ Và kìa, có hai nhân vật đàm đạo với Người, đó là ông Mô-sê và ông Ê-li-a.³¹ Hai vị hiện ra, rạng ngời vinh hiển, và nói về cuộc xuất hành Người sắp hoàn thành tại Giê-ru-sa-lem.³² Còn ông Phê-rô và đồng bạn thì ngủ mê mết, nhưng khi tỉnh hẳn, các ông nhìn thấy vinh quang của Đức Giê-su, và hai nhân vật đứng bên Người.³³ Đang lúc hai vị này từ biệt Đức Giê-su, ông Phê-rô thưa với Người rằng: “Thưa Thầy, chúng con ở đây, thật là hay! Chúng con xin

dựng ba cái lều, một cho Thầy, một cho ông Mô-sê, và một cho ông Ê-li-a.” Ông không biết mình đang nói gì.³⁴ Ông còn đang nói, thì bỗng có một đám mây bao phủ các ông. Khi thấy mình vào trong đám mây, các ông hoảng sợ.³⁵ Và từ đám mây có tiếng phán rằng: “Đây là Con Ta, người đã được Ta tuyển chọn, hãy vâng nghe lời Người!”³⁶ Tiếng phán vừa dứt, thì chỉ còn thấy một mình Đức Giê-su. Còn các môn đệ thì nín thinh, và trong những ngày ấy, các ông không kể lại cho ai biết gì cả về những điều mình đã thấy.

Đức Giê-su chữa đứa trẻ bị kinh phong (Mt 17: 14 -18; Mc 9:14 -27)

³⁷ Hôm sau, khi Đức Giê-su và ba môn đệ ở trên núi xuống, có đám đông dân chúng tới đón Người.³⁸ Bỗng có một người đàn ông từ trong đám đông kêu lên rằng: “Thưa Thầy, tôi xin Thầy đoái nhìn đứa con trai tôi, vì tôi chỉ có một mình cháu.³⁹ Thế mà quý nhập vào cháu, khiến cháu bỗng dưng la lên, vật mình vật mẩy, sùi cả bọt mép, và khó lắm nó mới chịu rời cháu, bỏ cháu lại đó mệt như.⁴⁰ Tôi có xin các môn đệ Thầy trừ tên quỷ đó, nhưng các ông trừ không được.”⁴¹ Đức Giê-su đáp: “Ôi thế hệ cứng lòng không chịu tin và gian tà! Tôi phải ở cùng các người và chịu đựng các người cho đến bao giờ nữa? Ông đem cháu lại đây!”⁴² Đứa trẻ đang tiến lại, thì quỷ vật nó xuống và lay nó thật mạnh. Đức Giê-su quát mắng tên quỷ ô uế, chữa đứa trẻ, và trao lại cho cha nó.⁴³ Mọi người đều kinh ngạc trước quyền năng cao cả của Thiên Chúa.

Đức Giê-su tiên báo cuộc Thương Khó lần thứ hai (Mt 18: 22 -23; Mc 9:30 -32)

⁴⁴ “Phần anh em, hãy lắng tai nghe cho kỹ những lời sau đây: Con Người sắp bị nộp vào tay người đời.”⁴⁵ Nhưng các ông không hiểu lời đó, vì đối với các ông, lời đó còn bí ẩn, đến nỗi các ông không nhận ra ý nghĩa. Nhưng các ông sợ không dám hỏi lại Người về lời ấy.

Ai là người lớn nhất trong các môn đệ (Mt 18: 1-5; Mc 9:33 -37)

⁴⁶ Một câu hỏi chợt đến với các ông: trong các ông, ai là người lớn nhất?⁴⁷ Đức Giê-su biết điều các ông đang tự hỏi trong lòng, liền đem một em nhỏ đặt bên cạnh mình⁴⁸ và nói với các ông: “Ai tiếp đón em nhỏ này vì danh Thầy, là tiếp đón chính Thầy; và ai tiếp đón Thầy, là tiếp đón Đấng đã sai Thầy. Thật vậy, ai là người nhỏ nhất trong tất cả anh em, thì kẻ ấy là người lớn nhất.”

Nhân danh Đức Giê-su mà trừ quỷ (Mc 9:38 -40)

⁴⁹ Ông Gio-an lên tiếng nói: “Thưa Thầy, chúng con thấy có người nhân danh Thầy mà trừ quỷ. Chúng con đã cố ngăn cản, vì người ấy không cùng với chúng con đi theo Thầy.”⁵⁰ Đức Giê-su bảo ông: “Đừng ngăn cản người ta. Quả thật, ai không chống lại chúng ta là ủng hộ chúng ta!”

IV. ĐỨC GIÊ-SU LÊN GIÊ-RU-SA-LEM

Một làng miền Sa-ma-ri không đón tiếp Đức Giê-su

⁵¹ Khi đã tới ngày Đức Giê-su được rước lên trời, Người nhất quyết đi lên Giê-ru-sa-lem.⁵² Người sai mấy sứ giả đi trước. Họ lên đường và vào một làng người Sa-ma-ri để chuẩn bị cho Người đến.⁵³ Nhưng dân làng không đón tiếp Người, vì Người đang đi về hướng Giê-ru-sa-lem.⁵⁴ Thấy thế, hai môn đệ Người là ông Gia-cô-bê và ông Gio-an nói rằng: “Thưa Thầy, Thầy có muốn chúng con khiến lửa từ trời xuống thiêu huỷ chúng nó không?”⁵⁵ Nhưng Đức Giê-su quay lại quở mắng các ông.⁵⁶ Rồi Thầy trò đi sang làng khác.

Đức Giê-su đòi hỏi môn đệ phải bỏ mọi sự (Mt 8:19 -22)

⁵⁷ Đang khi Thầy trò đi đường thì có kẻ thưa Người rằng: “Thưa Thầy, Thầy đi đâu, tôi cũng xin đi theo.”⁵⁸ Người trả lời: “Con chồn có hang, chim trời có tổ, nhưng Con Người không có chỗ tựa đầu.”

⁵⁹ Đức Giê-su nói với một người khác: “Anh hãy theo tôi!” Người ấy thưa: “Thưa Thầy, xin cho phép tôi về chôn cất cha tôi trước đã.”⁶⁰ Đức Giê-su bảo: “Cứ để kẻ chết chôn kẻ chết của họ. Còn anh, anh hãy đi loan báo Triều Đại Thiên Chúa.”

⁶¹ Một người khác nữa lại nói: “Thưa Thầy, tôi xin theo Thầy, nhưng xin cho phép tôi từ biệt gia đình trước đã.”⁶² Đức Giê-su bảo: “Ai đã tra tay cầm cày mà còn ngoái lại đằng sau, thì không thích hợp với Nước Thiên Chúa.”

Chương 10

Đức Giê-su sai bảy mươi hai môn đệ đi giảng (Mt 11: 20 -24)

10. ¹ Sau đó, Chúa chỉ định bảy mươi hai người khác, và sai các ông cứ từng hai người một đi trước, vào tất cả các thành, các nơi mà chính Người sẽ đến.² Người bảo các ông:

³ Anh em hãy ra đi. Nay Thầy sai anh em đi như chiên con đi vào giữa bầy sói.⁴ Đừng mang theo túi tiền, bao bị, giày dép. Cũng đừng chào hỏi ai dọc đường.⁵ Vào bất cứ nhà nào, trước tiên hãy nói: "Bình an cho nhà này!"⁶ Nếu ở đó, có ai đáng hưởng bình an, thì bình an của anh em sẽ ở lại với người ấy; bằng không thì bình an đó sẽ trở lại với anh em.⁷ Hãy ở lại nhà ấy, và người ta cho ăn uống thức gì, thì anh em dùng thức đó, vì làm thợ thì đáng được trả công. Đừng đi hết nhà nọ đến nhà kia.⁸ Vào bất cứ thành nào mà được người ta tiếp đón, thì cứ ăn những gì người ta dọn cho anh em.⁹ Hãy chữa những người đau yếu trong thành, và nói với họ: "Triều Đại Thiên Chúa đã đến gần các ông."¹⁰ Nhưng vào bất cứ thành nào mà người ta không tiếp đón, thì anh em ra các quảng trường mà nói:¹¹ "Ngay cả bụi trong thành các ông dính chân chúng tôi, chúng tôi cũng xin giữ trả lại các ông. Tuy nhiên các ông phải biết điều này: Triều Đại Thiên Chúa đã đến gần."¹² Thầy nói cho anh em hay: trong ngày ấy, thành Xơ-đôm còn được xử khoan hồng hơn thành đó."

¹³ "Khốn cho người, hỡi Kho-ra-din! Khốn cho người, hỡi Bết-xai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm nơi các người mà được làm tại Tia và Xi-đôn, thì từ lâu họ đã mặc áo vải thô, ngồi trên tro tỏ lòng sám hối rồi.¹⁴ Vì thế, trong cuộc Phán Xét, Tia và Xi-đôn sẽ được xử khoan hồng hơn các người.¹⁵ Còn người nữa, hỡi Ca-phác-na-um, người tưởng sẽ được nâng lên đến tận trời ư? Không, người sẽ phải nhào xuống tận âm phủ!¹⁶ "Ai nghe anh em là nghe Thầy; và ai khước từ anh em là khước từ Thầy; mà ai khước từ Thầy là khước từ Đấng đã sai Thầy."

"Hãy mừng vì tên anh em được ghi trên trời"

¹⁷ Nhóm Bảy Mươi Hai trở về, hớn hờ nói: "Thưa Thầy, nghe đến danh Thầy, cả ma quỷ cũng phải khuất phục chúng con."¹⁸ Đức Giê-su bảo các ông: "Thầy đã thấy Xa-tan như một tia chớp từ trời sa xuống.¹⁹ Đây, Thầy đã ban cho anh em quyền năng để đạp lên rắn rết, bọ cạp và mọi thế lực Kẻ Thù, mà chẳng có gì làm hại được anh em.²⁰ Tuy nhiên, anh em chớ mừng vì quỷ thần phải khuất phục anh em, nhưng hãy mừng vì tên anh em đã được ghi trên trời."

Chúa Cha mặc khải cho những người bé mọn (Mt 11: 25 - 26)

²¹ Ngay giờ ấy, được Thánh Thần tác động, Đức Giê-su hớn hờ vui mừng và nói: "Lạy Cha là Chúa Tể trời đất, con xin ngợi khen Cha, vì

Cha đã giấu kín không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những người bé mọn. Vâng, lạy Cha, vì đó là điều đẹp ý Cha.

Chúa Cha và Chúa Con (Mt 11: 27)

²² “Cha tôi đã giao phó mọi sự cho tôi. Và không ai biết người Con là ai, trừ Chúa Cha, cũng như không ai biết Chúa Cha là ai, trừ người Con, và kẻ mà người Con muốn mặc khải cho.”

Đặc ân các môn đệ (Mt 13: 16 -17)

²³ Rồi Đức Giê-su quay lại với các môn đệ và bảo riêng: “Phúc thay mắt nào được thấy điều anh em thấy!²⁴ Quả vậy, Thầy bảo cho anh em biết: nhiều ngôn sứ và nhiều vua chúa đã muốn thấy điều anh em đang thấy, mà không được thấy, muốn nghe điều anh em đang nghe, mà không được nghe.”

Điều răn lớn

²⁵ Và này có người thông luật kia đứng lên hỏi Đức Giê-su để thử Người rằng: “Thưa Thầy, tôi phải làm gì để được sự sống đời đời làm gia nghiệp?”

²⁶ Người đáp: “Trong Luật đã viết gì? Ông đọc thế nào?”²⁷ Ông ấy thưa: “Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn, hết sức lực, và hết trí khôn người, và yêu mến người thân cận như chính mình.”²⁸ Đức Giê-su bảo ông ta: “Ông trả lời đúng lắm. Cứ làm như vậy là sẽ được sống.”

Dụ ngôn người Sa-ma-ri tốt lành

²⁹ Nhưng ông ấy muốn chứng tỏ là mình có lý, nên mới thưa cùng Đức Giê-su rằng: “Nhưng ai là người thân cận của tôi?”³⁰ Đức Giê-su đáp: “Một người kia từ Giê-ru-sa-lem xuống Giê-ri-khô, dọc đường bị rơi vào tay kẻ cướp. Chúng lột sạch người ấy, đánh như tử, rồi bỏ đi, để mặc người ấy nửa sống nửa chết.³¹ Tình cờ, có thầy tư tế cũng đi xuống trên con đường ấy. Trông thấy người này, ông tránh qua bên kia mà đi.³² Rồi cũng thế, một thầy Lê-vi đi tới chỗ ấy, cũng thấy, cũng tránh qua bên kia mà đi.³³ Nhưng một người Sa-ma-ri kia đi đường, tới ngang chỗ người ấy, cũng thấy, và chạnh lòng thương.³⁴ Ông ta lại gần, lấy dầu lấy rượu đổ lên vết thương cho người ấy và băng bó lại, rồi đặt người ấy trên lưng lừa của mình, đưa về quán trọ mà săn sóc.³⁵ Hôm sau, ông lấy ra hai quan tiền, trao cho chủ quán và nói: “Nhờ bác săn sóc cho người này, có tốn kém thêm bao nhiêu, thì khi trở về, chính tôi

sẽ hoàn lại bác.”³⁶ Vậy theo ông nghĩ, trong ba người đó, ai đã tỏ ra là người thân cận với người đã bị rơi vào tay kẻ cướp? ³⁷ Người thông luật trả lời: “Chính là kẻ đã thực thi lòng thương xót đối với người ấy.” Đức Giê-su bảo ông ta: “Ông hãy đi, và cũng hãy làm như vậy.”

Hai chị em Mác-ta và Ma-ri-a

³⁸ Trong khi thầy trò đi đường, Đức Giê-su vào làng kia. Có một người phụ nữ tên là Mác-ta đón Người vào nhà.³⁹ Cô có người em gái tên là Ma-ri-a. Cô này cứ ngồi bên chân Chúa mà nghe lời Người dạy.⁴⁰ Còn cô Mác-ta thì tất bật lo việc phục vụ. Cô tiến lại mà nói: “Thưa Thầy, em con để mình con phục vụ, mà Thầy không để ý tới sao? Xin Thầy bảo nó giúp con một tay!”⁴¹ Chúa đáp: “Mác-ta! Mác-ta ơi! Chị băn khoăn lo lắng nhiều chuyện quá!⁴² Chỉ có một chuyện cần thiết mà thôi. Ma-ri-a đã chọn phần tốt nhất và sẽ không bị lấy đi.”

Chương 11

“Kinh “Lạy Cha” (Mt 6:9-13)

11. ¹ Có một lần Đức Giê-su cầu nguyện ở nơi kia. Người cầu nguyện xong, thì có một người trong nhóm môn đệ nói với Người: “Thưa Thầy, xin dạy chúng con cầu nguyện, cũng như ông Gio-an đã dạy môn đệ của ông.”² Người bảo các ông: “Khi cầu nguyện, anh em hãy nói: “Lạy Cha, xin làm cho danh thánh Cha vinh hiển, Triều Đại Cha mau đến,
³ xin Cha cho chúng con ngày nào có lương thực ngày ấy;
⁴ xin tha tội cho chúng con, vì chính chúng con cũng tha cho mọi người mắc lỗi với chúng con, và xin đừng để chúng con sa chước cám dỗ.”

Người bạn quấy rầy

⁵ Người còn nói với các ông: “Ai trong anh em có một người bạn, và nửa đêm đến nhà người bạn ấy mà nói: “Bạn ơi, cho tôi vay ba cái bánh,⁶ vì tôi có anh bạn lỡ đường ghé lại nhà, và tôi không có gì dọn cho anh ta ăn cả”;⁷ mà người kia từ trong nhà lại đáp: “Xin anh đừng quấy rầy tôi: cửa đã đóng rồi, các cháu lại ngủ cùng giường với tôi, tôi không thể dậy lấy bánh cho anh được.”⁸ Thầy nói cho anh em biết: dẫu người kia không dậy để cho người này vì tình bạn, thì cũng sẽ dậy để cho người này tất cả những gì anh ta cần, vì anh ta cứ lì ra đó.

Cứ xin thì sẽ được (Mt 7:7-11)

⁹ “Thế nên Thầy bảo anh em: anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở cho.¹⁰ Vì hễ ai xin thì nhận được, ai tìm thì thấy, ai gõ cửa thì sẽ mở cho.¹¹ Ai trong anh em là một người cha, mà khi con xin cá, thì thay vì cá lại lấy rắn mà cho nó?¹² Hoặc nó xin trứng lại cho nó bò cạp?¹³ Vậy nếu anh em vốn là những kẻ xấu mà còn biết cho con cái mình của tốt của lành, phương chi Cha trên trời lại không ban Thánh Thần cho những kẻ kêu xin Người sao? ”

Đức Giê-su và quý vương Bê-en-dê-bun (Mt 12: 22 -29; Mc 3:22 -27)

¹⁴ Bấy giờ Đức Giê-su trừ một tên quỷ, và nó là quỷ câm. Khi quỷ xuất rồi, thì người câm nói được. Đám đông lấy làm ngạc nhiên.¹⁵ Nhưng trong số đó có mấy người lại bảo: “Ông ấy dựa thể quý vương Bê-en-dê-bun mà trừ quỷ.”¹⁶ Kẻ khác lại muốn thử Người, nên đã đòi Người một dấu lạ từ trời.¹⁷ Nhưng Người biết tư tưởng của họ, nên nói: “Nước nào tự chia rẽ thì sẽ điêu tàn, nhà nọ đổ xuống nhà kia.¹⁸ Nếu Xa-tan cũng tự chia rẽ chống lại chính mình, thì nước nó tồn tại sao được? ... bởi lẽ các ông nói tôi dựa thể Bê-en-dê-bun mà trừ quỷ.¹⁹ Nếu tôi dựa thể Bê-en-dê-bun mà trừ quỷ, thì con cái các ông dựa thể ai mà trừ? Bởi vậy, chính họ sẽ xét xử các ông.²⁰ Còn nếu tôi dùng ngón tay Thiên Chúa mà trừ quỷ, thì quả là Triều Đại Thiên Chúa đã đến giữa các ông.²¹ Khi một người mạnh được vũ trang đầy đủ canh giữ lâu đài của mình, thì của cải người ấy được an toàn.²² Nhưng nếu có người mạnh thế hơn đột nhập và thắng được người ấy, thì sẽ tước lấy vũ khí mà người ấy vẫn tin tưởng và sẽ đem phân phát những gì đã lấy được.

Không theo Đức Giê-su là chống lại Người (Mt 12: 30)

²³ “Ai không đi với tôi là chống lại tôi, và ai không cùng tôi thu góp là phân tán.

Quỷ phản công (Mt 12: 43 -45)

²⁴ “Khi thần ô uế xuất khỏi một người, thì nó đi rảo qua những nơi khô cháy, tìm chốn nghỉ ngơi. Mà vì tìm không ra, nó nói: “Ta sẽ trở về nhà ta, nơi ta đã bỏ ra đi.”²⁵ Khi đến nơi, nó thấy nhà được quét tước, dọn dẹp hần hoi.²⁶ Nó liền đi kéo thêm bảy thần khác dữ hơn nó, và chúng vào ở đó. Rồi cuộc tình trạng của người ấy lại còn tệ hơn trước.”

Thế nào là hạnh phúc thật

²⁷ Khi Đức Giê-su đang giảng dạy, thì giữa đám đông có một người phụ nữ lên tiếng thưa với Người: “Phúc thay người mẹ đã cưu mang và cho Thầy bú mớm!”²⁸ Nhưng Người đáp lại: “Đúng hơn phải nói rằng: Phúc thay kẻ lắng nghe và tuân giữ lời Thiên Chúa.”

Dấu lạ ngôn sứ Giô-na (Mt 12: 38 -42)

²⁹ Khi dân chúng tụ họp đông đảo, Đức Giê-su bắt đầu nói: “Thế hệ này là một thế hệ gian ác; chúng xin dấu lạ. Nhưng chúng sẽ không được thấy dấu lạ nào, ngoài dấu lạ ông Giô-na.³⁰ Quả thật, ông Giô-na đã là một dấu lạ cho dân thành Ni-ni-vê thế nào, thì Con Người cũng sẽ là một dấu lạ cho thế hệ này như vậy.³¹ Trong cuộc Phán Xét, nữ hoàng Phương Nam sẽ đứng lên cùng với những người của thế hệ này và bà sẽ kết án họ, vì xưa bà đã từ tận cùng trái đất đến nghe lời khôn ngoan của vua Sa-lô-môn; mà đây thì còn hơn vua Sa-lô-môn nữa.³² Trong cuộc Phán Xét, dân thành Ni-ni-vê sẽ chỗi dậy cùng với thế hệ này và sẽ kết án họ, vì xưa dân ấy đã sám hối khi nghe ông Giô-na rao giảng; mà đây thì còn hơn ông Giô-na nữa.

Hai lời nói về đèn (Mt 5:15; 6:22 -23)

³³ “Chẳng có ai đốt đèn lên rồi đặt vào chỗ khuất hoặc dưới cái thùng, nhưng đặt trên đế, để những ai đi vào thì nhìn thấy ánh sáng.

³⁴ “Đèn của thân thể là con mắt của anh. Khi mắt anh sáng, thì toàn thân anh cũng sáng. Nhưng khi mắt anh xấu, thì thân anh cũng tối.³⁵ Vậy hãy coi chừng kéo ánh sáng nơi anh lại thành bóng tối.³⁶ Nếu toàn thân anh sáng, không có phần nào tối tăm, thì nó sẽ sáng hoàn toàn, như khi đèn toả sáng chiếu soi anh.”

Đức Giê-su khiển trách các người Pha-ri-sêu và các nhà thông luật (Mt 23: 1-36; Mc 12: 38 -40)

³⁷ Đức Giê-su đang nói, thì có một ông Pha-ri-sêu mời Người đến nhà dùng bữa. Tới nơi, Người liền vào bàn ăn.³⁸ Thấy vậy, ông Pha-ri-sêu lấy làm lạ vì Người không rửa tay trước bữa ăn.³⁹ Nhưng Chúa nói với ông ấy rằng: “Thật, nhóm Pha-ri-sêu các người, bên ngoài chén đĩa, thì các người rửa sạch, nhưng bên trong các người thì đầy những chuyện cướp bóc, gian tà.⁴⁰ Đồ ngốc! Đáng làm ra cái bên ngoài lại đã không làm ra cái bên trong sao?⁴¹ Tốt hơn, hãy bỏ thí những gì ở bên trong, thì bấy giờ mọi sự sẽ trở nên trong sạch cho các người.⁴² Khốn cho các người, hỡi các người Pha-ri-sêu! Các người nộp thuế thập phân về bạc hà, vân hương, và đủ thứ rau cỏ, mà xao lãng lẽ công bình và lòng yêu mến Thiên Chúa. Các điều này phải làm, mà các điều kia

cũng không được bỏ.⁴³ Khốn cho các người, hỡi các người Pha-ri-sêu! Các người thích ngồi ghế đầu trong hội đường, thích được người ta chào hỏi ở nơi công cộng.⁴⁴ Khốn cho các người! Các người như mồ mà không có gì làm dấu, người ta giẫm lên mà không hay.”

⁴⁵ Một người trong số các nhà thông luật lên tiếng nói: “Thưa Thầy, Thầy nói như vậy là nhục mạ cả chúng tôi nữa!”⁴⁶ Đức Giê-su nói: “Khốn cho cả các người nữa, hỡi các nhà thông luật! Các người chất trên vai kẻ khác những gánh nặng không thể gánh nổi, còn chính các người, thì dù một ngón tay cũng không động vào.

⁴⁷ “Khốn cho các người! Các người xây lăng cho các ngôn sứ, nhưng cha ông các người đã giết chết các vị ấy!⁴⁸ Như vậy, các người vừa chứng thực vừa tán thành việc làm của cha ông các người, vì họ đã giết các vị ấy, còn các người thì xây lăng.

⁴⁹ “Vì thế mà Đức Khôn Ngoan của Thiên Chúa đã phán: “Ta sẽ sai Ngôn Sứ và Tông Đồ đến với chúng: chúng sẽ giết người này, lùng bắt người kia.⁵⁰ Như vậy, thế hệ này sẽ bị đòi nợ máu tất cả các ngôn sứ đã đổ ra từ tạo thiên lập địa,⁵¹ từ máu ông A-ben đến máu ông Da-ca-ri-a, người đã bị giết giữa bàn thờ và Thánh Điện. Phải, tôi nói cho các người biết: thế hệ này sẽ bị đòi nợ máu.

⁵² “Khốn cho các người, hỡi những nhà thông luật! Các người đã cất giấu chìa khoá của sự hiểu biết: các người đã không vào, mà những kẻ muốn vào, các người lại ngăn cản.”

⁵³ Khi Đức Giê-su ra khỏi đó, các kinh sư và các người Pha-ri-sêu bắt đầu căm giận Người ra mặt, và vặn hỏi Người về nhiều chuyện,⁵⁴ gài bẫy để xem có bắt được Người nói điều gì sai chẳng.

Chương 12

Hãy nói công khai và đừng sợ (Mt 10: 26 -33; 12: 32; 10: 17 -20)

12. ¹ Trong lúc ấy, đám đông tụ họp hàng vạn người, đến nỗi giẫm lên nhau. Bấy giờ Đức Giê-su bắt đầu nói, trước hết là với các môn đệ: “Anh em phải coi chừng men Pha-ri-sêu, tức là thói đạo đức giả.² Không có gì che giấu mà sẽ không bị lộ ra, không có gì bí mật mà người ta sẽ không biết.³ Vì thế, tất cả những gì anh em nói lúc đêm hôm, sẽ được nghe giữa ban ngày; và điều anh em rỉ tai trong buồng kín, sẽ được công bố trên mái nhà.

⁴ “Thầy nói cho anh em là bạn hữu của Thầy được biết: Anh em đừng sợ những kẻ giết thân xác, mà sau đó không làm gì hơn được nữa.⁵ Thầy sẽ chỉ cho anh em biết phải sợ ai: hãy sợ Đấng đã giết rồi, lại có quyền ném vào hoả ngục. Thật vậy, Thầy nói cho anh em biết: anh em hãy sợ Đấng ấy.⁶ Năm con chim sẻ chỉ bán được hai hào, phải không? Thế mà không một con nào bị bỏ quên trước mặt Thiên Chúa.⁷ Ngay đến tóc trên đầu anh em cũng được đếm cả rồi. Anh em đừng sợ, anh em còn quý giá hơn muôn vàn chim sẻ.

⁸ “Thầy nói cho anh em biết: phàm ai tuyên bố nhận Thầy trước mặt thiên hạ, thì Con Người cũng sẽ tuyên bố nhận người ấy trước mặt các thiên thần của Thiên Chúa.⁹ Còn ai chối Thầy trước mặt thiên hạ, thì sẽ bị chối trước mặt các thiên thần của Thiên Chúa.

¹⁰ “Bất cứ ai nói phạm đến Con Người, thì còn được tha; nhưng ai nói phạm đến Thánh Thần, thì sẽ chẳng được tha.

¹¹ “Khi người ta đưa anh em ra trước hội đường, trước mặt những người lãnh đạo và những người cầm quyền, thì anh em đừng lo phải bào chữa làm sao, hoặc phải nói gì,¹² vì ngay trong giờ đó, Thánh Thần sẽ dạy cho anh em biết những điều phải nói.”

Đừng thu tích của cải cho mình

¹³ Có người trong đám đông nói với Đức Giê-su rằng: “Thưa Thầy, xin Thầy bảo anh tôi chia phần gia tài cho tôi.”¹⁴ Người đáp: “Này anh, ai đã đặt tôi làm người xử kiện hay người chia gia tài cho các anh?”¹⁵ Và Người nói với họ: “Anh em phải coi chừng, phải giữ mình khỏi mọi thứ tham lam, không phải vì dư giả mà mạng sống con người được bảo đảm nhờ của cải đâu.”

¹⁶ Sau đó Người nói với họ dụ ngôn này: “Có một nhà phú hộ kia, ruộng nương sinh nhiều hoa lợi,¹⁷ mới nghĩ bụng rằng: “Mình phải làm gì đây? Vì còn chỗ đâu mà tích trữ hoa mầu!¹⁸ Rồi ông ta tự bảo: “Mình sẽ làm thế này: phá những cái kho kia đi, xây những cái lớn hơn, rồi tích trữ tất cả thóc lúa và của cải mình vào đó.¹⁹ Lúc ấy ta sẽ nhủ lòng: hờn ta hỡi, mình bây giờ ê hề của cải, dư xài nhiều năm. Thôi, cứ nghỉ ngơi, cứ ăn uống vui chơi cho đã!²⁰ Nhưng Thiên Chúa bảo ông ta: “Đồ ngốc! Nội đêm nay, người ta sẽ đòi lại mạng người, thì những gì người sắm sẵn đó sẽ về tay ai?²¹ Ấy kẻ nào thu tích của cải cho mình, mà không lo làm giàu trước mặt Thiên Chúa, thì số phận cũng như thế đó.”

Tin tưởng vào Thiên Chúa quan phòng (Mt 6:25 -34)

²² Đức Giê-su nói với các môn đệ rằng: "Vì vậy, Thầy bảo cho anh em biết: đừng lo cho mạng sống: lấy gì mà ăn; cũng đừng lo cho thân thể: lấy gì mà mặc;²³ vì mạng sống thì hơn của ăn, và thân thể thì hơn áo mặc.²⁴ Hãy nhìn những con quạ mà suy: chúng không gieo, không gặt, cũng không có kho có lẫm, thế mà Thiên Chúa vẫn nuôi chúng. Anh em còn quý giá hơn loài chim biết bao!²⁵ Hỡi có ai trong anh em, nhờ lo lắng, mà kéo dài đời mình thêm được một gang tay?²⁶ Vậy, việc nhỏ nhất mà anh em còn làm không được, thì anh em lo lắng về những việc khác làm gì?²⁷ Hãy nhìn hoa huệ mà suy: chúng không kéo sợi, không dệt vải, thế mà, Thầy bảo cho anh em biết: ngay cả vua Sa-lô-môn, dù vinh hoa tột bậc, cũng không mặc đẹp bằng một bông hoa ấy.²⁸ Vậy nếu hoa cỏ ngoài đồng, nay còn, mai đã quẳng vào lò, mà Thiên Chúa còn mặc đẹp cho như thế, thì huống hồ là anh em, ôi những kẻ kém tin!²⁹ Phần anh em, đừng tìm xem mình sẽ ăn gì, uống gì, và đừng bận tâm.³⁰ Vì tất cả những thứ đó, dân ngoại trên thế gian vẫn tìm kiếm; nhưng Cha của anh em thừa biết anh em cần những thứ đó.³¹ Vậy hãy lo tìm Nước của Người, còn các thứ kia, Người sẽ thêm cho.

³² "Hỡi đoàn chiên nhỏ bé, đừng sợ, vì Cha anh em đã vui lòng ban Nước của Người cho anh em.

Bán của cải đi mà bố thí (Mt 6:19 -21)

³³ "Hãy bán tài sản của mình đi mà bố thí. Hãy sắm lấy những túi tiền không hề cũ rách, một kho tàng không thể hao hụt ở trên trời, nơi kẻ trộm không bén mảng, mối mọt không đục phá.³⁴ Vì kho tàng của anh em ở đâu, thì lòng anh em ở đó.

Phải sẵn sàng chờ Chủ trở về (Mt 24: 43 -51)

³⁵ "Anh em hãy thắt lưng cho gọn, thắp đèn cho sẵn.³⁶ Hãy làm như những người đợi chủ đi ăn cưới về, để khi chủ vừa về tới và gõ cửa, là mở ngay.³⁷ Khi chủ về mà thấy những đầy tớ ấy đang tỉnh thức, thì thật là phúc cho họ. Thầy bảo thật anh em: chủ sẽ thắt lưng, đưa họ vào bàn ăn, và đến bên từng người mà phục vụ.³⁸ Nếu canh hai hoặc canh ba ông chủ mới về, mà còn thấy họ tỉnh thức như vậy, thì thật là phúc cho họ.³⁹ Anh em hãy biết điều này: nếu chủ nhà biết giờ nào kẻ trộm đến, hẳn ông đã không để nó khoét vách nhà mình đâu.⁴⁰ Anh em cũng vậy, hãy sẵn sàng, vì chính giờ phút anh em không ngờ, thì Con Người sẽ đến."

⁴¹ Bấy giờ ông Phê-rô hỏi: "Lạy Chúa, Chúa nói dụ ngôn này cho chúng con hay cho tất cả mọi người?"⁴² Chúa đáp: "Vậy thì ai là người quản

gia trung tín, khôn ngoan, mà ông chủ sẽ đặt lên coi sóc kẻ ăn người ở, để cấp phát phần thóc gạo đúng giờ đúng lúc?⁴³ Khi chủ về mà thấy đầy tớ ấy đang làm như vậy, thì thật là phúc cho anh ta.⁴⁴ Thầy bảo thật anh em, ông sẽ đặt anh ta lên coi sóc tất cả tài sản của mình.⁴⁵ Nhưng nếu người đầy tớ ấy nghĩ bụng: “Chủ ta còn lâu mới về”, và bắt đầu đánh đập tôi trai tớ gái và chè chén say sưa,⁴⁶ chủ của tên đầy tớ ấy sẽ đến vào ngày hăn không ngờ, vào giờ hăn không biết, và ông sẽ loại hăn ra, bắt phải chung số phận với những tên thất tín.

⁴⁷ “Đầy tớ nào đã biết ý chủ mà không chuẩn bị sẵn sàng, hoặc không làm theo ý chủ, thì sẽ bị đòn nhiều.⁴⁸ Còn kẻ không biết ý chủ mà làm những chuyện đáng phạt, thì sẽ bị đòn ít. Hễ ai đã được cho nhiều thì sẽ bị đòi nhiều, và ai được giao phó nhiều thì sẽ bị đòi hỏi nhiều hơn.

Thái độ của Đức Giê-su trước cuộc Thương Khó

⁴⁹ “Thầy đã đến ném lửa vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã bùng lên!⁵⁰ Thầy còn một phép rửa phải chịu, và lòng Thầy khắc khoải biết bao cho đến khi việc này hoàn tất!

Thầy đến để gây chia rẽ (Mt 10,34 -36)

⁵¹ “Anh em tưởng rằng Thầy đến để ban hoà bình cho trái đất sao? Thầy bảo cho anh em biết: không phải thế đâu, nhưng là đem sự chia rẽ.⁵² Vì từ nay, năm người trong cùng một nhà sẽ chia rẽ nhau, ba chống lại hai, hai chống lại ba.⁵³ Họ sẽ chia rẽ nhau: cha chống lại con trai, con trai chống lại cha; mẹ chống lại con gái, con gái chống lại mẹ; mẹ chồng chống lại nàng dâu, nàng dâu chống lại mẹ chồng.”

Nhận xét thời đại (Mt 16: 2-3; 5:25 -26)

⁵⁴ Đức Giê-su cũng nói với đám đông rằng: “Khi các người thấy mây kéo lên ở phía tây, các người nói ngay: “Mưa đến nơi rồi”, và xảy ra đúng như vậy.⁵⁵ Khi thấy gió nồm thổi, các người nói: “Trời sẽ oi bức”, và xảy ra đúng như vậy.⁵⁶ Những kẻ đạo đức giả kia, cảnh sắc đất trời, thì các người biết nhận xét, còn thời đại này, sao các người lại không biết nhận xét?

⁵⁷ “Sao các người không tự mình xét xem cái gì là phải?⁵⁸ Thật vậy, khi anh đi cùng đối phương ra toà, thì dọc đường hãy cố gắng giải quyết với người ấy cho xong, kéo người ấy lôi anh đến quan toà, quan toà lại nộp anh cho thừa phát lại, và thừa phát lại tống anh vào ngục.⁵⁹ Tôi bảo cho anh biết: anh sẽ không ra khỏi đó trước khi trả hết đồng kềm cuối cùng.”

Chương 13

Nếu không sám hối, thì sẽ chết hết

13. ¹ Cùng lúc ấy, có mấy người đến kể lại cho Đức Giê-su nghe chuyện những người Ga-li-lê bị tổng trấn Phi-la-tô giết, khiến máu đổ ra hoà lẫn với máu tế vật họ đang dâng.² Đức Giê-su đáp lại rằng: "Các ông tưởng mấy người Ga-li-lê này phải chịu số phận đó vì họ tội lỗi hơn mọi người Ga-li-lê khác sao?³ Tôi nói cho các ông biết: không phải thế đâu; nhưng nếu các ông không sám hối, thì các ông cũng sẽ chết hết như vậy.⁴ Cũng như mười tám người kia bị tháp Si-lô-ác đổ xuống đè chết, các ông tưởng họ là những người mắc tội nặng hơn tất cả mọi người ở thành Giê-ru-sa-lem sao?⁵ Tôi nói cho các ông biết: không phải thế đâu; nhưng nếu các ông không chịu sám hối, thì các ông cũng sẽ chết hết y như vậy."

Dụ ngôn cây vả không ra trái

⁶ Rồi Đức Giê-su kể dụ ngôn này: "Người kia có một cây vả trồng trong vườn nho mình. Bác ta ra cây tìm trái mà không thấy,⁷ nên bảo người làm vườn: "Anh coi, đã ba năm nay tôi ra cây vả này tìm trái, mà không thấy. Vậy anh chặt nó đi, để làm gì cho hại đất?⁸ Nhưng người làm vườn đáp: "Thưa ông, xin cứ để nó lại năm nay nữa. Tôi sẽ vun xới chung quanh, và bón phân cho nó.⁹ May ra sang năm nó có trái, nếu không thì ông sẽ chặt nó đi."

Đức Giê-su chữa một phụ nữ còng lưng ngày sa-bát

¹⁰ Ngày sa-bát kia, Đức Giê-su giảng dạy trong một hội đường.¹¹ Ở đó, có một phụ nữ bị quỷ làm cho tàn tật đã mười tám năm. Lưng bà còng hẳn xuống và bà không thể nào đứng thẳng lên được.¹² Trông thấy bà, Đức Giê-su gọi lại và bảo: "Này bà, bà đã được giải thoát khỏi tật nguyền!"¹³ Rồi Người đặt tay trên bà, tức khắc bà đứng thẳng lên được và tôn vinh Thiên Chúa.

¹⁴ Ông trưởng hội đường tức tối vì Đức Giê-su đã chữa bệnh vào ngày sa-bát. Ông lên tiếng nói với đám đông rằng: "Đã có sáu ngày để làm việc, thì đến mà xin chữa bệnh những ngày đó, đừng có đến vào ngày sa-bát!"¹⁵ Chúa đáp: "Những kẻ đạo đức giả kia! Thế ngày sa-bát, ai trong các người lại không cởi dây, dắt bò lừa rời máng cỏ đi uống nước?¹⁶ Còn bà này, là con cháu ông Áp-ra-ham, bị Xa-tan trói buộc đã mười tám năm nay, thì chẳng lẽ lại không được cởi xiềng xích đó trong ngày sa-bát sao?"¹⁷ Nghe Người nói thế, tất cả những kẻ chống

đối Người lấy làm xấu hổ, còn toàn thể đám đông thì vui mừng vì mọi việc hiển hách Người đã thực hiện.

Dụ ngôn hạt cải (Mt 13: 31 -32; Mc 4:30 -32)

¹⁸ Vậy Người nói: “Nước Thiên Chúa giống cái gì đây? Tôi phải ví Nước ấy với cái gì?¹⁹ Nước Thiên Chúa giống như chuyện một hạt cải người nọ lấy gieo trong vườn mình. Nó lớn lên và trở thành cây, chim trời làm tổ trên cành được.”

Dụ ngôn năm men trong bột (Mt 13: 33)

²⁰ Người lại nói: “Tôi phải ví Nước Thiên Chúa với cái gì?²¹ Nước Thiên Chúa giống như chuyện năm men bà kia lấy vùi vào ba thúng bột, cho đến khi tất cả bột dậy men.”

Cửa hẹp. Thiên Chúa ruồng bỏ người Do-thái bất trung và kêu mời dân ngoại (Mt 7:13 -14: 1-23)

²² Trên đường lên Giê-ru-sa-lem, Đức Giê-su đi ngang qua các thành thị và làng mạc mà giảng dạy.²³ Có kẻ hỏi Người: “Thưa Ngài, những người được cứu thoát thì ít, có phải không? ” Người bảo họ:²⁴ “Hãy chiến đấu để qua được cửa hẹp mà vào, vì tôi nói cho anh em biết: có nhiều người sẽ tìm cách vào mà không thể được.

²⁵ “Một khi chủ nhà đã đứng dậy và khoá cửa lại, mà anh em còn đứng ở ngoài, bắt đầu gõ cửa và nói: “Thưa ngài, xin mở cho chúng tôi vào! , thì ông sẽ bảo anh em: “Các anh đấy ư? Ta không biết các anh từ đâu đến!²⁶ Bấy giờ anh em mới nói: “Chúng tôi đã từng được ăn uống trước mặt ngài, và ngài cũng đã từng giảng dạy trên các đường phố của chúng tôi.²⁷ Nhưng ông sẽ đáp lại: “Ta không biết các anh từ đâu đến. Cút đi cho khuất mắt ta, hỡi tất cả những quân làm điều bất chính!

²⁸ “Bấy giờ anh em sẽ khóc lóc nghiến răng, khi thấy các ông Áp-ra-ham, I-xa-ác và Gia-cóp cùng tất cả các ngôn sứ được ở trong Nước Thiên Chúa, còn mình lại bị đuổi ra ngoài.²⁹ Thiên hạ sẽ từ đông tây nam bắc đến dự tiệc trong Nước Thiên Chúa.³⁰ “Và kìa có những kẻ đứng chót sẽ lên hàng đầu, và có những kẻ đứng đầu sẽ xuống hàng chót.”

Con cáo già Hê-rô-đê

³¹ Cũng vào giờ ấy, có mấy người Pha-ri-sêu đến thưa Đức Giê-su rằng: “Xin ông đi ra khỏi đây, vì vua Hê-rô-đê đang muốn giết ông! ”³² Người

bảo họ: "Các ông hãy đi nói với con cáo ấy thế này: "Hôm nay và ngày mai tôi trừ quỷ và chữa lành bệnh tật, ngày thứ ba tôi hoàn tất.³³ Tuy nhiên, hôm nay, ngày mai và ngày mốt, tôi phải tiếp tục đi, vì một ngôn sứ mà chết ngoài thành Giê-ru-sa-lem thì không được.

Đức Giê-su than trách thành Giê-ru-sa-lem (Mt 23: 37 - 39)

³⁴ "Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem! Người giết các ngôn sứ và ném đá những kẻ được sai đến cùng người! Đã bao lần Ta muốn tập họp con cái người lại, như gà mẹ tập họp gà con dưới cánh, mà các người không chịu.³⁵ Thì này, nhà các người sẽ bị bỏ mặc cho các người. Mà Ta nói cho các người hay: các người sẽ không còn thấy Ta nữa cho đến thời các người nói: Chúc tụng Đấng ngự đến nhân danh Đức Chúa! "

Chương 14

Ngày sa-bát Đức Giê-su chữa người mắc bệnh phù thũng

14. ¹ Một ngày sa-bát kia, Đức Giê-su đến nhà một ông thủ lãnh nhóm Pha-ri-sêu để dùng bữa: họ cố dò xét Người.² Và kia trước mặt Đức Giê-su, có một người mắc bệnh phù thũng.³ Người lên tiếng nói với các nhà thông luật và những người Pha-ri-sêu: "Có được phép chữa bệnh ngày sa-bát hay không? "⁴ Nhưng họ làm thinh. Người đỡ lấy bệnh nhân, chữa khỏi và cho về.⁵ Rồi Người nói với họ: "Ai trong các ông có đứa con trai hoặc có con bò sa xuống giếng, lại không kéo nó lên ngay, dù là ngày sa-bát? "⁶ Và họ không thể đáp lại những lời đó.

"Hãy ngồi chỗ cuối"

⁷ Người nhận thấy khách dự tiệc cứ chọn chỗ nhất mà ngồi, nên nói với họ dụ ngôn này:⁸ "Khi anh được mời đi ăn cưới, thì đừng ngồi vào chỗ nhất, kéo lỗ có nhân vật nào quan trọng hơn anh cũng được mời,⁹ và rồi người đã mời cả anh lẫn nhân vật kia phải đến nói với anh rằng: "Xin ông nhường chỗ cho vị này. Bấy giờ anh sẽ phải xấu hổ mà xuống ngồi chỗ cuối.¹⁰ Trái lại, khi anh được mời, thì hãy vào ngồi chỗ cuối, để cho người đã mời anh phải đến nói: "Xin mời ông bạn lên trên cho. Thế là anh sẽ được vinh dự trước mặt mọi người đồng bàn.¹¹ Vì phạm ai tôn mình lên sẽ bị hạ xuống; còn ai hạ mình xuống sẽ được tôn lên."

"Khi đãi khách, hãy mời những người nghèo khó"

¹² Rồi Đức Giê-su nói với kẻ đã mời Người rằng: "Khi nào ông đãi khách ăn trưa hay ăn tối, thì đừng mời bạn bè, anh em, hay bà con,

hoặc lảng giềng giàu có, kéo họ cũng mời lại ông, và như thế ông được đáp lễ rồi.¹³ Trái lại, khi ông đãi tiệc, hãy mời những người nghèo khó, tàn tật, què quặt, đui mù.¹⁴ Họ không có gì đáp lễ, và như thế, ông mới thật có phúc: vì ông sẽ được đáp lễ trong ngày các kẻ lành sống lại.”

Dụ ngôn khách được mời xin kiếu (Mt 22: 1-10)

¹⁵ Nghe vậy, một trong những kẻ đồng bàn nói với Đức Giê-su: “Phúc thay ai được dự tiệc trong Nước Thiên Chúa!”¹⁶ Người đáp: “Một người kia làm tiệc lớn và đã mời nhiều người.¹⁷ Đến giờ tiệc, ông sai đầy tớ đi thưa với quan khách rằng: “Mời quý vị đến, cỗ bàn đã sẵn.¹⁸ Bấy giờ mọi người nhất loạt bắt đầu xin kiếu. Người thứ nhất nói: “Tôi mới mua một thửa đất, cần phải đi thăm; cho tôi xin kiếu.¹⁹ Người khác nói: “Tôi mới tậu năm cặp bò, tôi đi thửa đây; cho tôi xin kiếu.²⁰ Người khác nói: “Tôi mới cưới vợ, nên không thể đến được.

²¹ “Đầy tớ ấy trở về, kể lại sự việc cho chủ. Bấy giờ chủ nhà nổi cơn thịnh nộ bảo người đầy tớ rằng: “Mau ra các nơi công cộng và đường phố trong thành, đưa các người nghèo khó, tàn tật, đui mù, què quặt vào đây.²² Đầy tớ nói: “Thưa ông, lệnh ông đã được thi hành mà vẫn còn chỗ.²³ Ông chủ bảo người đầy tớ: “Ra các đường làng, đường xóm, ép người ta vào đầy nhà cho ta.²⁴ Tôi nói cho các anh biết: Những khách đã được mời trước kia, không ai sẽ được dự tiệc của tôi.”

Vác thập giá mình mà đi theo Đức Giê-su (Mt 10: 37 -38)

²⁵ Có rất đông người cùng đi đường với Đức Giê-su. Người quay lại bảo họ:

²⁶ “Ai đến với tôi mà không dứt bỏ cha mẹ, vợ con, anh em, chị em, và cả mạng sống mình nữa, thì không thể làm môn đệ tôi được.²⁷ Ai không vác thập giá mình mà đi theo tôi, thì không thể làm môn đệ tôi được.

Từ bỏ hết những gì mình có

²⁸ “Quả thế, ai trong anh em muốn xây một cây tháp, mà trước tiên lại không ngồi xuống tính toán phí tổn, xem mình có đủ để hoàn thành không?²⁹ Kéo lỗ ra, đặt móng rồi mà không có khả năng làm xong, thì mọi người thấy vậy sẽ lên tiếng chê cười mà bảo:³⁰ “Anh ta đã khởi công xây, mà chẳng có sức làm cho xong việc.³¹ Hoặc có vua nào đi giao chiến với một vua khác, mà trước tiên lại không ngồi xuống bàn tính xem mình có thể đem một vạn quân ra, đương đầu với đối phương dẫn hai vạn quân tiến đánh mình chẳng?³² Nếu không đủ sức, thì khi

đối phương còn ở xa, ắt nhà vua đã phải sai sứ đi cầu hoà.³³ Cũng vậy, ai trong anh em không từ bỏ hết những gì mình có, thì không thể làm môn đệ tôi được.

Muối mà nhạt đi. .. (Mt 5:13; Mc 9:50)

³⁴ “Muối quả là một cái gì tốt. Nhưng chính muối mà nhạt đi, thì lấy gì ướp nó cho mặn lại?³⁵ Dùng nó để bón ruộng hay trộn phân đều không thích hợp, nên người ta quăng nó ra ngoài. Ai có tai nghe thì nghe.”

Chương 15

Ba dụ ngôn về lòng thương xót của Thiên Chúa

15. ¹ Các người thu thuế và các người tội lỗi đều lui tới với Đức Giê-su để nghe Người giảng.² Những người Pha-ri-sêu và các kinh sư bèn xầm xì với nhau: “Ông này đón tiếp phường tội lỗi và ăn uống với chúng.”³ Đức Giê-su mới kể cho họ dụ ngôn này:

Dụ ngôn con chiên bị mất (Mt 18: 12 -14)

⁴ “Người nào trong các ông có một trăm con chiên mà bị mất một con, lại không để chín mươi chín con kia ngoài đồng hoang, để đi tìm cho kỳ được con chiên bị mất?⁵ Tìm được rồi, người ấy mừng rỡ vác lên vai.⁶ Về đến nhà, người ấy mời bạn bè, hàng xóm lại, và nói: “Xin chung vui với tôi, vì tôi đã tìm được con chiên của tôi, con chiên bị mất đó.”⁷ Vậy, tôi nói cho các ông hay: trên trời cũng thế, ai nấy sẽ vui mừng vì một người tội lỗi ăn năn sám hối, hơn là vì chín mươi chín người công chính không cần phải sám hối ăn năn.

Dụ ngôn đồng bạc bị đánh mất

⁸ “Hoặc người phụ nữ nào có mười đồng quan, mà chẳng may đánh mất một đồng, lại không thắp đèn, rồi quét nhà, moi móc tìm cho kỳ được?⁹ Tìm được rồi, bà ấy mời bạn bè, hàng xóm lại, và nói: “Xin chung vui với tôi, vì tôi đã tìm được đồng quan tôi đã đánh mất.”¹⁰ Cũng thế, tôi nói cho các ông hay: giữa triều thần Thiên Chúa, ai nấy sẽ vui mừng vì một người tội lỗi ăn năn sám hối.”

Dụ ngôn người cha nhân hậu

¹¹ Rồi Đức Giê-su nói tiếp: “Một người kia có hai con trai.¹² Người con thứ nói với cha rằng: “Thưa cha, xin cho con phần tài sản con được hưởng. Và người cha đã chia của cải cho hai con.”¹³ Ít ngày sau, người

con thứ thu góp tất cả rồi trẩy đi phương xa. Ở đó anh ta sống phóng đãng, phung phí tài sản của mình.

¹⁴ “Khi anh ta đã ăn tiêu hết sạch, thì lại xảy ra trong vùng ấy một nạn đói khủng khiếp. Và anh ta bắt đầu lâm cảnh túng thiếu,¹⁵ nên phải đi ở đợ cho một người dân trong vùng; người này sai anh ta ra đồng chăn heo.¹⁶ Anh ta ao ước lấy đậu muồng heo ăn mà nhét cho đầy bụng, nhưng chẳng ai cho.¹⁷ Bấy giờ anh ta hồi tâm và tự nhủ: “Biết bao nhiêu người làm công cho cha ta được cơm dư gạo thừa, mà ta ở đây lại chết đói!¹⁸ Thôi, ta đứng lên, đi về cùng cha và thưa với người: “Thưa cha, con thật đắc tội với Trời và với cha,¹⁹ chẳng còn đáng gọi là con cha nữa. Xin coi con như một người làm công cho cha vậy.²⁰ Thế rồi anh ta đứng lên đi về cùng cha.

²¹ Bấy giờ người con nói rằng: “Thưa cha, con thật đắc tội với Trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con cha nữa. ..²² Nhưng người cha liền bảo các đầy tớ rằng: “Mau đem áo đẹp nhất ra đây mặc cho cậu, xỏ nhẫn vào ngón tay, xỏ dép vào chân cậu,²³ rồi đi bắt con bê đã vỗ béo làm thịt để chúng ta mở tiệc ăn mừng!²⁴ Vì con ta đây đã chết mà nay sống lại, đã mất mà nay lại tìm thấy. Và họ bắt đầu ăn mừng.

²⁵ “Lúc ấy người con cả của ông đang ở ngoài đồng. Khi anh ta về gần đến nhà, nghe thấy tiếng đàn ca nhảy múa,²⁶ liền gọi một người đầy tớ ra mà hỏi xem có chuyện gì.²⁷ Người ấy trả lời: “Em cậu đã về, và cha cậu đã làm thịt con bê béo, vì gặp lại cậu ấy mạnh khỏe.²⁸ Người anh cả liền nổi giận và không chịu vào nhà. Nhưng cha cậu ra ngăn nỉ.²⁹ Cậu trả lời cha: “Cha coi, đã bao nhiêu năm trời con hầu hạ cha, và chẳng khi nào trái lệnh, thế mà chưa bao giờ cha cho lấy được một con dê con để con ăn mừng với bạn bè.³⁰ Còn thằng con của cha đó, sau khi đã nuốt hết của cải của cha với bọn điếm, nay trở về, thì cha lại giết bê béo ăn mừng!

³¹ “Nhưng người cha nói với anh ta: “Con à, lúc nào con cũng ở với cha, tất cả những gì của cha đều là của con.³² Nhưng chúng ta phải ăn mừng, phải vui vẻ, vì em con đây đã chết mà nay lại sống, đã mất mà nay lại tìm thấy.”

Chương 16

Dụ ngôn người quản gia bất lương

16. ¹ Đức Giê-su còn nói với các môn đệ rằng: “Một nhà phú hộ kia có một người quản gia. Người ta tố cáo với ông là anh này đã phung phí của cải nhà ông.² Ông mới gọi anh ta đến mà bảo: “Tôi nghe người ta

nói gì về anh đó? Công việc quản lý của anh, anh tính số đi, vì từ nay anh không được làm quản gia nữa!³ Người quản gia liền nghĩ bụng: "Mình sẽ làm gì đây? Vì ông chủ đã cất chức quản gia của mình rồi. Cuộc đất thì không nổi, ăn mày thì hổ ngươi.⁴ Mình biết phải làm gì rồi, để sau khi mất chức quản gia, sẽ có người đón rước mình về nhà họ!

⁵ "Anh ta liền cho gọi từng con nợ của chủ đến, và hỏi người thứ nhất: "Bác nợ chủ tôi bao nhiêu vậy?⁶ Người ấy đáp: "Một trăm thùng dầu ô-liu. Anh ta bảo: "Bác cầm lấy biên lai của bác đây, ngồi xuống mau, viết năm chục thôi.⁷ Rồi anh ta hỏi người khác: "Còn bác, bác nợ bao nhiêu vậy? Người ấy đáp: "Một ngàn gạ lúa. Anh ta bảo: "Bác cầm lấy biên lai của bác đây, viết lại tám trăm thôi.

⁸ "Và ông chủ khen tên quản gia bất lương đó đã hành động khôn khéo. Quả thế, con cái đời này khôn khéo hơn con cái ánh sáng khi xử sự với người đồng loại.

Trung tín trong việc sử dụng Tiền Của

⁹ "Phần Thầy, Thầy bảo cho anh em biết: hãy dùng Tiền Của bất chính mà tạo lấy bạn bè, phòng khi hết tiền hết bạc, họ sẽ đón rước anh em vào nơi ở vĩnh cửu.¹⁰ Ai trung tín trong việc rất nhỏ, thì cũng trung tín trong việc lớn; ai bất lương trong việc rất nhỏ, thì cũng bất lương trong việc lớn.¹¹ Vậy nếu anh em không trung tín trong việc sử dụng Tiền Của bất chính, thì ai sẽ tín nhiệm mà giao phó của cải chân thật cho anh em?¹² Và nếu anh em không trung tín trong việc sử dụng của cải của người khác, thì ai sẽ ban cho anh em của cải dành riêng cho anh em?

¹³ "Không gia nhân nào có thể làm tôi hai chủ, vì hoặc sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà khinh dể chủ nọ. Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa, vừa làm tôi Tiền Của được."

Đức Giê-su khiển trách người Pha-ri-sêu ham tiền

¹⁴ Người Pha-ri-sêu vốn ham hố tiền bạc, nên nghe các điều ấy, thì cười nhạo Đức Giê-su.¹⁵ Người bảo họ: "Các ông là những kẻ làm ra bộ công chính trước mặt người đời, nhưng Thiên Chúa thấu biết lòng các ông, bởi vì điều cao trọng đối với người đời lại là điều ghê tởm trước mặt Thiên Chúa.

Dùng sức mạnh mà vào Nước Thiên Chúa (Mt 11: 12 -13)

¹⁶ “Cho đến thời ông Gio-an, thì có Lễ Luật và các ngôn sứ; còn từ thời đó, thì Tin Mừng Nước Thiên Chúa được loan báo, và ai cũng dùng sức mạnh mà vào.

Lễ Luật sẽ không bao giờ ra vô hiệu (Mt 5:18)

¹⁷ “Trời đất qua đi còn dễ hơn là một cái phết của Lễ Luật rụng mất.

Vấn đề ly dị (Mt 5:31 -32; Mc 10: 11 -12)

¹⁸ “Bất cứ ai rẫy vợ mà cưới vợ khác là phạm tội ngoại tình; và ai cưới người đàn bà bị chồng rẫy, thì cũng phạm tội ngoại tình.

Dụ ngôn ông nhà giàu và anh La-da-rô nghèo khó

¹⁹ “Có một ông nhà giàu kia, mặc toàn lụa là gấm vóc, ngày ngày yến tiệc linh đình.²⁰ Lại có một người nghèo khó tên là La-da-rô, mụn nhọt đầy mình, nằm trước cổng ông nhà giàu,²¹ thêm được những thứ trên bàn ăn của ông ấy rút xuống mà ăn cho no. Lại thêm mấy con chó cứ đến liếm ghẻ chốc anh ta.²² Thế rồi người nghèo này chết, và được thiên thần đem vào lòng ông Áp-ra-ham. Ông nhà giàu cũng chết, và người ta đem chôn.

²³ “Dưới âm phủ, đang khi chịu cực hình, ông ta ngược mắt lên, thấy tổ phụ Áp-ra-ham ở tận đàng xa, và thấy anh La-da-rô trong lòng tổ phụ.²⁴ Bấy giờ ông ta kêu lên: “Lạy tổ phụ Áp-ra-ham, xin thương xót con, và sai anh La-da-rô nhúng đầu ngón tay vào nước, nhỏ trên lưỡi con cho mát; vì ở đây con bị lửa thiêu đốt khổ lắm!²⁵ Ông Áp-ra-ham đáp: “Con ơi, hãy nhớ lại: suốt đời con, con đã nhận phần phước của con rồi; còn La-da-rô suốt một đời chịu toàn những bất hạnh. Bấy giờ, La-da-rô được an ủi nơi đây, còn con thì phải chịu khổ khổ.²⁶ Hơn nữa, giữa chúng ta đây và các con đã có một vực thẳm lớn, đến nỗi bên này muốn qua bên các con cũng không được, mà bên đó có qua bên chúng ta đây cũng không được.

²⁷ “Ông nhà giàu nói: “Lạy tổ phụ, vậy thì con xin tổ phụ sai anh La-da-rô đến nhà cha con,²⁸ vì con hiện còn năm người anh em nữa. Xin sai anh đến cảnh cáo họ, kéo họ lại cũng sa vào chốn cực hình này!²⁹ Ông Áp-ra-ham đáp: “Chúng đã có Mô-sê và các Ngôn Sứ, thì chúng cứ nghe lời các vị đó.³⁰ Ông nhà giàu nói: “Thưa tổ phụ Áp-ra-ham, họ không chịu nghe đâu, nhưng nếu có người từ cõi chết đến với họ, thì họ sẽ ăn năn sám hối.³¹ Ông Áp-ra-ham đáp: “Mô-sê và các Ngôn Sứ mà họ còn chẳng chịu nghe, thì người chết có sống lại, họ cũng chẳng chịu tin.”

Chương 17

Cớ vấp ngã (Mt 18: 6-7; Mc 9:42)

17. ¹ Đức Giê-su nói với các môn đệ rằng: “Không thể không có những cớ làm cho người ta vấp ngã; nhưng khốn cho kẻ làm cớ cho người ta vấp ngã!² Thà buộc cối đá lớn vào cổ nó và xô xuống biển, còn lợi cho nó hơn là để nó làm cớ cho một trong những kẻ bé nhỏ này vấp ngã.³ Anh em hãy đề phòng!

Sửa lỗi anh em (Mt 18: 15, 21 -22)

⁴ Dù nó xúc phạm đến anh một ngày đến bảy lần, rồi bảy lần trở lại nói với anh: “Tôi hối hận”, thì anh cũng phải tha cho nó.”

Sức mạnh của lòng tin

⁵ Các Tông Đồ thưa với Chúa Giê-su rằng: “Thưa Thầy, xin thêm lòng tin cho chúng con.”⁶ Chúa đáp: “Nếu anh em có lòng tin lớn bằng hạt cải, thì dù anh em có bảo cây dâu này: “Hãy bật rễ lên, xuống dưới biển kia mà mọc”, nó cũng sẽ vâng lời anh em.

Phục vụ cách khiêm tốn

⁷ “Ai trong anh em có người đầy tớ đi cày hay đi chăn chiên, mà khi nó ở ngoài đồng về, lại bảo nó: “Mau vào ăn cơm đi”,⁸ chứ không bảo: “Hãy dọn cơm cho ta ăn, thắt lưng hầu bàn cho ta ăn uống xong đã, rồi anh hãy ăn uống sau! ?⁹ Chẳng lẽ ông chủ lại biết ơn đầy tớ vì nó đã làm theo lệnh truyền sao?¹⁰ Đối với anh em cũng vậy: khi đã làm tất cả những gì theo lệnh phải làm, thì hãy nói: chúng tôi là những đầy tớ vô dụng, chúng tôi đã chỉ làm việc bổn phận đấy thôi.”

Mười người phong hủi

¹¹ Trên đường lên Giê-ru-sa-lem, Đức Giê-su đi qua biên giới giữa hai miền Sa-ma-ri và Ga-li-lê.¹² Lúc Người vào một làng kia, thì có mười người phong hủi đón gặp Người. Họ dừng lại đằng xa¹³ và kêu lớn tiếng: “Lạy Thầy Giê-su, xin dủ lòng thương chúng tôi!”¹⁴ Thấy vậy, Đức Giê-su bảo họ: “Hãy đi trình diện với các tư tế.” Đang khi đi thì họ được sạch.¹⁵ Một người trong bọn, thấy mình được khỏi, liền quay trở lại và lớn tiếng tôn vinh Thiên Chúa.¹⁶ Anh ta sấp mình dưới chân Đức Giê-su mà tạ ơn. Anh ta lại là người Sa-ma-ri.¹⁷ Đức Giê-su mới nói: “Không phải cả mười người đều được sạch sao? Thế thì chín người kia đâu?¹⁸ Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại

bang này? ".¹⁹ Rồi Người nói với anh ta: "Đứng dậy về đi! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh."

¹⁹ "Triều Đại Thiên Chúa đang ở giữa các ông"²⁰ Người Pha-ri-sêu hỏi Đức Giê-su bao giờ Triều Đại Thiên Chúa đến. Người trả lời: "Triều Đại Thiên Chúa không đến như một điều có thể quan sát được.²¹ Và người ta sẽ không nói: "Ở đây này! hay "Ở kia kia! , vì này Triều Đại Thiên Chúa đang ở giữa các ông."

Ngày của Con Người (Mt 24: 23 -28, 37 -41)

²² Rồi Đức Giê-su nói với các môn đệ: "Sẽ đến thời anh em mong ước được thấy một trong những ngày của Con Người thôi, mà cũng không được thấy.²³ Người ta sẽ bảo anh em: "Người ở kia kia! hay "Người ở đây này! Anh em đừng đi, đừng chạy theo.²⁴ Vì ánh chớp chói loà chiếu sáng từ phương trời này đến phương trời kia thế nào, thì Con Người cũng sẽ như vậy trong ngày của Người.²⁵ Nhưng trước đó, Người phải chịu đau khổ nhiều và bị thế hệ này loại bỏ.

²⁶ "Và cũng như thời ông Nô-ê, sự việc đã xảy ra cách nào, thì trong những ngày của Con Người, sự việc cũng sẽ xảy ra như vậy.²⁷ Thiên hạ ăn uống, cưới vợ lấy chồng, mãi cho đến ngày ông Nô-ê vào tàu, và nạn hồng thủy ập tới, tiêu diệt tất cả.²⁸ Sự việc cũng xảy ra giống như vậy trong thời ông Lót: thiên hạ ăn uống, mua bán, trồng trọt, xây cất.²⁹ Nhưng ngày ông Lót ra khỏi Xơ-đôm, thì Thiên Chúa khiến mưa lửa và diêm sinh từ trời đổ xuống tiêu diệt tất cả.³⁰ Sự việc cũng sẽ xảy ra như thế, ngày Con Người được mặc khải.

³¹ "Ngày ấy, ai ở trên sân thượng mà đồ đạc ở dưới nhà, thì đừng xuống lấy. Cũng vậy, ai ở ngoài đồng thì đừng quay trở lại.³² Hãy nhớ chuyện vợ ông Lót.³³ Ai tìm cách giữ mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình, thì sẽ bảo tồn được mạng sống.³⁴ Thầy nói cho anh em biết: đêm ấy, hai người đang nằm chung một giường, thì một người sẽ được đem đi, còn người kia bị bỏ lại.³⁵ Hai người đàn bà đang cùng nhau xay bột, thì một người sẽ được đem đi, còn người kia bị bỏ lại.³⁶ Hai người đàn ông đang ở ngoài đồng, thì một người sẽ được đem đi, còn người kia bị bỏ lại."³⁷ Các môn đệ lên tiếng hỏi Đức Giê-su: "Thưa Thầy, ở đâu vậy? " Người nói với các ông: "Xác nằm đâu, diều hâu tụ đó."

Chương 18

Dụ ngôn quan toà bất chính và bà goá quấy rầy

18. ¹ Đức Giê-su kể cho các môn đệ dụ ngôn sau đây, để dạy các ông phải cầu nguyện luôn, không được nản chí.² Người nói: “Trong thành kia, có một ông quan toà. Ông ta chẳng kính sợ Thiên Chúa, mà cũng chẳng coi ai ra gì.³ Trong thành đó, cũng có một bà goá. Bà này đã nhiều lần đến thưa với ông: “Đối phương tôi hại tôi, xin ngài minh xét cho.⁴ Một thời gian khá lâu, ông không chịu. Nhưng cuối cùng, ông ta nghĩ bụng: “Dẫu rằng ta chẳng kính sợ Thiên Chúa, mà cũng chẳng coi ai ra gì,⁵ nhưng mục goá này quấy rầy mãi, thì ta xét xử cho rồi, kẻo mục ấy cứ đến hoài, làm ta nhức đầu nhức óc.”

⁶ Rồi Chúa nói: “Anh em nghe quan toà bất chính ấy nói đó!⁷ Vậy chẳng lẽ Thiên Chúa lại không minh xét cho những kẻ Người đã tuyển chọn, ngày đêm hằng kêu cứu với Người sao? Lẽ nào Người bắt họ chờ đợi mãi? ⁸Thầy nói cho anh em biết, Người sẽ mau chóng minh xét cho họ. Nhưng khi Con Người ngự đến, liệu Người còn thấy lòng tin trên mặt đất nữa chẳng? ”

Dụ ngôn người Pha-ri-sêu và người thu thuế

⁹ Đức Giê-su còn kể dụ ngôn sau đây với một số người tự hào cho mình là công chính mà khinh chê người khác:¹⁰ “Có hai người lên đền thờ cầu nguyện. Một người thuộc nhóm Pha-ri-sêu, còn người kia làm nghề thu thuế.¹¹ Người Pha-ri-sêu đứng thẳng, nguyện thầm rằng: “Lạy Thiên Chúa, xin tạ ơn Chúa, vì con không như bao kẻ khác: tham lam, bất chính, ngoại tình, hoặc như tên thu thuế kia.¹² Con ăn chay mỗi tuần hai lần, con dâng cho Chúa một phần mười thu nhập của con.¹³ Còn người thu thuế thì đứng đằng xa, thậm chí chẳng dám ngước mắt lên trời, nhưng vừa đấm ngực vừa thưa rằng: “Lạy Thiên Chúa, xin thương xót con là kẻ tội lỗi.¹⁴ Tôi nói cho các ông biết: người này, khi trở xuống mà về nhà, thì đã được nên công chính rồi; còn người kia thì không. Vì phàm ai tôn mình lên sẽ bị hạ xuống; còn ai hạ mình xuống sẽ được tôn lên.”

Đức Giê-su và các trẻ em (Mt 19: 13 -15; Mc 10: 13 -16)

¹⁵ Người ta còn đem cả trẻ thơ đến với Đức Giê-su, để Người đặt tay trên chúng. Thấy vậy, các môn đệ la rầy chúng.¹⁶ Nhưng Đức Giê-su gọi chúng lại mà nói: “Cứ để trẻ em đến với Thầy, đừng ngăn cấm chúng, vì Nước Thiên Chúa là của những ai giống như chúng.¹⁷ Thầy bảo thật anh em: Ai không đón nhận Nước Thiên Chúa với tâm hồn một trẻ em, thì sẽ chẳng được vào.”

Người thủ lãnh giàu có (Mt 19: 16 -22; Mc 10: 17 -22)

¹⁸ Có một thủ lãnh hỏi Đức Giê-su: “Thưa Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được sự sống đời đời làm gia nghiệp?”¹⁹ Đức Giê-su đáp: “Sao ông nói tôi nhân lành? Chẳng có ai nhân lành cả, trừ một mình Thiên Chúa.²⁰ Hẳn ông biết các điều răn: Chớ ngoại tình, chớ giết người, chớ trộm cắp, chớ làm chứng gian, hãy thờ cha kính mẹ.”²¹ Ông ta nói: “Tất cả những việc đó, tôi đã tuân giữ từ thuở nhỏ.”²² Nghe vậy, Đức Giê-su bảo ông: “Ông chỉ còn thiếu có một điều, là hãy bán tất cả những gì ông có mà phân phát cho người nghèo, và ông sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi.”²³ Nghe vậy, ông ta buồn lắm, vì ông rất giàu.

Người giàu có khó vào Nước Thiên Chúa (Mt 19: 23 -26; Mc 10: 23 -27)

²⁴ Đức Giê-su nhìn ông ta và nói: “Những người có của thì khó vào Nước Thiên Chúa biết bao!²⁵ Quả vậy, con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa.”²⁶ Những người nghe Đức Giê-su nói liền hỏi: “Thế thì ai có thể được cứu?”²⁷ Người đáp: “Những gì không thể được đối với loài người, thì đều có thể được đối với Thiên Chúa.”

Phần thưởng dành cho ai bỏ mọi sự mà theo Đức Giê-su (Mt 19: 27 -29; Mc 10: 28 -30)

²⁸ Ông Phê-rô thưa: “Thầy coi, phần chúng con, chúng con đã bỏ những gì là của mình mà theo Thầy.”²⁹ Người đáp: “Thầy bảo thật anh em: chẳng hề có ai bỏ nhà, bỏ vợ, anh em, cha mẹ hay con cái vì Nước Thiên Chúa,³⁰ mà lại không được gấp bội ở đời này và sự sống vĩnh cửu ở đời sau.”

Đức Giê-su tiên báo cuộc Thương Khó lần thứ ba (Mt 20: 17 -19; Mc 10: 32 -34)

³¹ Đức Giê-su kéo riêng Nhóm Mười Hai ra và nói với các ông: “Này chúng ta lên Giê-ru-sa-lem, và tất cả những gì các ngôn sứ đã viết về Con Người sẽ được hoàn tất.³² Quả vậy, Người sẽ bị nộp cho dân ngoại, sẽ bị nhạo báng, nhục mạ, khạc nhổ.³³ Sau khi đánh đòn, họ sẽ giết Người, và ngày thứ ba Người sẽ sống lại.”³⁴ Nhưng các ông không hiểu gì cả; đối với các ông, lời ấy còn bí ẩn, nên các ông không rõ những điều Người nói.

Đức Giê-su chữa người mù tại Giê-ri-khô (Mt 20: 29 -34; Mc 10: 46 -52)

35 Khi Đức Giê-su gần đến Giê-ri-khô, có một người mù đang ngồi ăn xin ở vệ đường.³⁶ Nghe thấy đám đông đi qua, anh ta hỏi xem có chuyện gì.³⁷ Họ báo cho anh biết là Đức Giê-su Na-da-rét đang đi qua đó.³⁸ Anh liền kêu lên rằng: "Lạy ông Giê-su, Con vua Đa-vít, xin đủ lòng thương tôi!"³⁹ Những người đi đầu quát nạt, bảo anh ta im đi; nhưng anh càng kêu lớn tiếng: "Lạy Con vua Đa-vít, xin đủ lòng thương tôi!"⁴⁰ Đức Giê-su dừng lại, truyền dẫn anh ta đến. Khi anh đã đến gần, Người hỏi:⁴¹ "Anh muốn tôi làm gì cho anh?" Anh ta đáp: "Lạy Ngài, xin cho tôi nhìn thấy được."⁴² Đức Giê-su nói: "Anh nhìn thấy đi! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh."⁴³ Lập tức, anh ta nhìn thấy được và theo Người, vừa đi vừa tôn vinh Thiên Chúa. Thấy vậy, toàn dân cất tiếng ngợi khen Thiên Chúa.

Chương 19

Ông Da-kêu

19. ¹ Sau khi vào Giê-ri-khô, Đức Giê-su đi ngang qua thành phố ấy.² Ở đó có một người tên là Da-kêu; ông đứng đầu những người thu thuế, và là người giàu có.³ Ông ta tìm cách để xem cho biết Đức Giê-su là ai, nhưng không được, vì dân chúng thì đông, mà ông ta lại lùn.⁴ Ông liền chạy tới phía trước, leo lên một cây sung để xem Đức Giê-su, vì Người sắp đi qua đó.⁵ Khi Đức Giê-su tới chỗ ấy, thì Người nhìn lên và nói với ông: "Này ông Da-kêu, xuống mau đi, vì hôm nay tôi phải ở lại nhà ông!"⁶ Ông vội vàng tụt xuống, và mừng rỡ đón rước Người.⁷ Thấy vậy, mọi người xầm xì với nhau: "Nhà người tội lỗi mà ông ấy cũng vào trọ!"⁸ Ông Da-kêu đứng đó thưa với Chúa rằng: "Thưa Ngài, đây phân nửa tài sản của tôi, tôi cho người nghèo; và nếu tôi đã chiếm đoạt của ai cái gì, tôi xin đền gấp bốn."⁹ Đức Giê-su mới nói về ông ta rằng: "Hôm nay, ơn cứu độ đã đến cho nhà này, bởi người này cũng là con cháu tổ phụ Áp-ra-ham."¹⁰ Vì Con Người đến để tìm và cứu những gì đã mất."

Dụ ngôn mười nén bạc (Mt 25: 14 -30)

¹¹ Khi dân chúng đang nghe những điều ấy, thì Đức Giê-su lại kể thêm một dụ ngôn, vì Người đang ở gần Giê-ru-sa-lem và vì họ tưởng là Triều Đại Thiên Chúa sắp xuất hiện đến nơi rồi.¹² Vậy Người nói: "Có một người quý tộc kia đi phương xa lãnh nhận vương quyền, rồi trở về."¹³ Ông gọi mười người trong các tôi tớ của ông đến, phát cho họ mười nén bạc và nói với họ: "Hãy lo làm ăn sinh lợi cho tới khi tôi đến."¹⁴ Nhưng đồng bào ông ghét ông, nên họ cử một phái đoàn đến sau ông để nói rằng: "Chúng tôi không muốn ông này làm vua chúng tôi."

¹⁵ "Sau khi lãnh nhận vương quyền, ông trở về. Bấy giờ ông truyền gọi những đầy tớ ông đã giao bạc cho, để xem mỗi người làm ăn sinh lợi được bao nhiêu.¹⁶ Người thứ nhất đến trình: "Thưa ngài, nén bạc của ngài đã sinh lợi được mười nén.¹⁷ Ông bảo người ấy: "Khá lắm, hỡi đầy tớ tài giỏi! Vì anh đã trung thành trong việc rất nhỏ, thì hãy cầm quyền cai trị mười thành.¹⁸ Người thứ hai đến trình: "Thưa ngài, nén bạc của ngài đã làm lợi được năm nén.¹⁹ Ông cũng bảo người ấy: "Anh cũng vậy, anh hãy cai trị năm thành.

²⁰ Rồi người thứ ba đến trình: "Thưa ngài, nén bạc của ngài đây, tôi đã bọc khăn giữ kỹ.²¹ Tôi sợ ngài, vì ngài là người khắc nghiệt, đòi cái không gửi, gặt cái không gieo.²² Ông nói: "Hỡi đầy tớ tồi tệ! Tôi cứ lời miệng anh mà xử anh. Anh đã biết tôi là người khắc nghiệt, đòi cái không gửi, gặt cái không gieo.²³ Thế sao anh không gửi bạc của tôi vào ngân hàng? Có vậy, khi tôi đến, tôi mới rút ra được cả vốn lẫn lời chứ!²⁴ Rồi ông bảo những người đứng đó: "Lấy lại nén bạc nó giữ mà đưa cho người đã có mười nén.²⁵ Họ thưa ông: "Thưa ngài, anh ấy có mười nén rồi!²⁶ -"Tôi nói cho các anh hay: phàm ai đã có, thì sẽ được cho thêm; còn ai không có, thì ngay cái nó đang có cũng sẽ bị lấy đi.

²⁷ "Còn bọn thù địch của tôi kia, những người không muốn tôi làm vua cai trị chúng, thì hãy dẫn chúng lại đây và giết chết trước mặt tôi."

V. ĐỨC GIÊ-SU RAO GIẢNG TẠI GIÊ-RU-SA-LEM

Đức Giê-su vào Giê-ru-sa-lem với tư cách là Mê-si-a (Mt 21: 1-11; Mc 11: 1-10; Ga 12: 12 -19)

²⁸ Nói những lời ấy xong, Đức Giê-su đi đầu, tiến lên Giê-ru-sa-lem.²⁹ Khi đến gần làng Bết-pha-ghê và làng Bê-ta-ni-a, bên triền núi gọi là núi Ô-liu, Người sai hai môn đệ và bảo:³⁰ "Các anh đi vào làng trước mặt kia. Khi vào sẽ thấy một con lừa con chưa ai cỡi bao giờ, đang cột sẵn đó. Các anh cởi dây ra và dắt nó đi.³¹ Nếu có ai hỏi: "Tại sao các anh cởi lừa người ta ra", thì cứ nói: "Chúa có việc cần dùng!³² Hai người được sai liền ra đi và thấy y như Người đã nói.³³ Các ông đang cởi dây lừa, thì những người chủ nói với các ông: "Tại sao các anh lại cởi lừa người ta ra? "³⁴ Hai ông đáp: "Chúa có việc cần dùng."

³⁵ Các ông dắt lừa về cho Đức Giê-su, rồi lấy áo choàng của mình phủ trên lưng lừa, và giúp Người cỡi lên.³⁶ Người đi tới đâu, dân chúng cũng lấy áo choàng trải xuống mặt đường.³⁷ Khi Người đến gần chỗ dốc xuống núi Ô-liu, tất cả đoàn môn đệ vui mừng bắt đầu lớn tiếng ca

tụng Thiên Chúa, vì các phép lạ họ đã được thấy.³⁸ Họ hô lên: Chúc tụng Đức Vua, Đấng ngự đến nhân danh Chúa! Bình an trên cõi trời cao, vinh quang trên các tầng trời!

Đức Giê-su tán thành việc các môn đệ hoan hô Người (Mt 21: 15 -16)

³⁹ Trong đám đông, có vài người thuộc nhóm Pha-ri-sêu nói với Đức Giê-su: "Thưa Thầy, Thầy trách môn đệ Thầy đi chứ!"⁴⁰ Người đáp: "Tôi bảo các ông: họ mà làm thính, thì sỏi đá cũng sẽ kêu lên!"

Đức Giê-su thương tiếc thành Giê-ru-sa-lem

⁴¹ Khi đến gần Giê-ru-sa-lem và trông thấy thành, Đức Giê-su khóc thương⁴² mà nói: "Phải chi ngày hôm nay người cũng nhận ra những gì đem lại bình an cho người! Nhưng hiện giờ, điều ấy còn bị che khuất, mắt người không thấy được.⁴³ Thật vậy, sẽ tới những ngày quân thù đắp lũy chung quanh, bao vây và công hãm người tư bề.⁴⁴ Chúng sẽ đè bẹp người và con cái đang ở giữa người, và sẽ không để hòn đá nào trên hòn đá nào, vì người đã không nhận biết thời giờ người được Thiên Chúa viếng thăm."

Đức Giê-su đuổi những người đang buôn bán trong Đền Thờ (Mt 21: 12 -14; Mc 11: 15 -19; Ga 2:13 -16)

⁴⁵ Đức Giê-su vào Đền Thờ, Người bắt đầu đuổi những kẻ đang buôn bán⁴⁶ và nói với họ: "Đã có lời chép rằng: Nhà Ta sẽ là nhà cầu nguyện thể mà các người đã biến thành sào huyệt của bọn cướp!"

Đức Giê-su giảng dạy tại Đền Thờ (Mc 11: 18)

⁴⁷ Hằng ngày, Người giảng dạy trong Đền Thờ. Các thượng tế và kinh sư tìm cách giết Người, cả các thân hào trong dân cũng vậy.⁴⁸ Nhưng họ không biết phải làm sao, vì toàn dân say mê nghe Người.

Chương 20

Câu hỏi về quyền bính của Đức Giê-su (Mt 21: 23 -27; Mc 11: 27 -33)

20. ¹ Một hôm, đang khi Đức Giê-su giảng dạy cho dân trong Đền Thờ và loan báo Tin Mừng, thì các thượng tế và kinh sư cùng các kỳ mục kéo đến² và nói với Người rằng: "Xin ông cho chúng tôi biết: ông lấy

quyền nào mà làm các điều ấy? Hay ai là người đã cho ông quyền ấy?
”³ Đức Giê-su đáp: “Tôi cũng vậy, tôi hỏi các ông một điều, xin nói cho tôi biết:⁴ phép rửa của ông Gio-an là do Trời hay do người ta?”⁵ Họ liền bàn tính với nhau: “Nếu mình nói: “Do Trời”, thì ông ấy sẽ vặn lại: “Thế sao các ông lại không tin ông ấy?”⁶ Còn nếu mình nói: “Do người ta”, thì toàn dân sẽ ném đá mình, vì họ xác tín rằng ông Gio-an là một Ngôn Sứ.”⁷ Họ mới trả lời là họ không biết do đâu.⁸ Đức Giê-su liền bảo họ: “Tôi cũng vậy, tôi cũng không nói cho các ông là tôi lấy quyền nào mà làm các điều ấy.”

Dụ ngôn những tá điền sát nhân (Mt 21: 33 -46; Mc 12: 1-12)

⁹ Rồi Đức Giê-su bắt đầu kể cho dân nghe dụ ngôn này: “Có người kia trồng được một vườn nho và cho tá điền canh tác, rồi vắng đi xa một thời gian khá lâu.

¹⁰ “Đến mùa, ông sai một đầy tớ đến gặp các tá điền để chúng nộp hoa lợi vườn nho cho anh đem về. Nhưng bọn tá điền đánh anh ta rồi đuổi về tay không.¹¹ Ông lại sai một đầy tớ khác, nhưng họ cũng đánh anh ta, hạ nhục, rồi đuổi về tay không.¹² Ông còn sai thêm một người thứ ba, nhưng họ cũng đánh trọng thương, rồi quăng ra ngoài.¹³ Ông chủ vườn nho mới nói: “Ta phải làm gì đây? Ta sẽ phái người con yêu dấu của ta, biết đâu chúng sẽ nể con ta.¹⁴ Nhưng vừa thấy cậu, bọn tá điền liền bàn nhau: “Đứa thừa tự đây rồi! Ta giết quách nó đi, rồi gia tài sẽ về tay ta.¹⁵ Thế là chúng quăng cậu ra bên ngoài vườn nho, rồi giết đi.

¹⁶ Ông sẽ đến tru diệt các tá điền ấy, rồi giao vườn nho cho người khác”. Nghe vậy, họ nói: “Mong đừng có chuyện ấy!”¹⁷ Nhưng Đức Giê-su đưa mắt nhìn họ và nói: “Vậy câu Kinh Thánh này có nghĩa gì: Tảng đá thợ xây nhà loại bỏ, lại trở nên đá tảng góc tường?

¹⁸ “Phàm ai ngã xuống đá này, kẻ ấy sẽ tan xương; đá này rơi trúng ai, sẽ làm người ấy nát thịt.”

¹⁹ Ngay giờ đó, các kinh sư và thượng tế tìm cách tra tay bắt Đức Giê-su, nhưng lại sợ dân. Quả vậy, họ thừa hiểu Người đã nhắm vào họ mà kể dụ ngôn ấy.

Nộp thuế cho Xê-da (Mt 22: 15 -22; Mc 12: 13 -17)

²⁰ Họ rình rập và sai một số người giả bộ công chính đến dò la, mong bắt quả tang Đức Giê-su lỡ lời, để nộp Người cho nhà chức trách có thẩm quyền là tổng trấn.²¹ Những người này hỏi Đức Giê-su rằng: “Thưa Thầy, chúng tôi biết Thầy nói và dạy một cách thẳng thắn,

không thiên vị ai, nhưng theo sự thật mà dạy đường lối của Thiên Chúa.²² Vậy, chúng tôi có được phép nộp thuế cho Xê-da hay không? ²³ Nhưng Đức Giê-su thấu suốt lòng xảo trá của họ, nên Người nói: ²⁴ “Cho tôi coi một quan tiền! Quan tiền này mang hình và danh hiệu của ai đây? ” Họ đáp: “Của Xê-da.”²⁵ Người bảo họ: “Thế thì của Xê-da, trả về Xê-da; của Thiên Chúa, trả về Thiên Chúa.”

²⁶ Họ không tài nào bắt quả tang Người lỡ lời trước mặt dân; nghe câu trả lời của Người, họ ngạc nhiên và làm thinh luôn.

Kẻ chết sống lại (Mt 22: 23 -33; Mc 12: 18 -27)

²⁷ Có mấy người thuộc nhóm Xa-đốc đến gặp Đức Giê-su. Nhóm này chủ trương không có sự sống lại.²⁸ Mấy người ấy hỏi Đức Giê-su: “Thưa Thầy, ông Mô-sê có viết cho chúng ta điều luật này: Nếu anh hay em của người nào chết đi, đã có vợ mà không có con, thì người ấy phải lấy nàng, để sinh con nối dòng cho anh hay em mình.²⁹ Vậy nhà kia có bảy anh em trai. Người anh cả lấy vợ, nhưng chưa có con thì đã chết.³⁰ Người thứ hai,³¹ rồi người thứ ba đã lấy người vợ goá ấy. Cứ như vậy, bảy anh em đều chết đi mà không để lại đứa con nào.³² Cuối cùng, người đàn bà ấy cũng chết.³³ Vậy trong ngày sống lại, người đàn bà ấy sẽ là vợ ai, vì cả bảy đều đã lấy nàng làm vợ? ”

³⁴ Đức Giê-su đáp: “Con cái đời này cưới vợ lấy chồng,³⁵ chứ những ai được xét là đáng hưởng phúc đời sau và sống lại từ cõi chết, thì không cưới vợ cũng chẳng lấy chồng.³⁶ Quả thật, họ không thể chết nữa, vì được ngang hàng với các thiên thần. Họ là con cái Thiên Chúa, vì là con cái sự sống lại.³⁷ Còn về vấn đề kẻ chết trở lại, thì chính ông Mô-sê cũng đã cho thấy trong đoạn văn nói về bụi gai, khi ông gọi Đức Chúa là Thiên Chúa của tổ phụ Áp-ra-ham, Thiên Chúa của tổ phụ I-xa-ác, và Thiên Chúa của tổ phụ Gia-cóp.³⁸ Mà Người không phải là Thiên Chúa của kẻ chết, nhưng là Thiên Chúa của kẻ sống, vì đối với Người, tất cả đều đang sống.”

³⁹ Bấy giờ có mấy người thuộc nhóm kinh sư lên tiếng nói: “Thưa Thầy, Thầy nói hay lắm.”⁴⁰ Thế là, họ không dám chất vấn Người điều gì nữa.

Đức Ki-tô là Con và cũng là Chúa của vua Đa-vít (Mt 22: 41 -46; Mc 12: 35 -37)

⁴¹ Nhưng Người hỏi họ: “Sao người ta lại nói Đấng Ki-tô là con vua Đa-vít?⁴² Vì chính vua Đa-vít đã nói trong sách Thánh vịnh: Đức Chúa phán cùng Chúa Thượng tôi: Bên hữu Cha đây, Con lên ngự trị,⁴³ Để rồi bao địch thù, Cha sẽ đặt làm bệ dưới chân Con.

⁴⁴ “Như vậy, vua Đa-vít gọi Đấng Ki-tô là Chúa Thượng; thế thì làm sao Đấng Ki-tô lại là con vua ấy được? ”

Đức Giê-su khiển trách các kinh sư (Mt 23: 1-36; Mc 12: 38 -40)

⁴⁵ Toàn dân đang nghe, thì Người nói với các môn đệ:⁴⁶ “Anh em phải coi chừng những ông kinh sư ưa dạo quanh, xúng xính trong bộ áo thụng, thích được chào hỏi ở những nơi công cộng, ưa chiếm ghế danh dự trong hội đường, thích ngồi cỗ nhất trong đám tiệc.⁴⁷ Họ nuốt hết tài sản của các bà goá, lại còn làm bộ đọc kinh cầu nguyện lâu giờ. Những người ấy sẽ bị kết án nghiêm khắc hơn.”

Chương 21

Hai đồng tiền nhỏ của bà goá (Mc 12: 41 -44)

21. ¹ Ngược mắt lên nhìn, Đức Giê-su thấy những người giàu đang bỏ tiền dâng cúng của họ vào thùng tiền.² Người cũng thấy một bà goá túng thiếu kia bỏ vào đó hai đồng tiền kẽm.³ Người liền nói: “Thầy bảo thật anh em: bà goá nghèo này đã bỏ vào nhiều hơn ai hết.⁴ Quả vậy, tất cả những người kia đều rút từ tiền dư bạc thừa của họ, mà bỏ vào dâng cúng; còn bà này, thì rút từ cái túng thiếu của mình, mà bỏ vào đó tất cả những gì bà có để nuôi sống mình.”

Bài giảng về sự sụp đổ của thành Giê-ru-sa-lem. Nhập đề (Mt 24:1-3; Mc 13: 1-4)

⁵ Nhân có mấy người nói về Đền Thờ được trang hoàng bằng những viên đá đẹp và những đồ dâng cúng, Đức Giê-su bảo:⁶ “Những gì anh em đang chiêm ngưỡng đó sẽ có ngày bị tàn phá hết, không còn tảng đá nào trên tảng đá nào.”⁷ Họ hỏi Người: “Thưa Thầy, vậy bao giờ các sự việc đó sẽ xảy ra, và khi sắp xảy ra, thì có điềm gì báo trước? ”

Những điềm báo trước (Mt 24: 4-13; Mc 13: 5-13)

⁸ Đức Giê-su đáp: “Anh em hãy coi chừng kẻo bị lừa gạt, vì sẽ có nhiều người mạo danh Thầy đến nói rằng: “Chính ta đây”, và: “Thời kỳ đã đến gần”; anh em chớ có theo họ.⁹ Khi anh em nghe có chiến tranh, loạn lạc, thì đừng sợ hãi. Vì những việc đó phải xảy ra trước, nhưng chưa phải là chung cục ngay đâu”.¹⁰ Rồi Người nói tiếp: “Dân này sẽ nổi dậy chống dân kia, nước này chống nước nọ.¹¹ Sẽ có những trận

động đất lớn, và nhiều nơi sẽ có ôn dịch và đói kém; sẽ có những hiện tượng kinh khủng và điềm lạ lớn lao từ trời xuất hiện.

¹² “Nhưng trước khi tất cả các sự ấy xảy ra, thì người ta sẽ tra tay bắt và ngược đãi anh em, nộp anh em cho các hội đường và bỏ tù, điệu anh em đến trước mặt vua chúa quan quyền vì danh Thầy.¹³ Đó sẽ là cơ hội để anh em làm chứng cho Thầy.¹⁴ Vậy anh em hãy ghi lòng tạc dạ điều này, là anh em đừng lo nghĩ phải bào chữa cách nào.¹⁵ Vì chính Thầy sẽ cho anh em ăn nói thật khôn ngoan, khiến tất cả địch thủ của anh em không tài nào chống chọi hay cãi lại được.¹⁶ Anh em sẽ bị chính cha mẹ, anh chị em, bà con và bạn hữu bắt nộp. Họ sẽ giết một số người trong anh em.¹⁷ Vì danh Thầy, anh em sẽ bị mọi người thù ghét.¹⁸ Nhưng dù một sợi tóc trên đầu anh em cũng không bị mất đâu.¹⁹ Có kiên trì, anh em mới giữ được mạng sống mình.

Giê-ru-sa-lem bị vây hãm (Mt 24: 15 -19; Mc 13: 14 -17)

²⁰ “Khi anh em thấy thành Giê-ru-sa-lem bị các đạo binh vây hãm, bấy giờ anh em hãy biết rằng đã gần đến ngày khốc hại của thành.²¹ Bấy giờ, ai ở miền Giu-đê, hãy trốn lên núi; ai ở trong thành, hãy bỏ đi nơi khác; ai ở vùng quê, thì chớ vào thành.²² Thật vậy, đó sẽ là những ngày báo oán, ngày mà tất cả những gì đã chép trong Kinh Thánh sẽ được ứng nghiệm.

Cơ khốn khổ. Thời của dân ngoại

²³ Khốn thay những người mang thai và những người đang cho con bú trong những ngày đó!
“Vì sẽ có cơ khốn khổ cùng cực trên đất này, và cơn thịnh nộ sẽ giáng xuống dân này.

²⁴ Họ sẽ ngã gục dưới lưỡi gươm, sẽ bị đày đi khắp các dân các nước, và Giê-ru-sa-lem sẽ bị dân ngoại giày xéo, cho đến khi mãn thời của dân ngoại.

Những điềm lạ. Con Người quang lâm. (Mt 24,29 -31; Mc 13: 24 -27)

²⁵ “Sẽ có những điềm lạ trên mặt trời, mặt trăng và các vì sao. Dưới đất, muôn dân sẽ lo lắng hoang mang trước cảnh biển gào sóng thét.²⁶ Người ta sợ đến hồn xiêu phách lạc, chờ những gì sắp giáng xuống địa cầu, vì các quyền lực trên trời sẽ bị lay chuyển.²⁷ Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con Người đầy quyền năng và vinh quang ngự trong đám mây mà đến.²⁸ Khi những biến cố ấy bắt đầu xảy ra, anh em hãy đứng thẳng và ngẩng đầu lên, vì anh em sắp được cứu chuộc.”

Dụ ngôn cây vả (Mt 24: 32 -35; Mc 13: 28 -31)

²⁹ Đức Giê-su kể cho các môn đệ nghe một dụ ngôn: “Anh em hãy xem cây vả cũng như tất cả những cây khác.³⁰ Khi cây đâm chồi, anh em nhìn thì đủ biết là mùa hè đã đến gần rồi.³¹ Anh em cũng vậy, khi thấy những điều đó xảy ra, thì hãy biết là Triều Đại Thiên Chúa đã đến gần.³² Thầy bảo thật anh em: thế hệ này sẽ chẳng qua đi, trước khi mọi điều ấy xảy ra.³³ Trời đất sẽ qua đi, nhưng những lời Thầy nói sẽ chẳng qua đâu.

Phải tỉnh thức và cầu nguyện

³⁴ “Vậy anh em phải đề phòng, chớ để lòng mình ra nặng nề vì chè chén say sưa, lo lắng sự đời, kẻo Ngày ấy như một chiếc lưới bất thần chụp xuống đầu anh em,³⁵ vì Ngày ấy sẽ ập xuống trên mọi dân cư khắp mặt đất.³⁶ Vậy anh em hãy tỉnh thức và cầu nguyện luôn, hầu đủ sức thoát khỏi mọi điều sắp xảy đến và đứng vững trước mặt Con Người.”

Những ngày sau hết của Đức Giê-su

³⁷ Ban ngày, Đức Giê-su giảng dạy trong Đền Thờ; nhưng đến tối, Người đi ra và qua đêm tại núi gọi là núi Ô-liu.³⁸ Sáng sớm, toàn dân đến với Người trong Đền Thờ để nghe Người giảng dạy.

VI. CUỘC THƯƠNG KHÓ

Chương 22

Âm mưu hại Đức Giê-su. Giu-đa tìm cách nộp Thầy (Mt 26: 1-5,14 -16; Mc 14: 1-2,10 -11; Ga 11: 45 -53)

22. ¹ Lễ Bánh Không Men, cũng gọi là lễ Vượt Qua, đã đến gần.² Các thượng tế và kinh sư tìm cách thủ tiêu Đức Giê-su, vì họ sợ dân.
³ Xa-tan đã nhập vào Giu-đa, cũng gọi là Ít-ca-ri-ốt, một người trong Nhóm Mười Hai.⁴ Hắn đi nói chuyện với các thượng tế và lãnh binh Đền Thờ về cách thức nộp Người cho họ.⁵ Họ rất mừng và đồng ý sẽ cho hắn tiền.⁶ Hắn ưng thuận và tìm dịp tiện để nộp Đức Giê-su cho họ, lúc không có đám đông.

Chuẩn bị ăn lễ Vượt Qua (Mt 26: 17 -25; Mc 14: 12 -21; Ga 13: 21 -30)

⁷ Đã đến ngày lễ Bánh Không Men, ngày phải sát tế chiên Vượt Qua.⁸ Đức Giê-su sai ông Phê-rô với ông Gio-an đi và dặn: “Các anh hãy đi dọn cho chúng ta ăn lễ Vượt Qua.”⁹ Hai ông hỏi: “Thầy muốn chúng con dọn ở đâu?”¹⁰ Người bảo họ: “Này, khi vào thành, các anh sẽ gặp một người mang vò nước. Cứ đi theo người đó, người đó vào nhà nào,¹¹ thì các anh vào thưa với chủ nhà: “Thầy nhắn ông: Căn phòng dành cho tôi ăn lễ Vượt Qua với các môn đệ của tôi ở đâu?”¹² Và ông ấy sẽ chỉ cho các anh một căn phòng rộng rãi trên lầu, đã được trang bị: các anh hãy dọn ở đó.”¹³ Các ông ra đi, thấy mọi sự y như Người đã nói, và các ông dọn tiệc Vượt Qua.

Ăn tiệc Vượt Qua (Mt 26: 20. 29; Mc 14: 17 -25)

¹⁴ Khi giờ đã đến, Đức Giê-su vào bàn, và các Tông Đồ cùng vào với Người.¹⁵ Người nói với các ông: “Thầy những khát khao mong mọi ăn lễ Vượt Qua này với anh em trước khi chịu khổ hình.¹⁶ Bởi vì, Thầy nói cho anh em hay, Thầy sẽ không bao giờ ăn lễ Vượt Qua này nữa, cho đến khi lễ này được nên trọn vẹn trong Nước Thiên Chúa.”

¹⁷ Rồi Người nhận lấy chén, dâng lời tạ ơn và nói: “Anh em hãy cầm lấy mà chia nhau.¹⁸ Bởi vì, Thầy bảo cho anh em biết, từ nay, Thầy không còn uống sản phẩm của cây nho nữa, cho đến khi Triều Đại Thiên Chúa đến.”

Đức Giê-su lập phép Thánh Thể (Mt 26: 26 -28; Mc 14: 22 -24; ICo 11: 23 -25)

¹⁹ Rồi Người cầm lấy bánh, dâng lời tạ ơn, bẻ ra, trao cho các ông và nói: “Đây là mình Thầy, hiến tế vì anh em. Anh em hãy làm việc này, mà tưởng nhớ đến Thầy.”²⁰ Và tới tuần rượu cuối bữa ăn, Người cũng làm như vậy và nói: “Chén này là giao ước mới, lập bằng máu Thầy, máu đổ ra vì anh em.

Đức Giê-su tiên báo Giu-đa sẽ nộp Thầy (Mt 26: 21 -25; Mc 14: 17 -21)

²¹ “Nhưng này bàn tay kẻ nộp Thầy đang cùng đặt trên bàn với Thầy.²² Đã hẳn Con Người ra đi như đã ấn định, nhưng khốn cho kẻ nào nộp Con Người.”²³ Các Tông Đồ bắt đầu bàn tán với nhau xem ai trong Nhóm lại là kẻ toan làm chuyện ấy.

Kẻ làm đầu phải hầu thiên hạ

²⁴ Các ông còn cãi nhau sôi nổi xem ai trong Nhóm được coi là người lớn nhất.²⁵ Đức Giê-su bảo các ông: "Vua các dân thì dùng uy mà thống trị dân, và những ai cầm quyền thì tự xưng là ân nhân.²⁶ Nhưng anh em thì không phải như thế, trái lại, ai lớn nhất trong anh em, thì phải nên như người nhỏ tuổi nhất, và kẻ làm đầu thì phải nên như người phục vụ.²⁷ Bởi lẽ, giữa người ngồi ăn với kẻ phục vụ, ai lớn hơn ai? Hẳn là người ngồi ăn chứ? Thế mà, Thầy đây, Thầy sống giữa anh em như một người phục vụ."

Phần thưởng dành cho các Tông Đồ

²⁸ "Còn anh em, anh em vẫn một lòng gắn bó với Thầy, giữa những lúc Thầy gặp thử thách gian nan.²⁹ Vì thế, Thầy sẽ trao Vương Quốc cho anh em, như Cha Thầy đã trao cho Thầy,³⁰ để anh em được đồng bàn ăn uống với Thầy trong Vương Quốc của Thầy, và ngự toà xét xử mười hai chi tộc Ít-ra-en."

Đức Giê-su tiên báo: ông Phê-rô sẽ chối Thầy, nhưng sẽ trở lại (Mt 26: 30 -35; Mc 14: 26 -31; Ga 13: 36 -38)

³¹ Rồi Chúa nói: "Si-môn, Si-môn ơi, kìa Xa-tan đã xin được sàng anh em như người ta sàng gạo.³² Nhưng Thầy đã cầu nguyện cho anh để anh khỏi mất lòng tin. Phần anh, một khi đã trở lại, hãy làm cho anh em của anh nên vững mạnh."³³ Ông Phê-rô thưa với Người: "Lạy Chúa, dầu có phải vào tù hay phải chết với Chúa đi nữa, con cũng sẵn sàng."³⁴ Đức Giê-su lại nói: "Này anh Phê-rô, Thầy bảo cho anh biết, hôm nay gà chưa kịp gáy, thì đã ba lần anh chối là không biết Thầy."

Giờ chiến đấu quyết liệt

³⁵ Rồi Người nói với các ông: "Khi Thầy sai anh em ra đi, không túi tiền, không bao bì, không giày dép, anh em có thiếu thốn gì không? " Các ông đáp: "Thưa không."³⁶ Người bảo các ông: "Nhưng bây giờ, ai có túi tiền thì hãy mang theo, ai có bao bì cũng vậy; còn ai chưa có gươm thì bán áo đi mà mua.³⁷ Vì Thầy bảo cho anh em hay: cần phải ứng nghiệm nơi bản thân Thầy lời Kinh Thánh đã chép: Người bị liệt vào hàng phạm pháp. Thật vậy, những gì đã chép về Thầy sắp được hoàn tất."³⁸ Các ông nói: "Lạy Chúa, đã có hai thanh gươm đây." Người bảo họ: "Đủ rồi! "

Tại núi Ô-liu (Mt 26: 36 -46; Mc 14: 32 -42)

³⁹ Rồi Người đi ra núi Ô-liu như đã quen. Các môn đệ cũng theo Người.⁴⁰ Đến nơi, Người bảo các ông: "Anh em hãy cầu nguyện kéo sa chước cám dỗ."

⁴¹ Rồi Người đi xa các ông một quãng, chùng bảng ném một hòn đá, và quỳ gối cầu nguyện rằng:⁴² "Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén này xa con. Tuy vậy, xin đừng làm theo ý con, mà làm theo ý Cha."⁴³ Bấy giờ có thiên sứ tự trời hiện đến tăng sức cho Người.⁴⁴ Người lâm cơn xao xuyến bồi hồi, nên càng khẩn thiết cầu xin. Và mồ hôi Người như những giọt máu rơi xuống đất.

⁴⁵ Cầu nguyện xong, Người đứng lên, đến chỗ các môn đệ, thấy các ông đang ngủ vì buồn phiền,⁴⁶ Người liền nói với các ông: "Sao anh em lại ngủ? Dậy mà cầu nguyện, kéo sa chước cám dỗ."

Đức Giê-su bị bắt (Mt 26: 47 -55; Mc 14: 43 -49; Ga 18: 3-11)

⁴⁷ Người còn đang nói, thì một đám đông xuất hiện, và kẻ dẫn đầu tên là Giu-đa, một người trong Nhóm Mười Hai. Hắn lại gần Đức Giê-su để hôn Người.⁴⁸ Đức Giê-su bảo hắn: "Giu-đa ơi, anh dùng cái hôn mà nộp Con Người sao?"⁴⁹ Thấy việc sắp xảy ra, những kẻ đứng chung quanh Người liền hỏi: "Lạy Chúa, chúng con tuốt gươm chém được không?"⁵⁰ Thế rồi một người trong nhóm chém tên đầy tớ của thượng tế, làm nó đứt tai bên phải.⁵¹ Nhưng Đức Giê-su lên tiếng: "Thôi, ngừng lại." Và Người sờ vào tai tên đầy tớ mà chữa lành.

⁵² Sau đó Đức Giê-su nói với các thượng tế, lãnh binh Đền Thờ và kỳ mục đến bắt Người: "Tôi là một tên cướp sao mà các ông đem gươm giáo gậy gộc đến?"⁵³ Ngày ngày, tôi ở giữa các ông trong Đền Thờ, mà các ông không tra tay bắt. Nhưng đây là giờ của các ông, là thời của quyền lực tối tăm."

Ông Phê-rô chối Thầy (Mt 26: 57, 69 -75; Mc 14: 53 -54, 66 -72; Ga 18: 12 -18, 25 -27)

⁵⁴ Họ bắt Đức Giê-su, điệu Người đến nhà vị thượng tế. Còn ông Phê-rô thì theo xa xa.⁵⁵ Họ đốt lửa giữa sân và đang ngồi quây quần với nhau, thì ông Phê-rô đến ngồi giữa họ.⁵⁶ Thấy ông ngồi bên ánh lửa, một người tớ gái nhìn ông chòng chọc và nói: "Cả bác này cũng đã ở với ông ấy đấy!"⁵⁷ Ông liền chối: "Tôi có biết ông ấy đâu, chị!"⁵⁸ Một lát sau, có người khác thấy ông, liền nói: "Cả bác nữa, bác cũng thuộc bọn chúng!" Nhưng ông Phê-rô đáp lại: "Này anh, không phải đâu!"⁵⁹ Chừng một giờ sau, có người khác lại quả quyết: "Đúng là bác này

cũng đã ở với ông ấy, vì bác ta cũng là người Ga-li-lê.”⁶⁰ Nhưng ông Phê-rô trả lời: “Này anh, tôi không biết anh nói gì! ” Ngay lúc ông còn đang nói, thì gà gáy.⁶¹ Chúa quay lại nhìn ông, ông sực nhớ lời Chúa đã bảo ông: “Hôm nay, gà chưa kịp gáy, thì anh đã chối Thầy ba lần.”⁶² Và ông ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.

Đức Giê-su bị đánh đập (Mt 26: 67 -68; Mc 14: 65)

⁶³ Những kẻ canh giữ Đức Giê-su nhạo báng đánh đập Người.⁶⁴ Chúng bịt mắt Người lại, rồi hỏi rằng: “Nói tiên tri xem: ai đánh ông đó? ”⁶⁵ Chúng còn thốt ra nhiều lời khác xúc phạm đến Người.

Đức Giê-su ra trước Thượng Hội Đồng (Mt 26: 59 -66; Mc 14: 55 -64; Ga 18: 19 -24)

⁶⁶ Khi trời sáng, đoàn kỳ mục trong dân, các thượng tế và kinh sư nhóm họp. Họ điệu Người ra trước Thượng Hội Đồng⁶⁷ và hỏi: “Ông có phải là Đấng Mê-si-a thì nói cho chúng tôi biết! ” Người đáp: “Tôi có nói với các ông, các ông cũng chẳng tin;⁶⁸ tôi có hỏi, các ông cũng chẳng trả lời.⁶⁹ Nhưng từ nay, Con Người sẽ ngự bên hữu Thiên Chúa toàn năng.”⁷⁰ Mọi người liền nói: “Vậy ông là Con Thiên Chúa sao? ” Người đáp: “Đúng như các ông nói, chính tôi đây.”⁷¹ Họ liền nói: “Chúng ta cần gì lời chứng nữa? Chính chúng ta vừa nghe miệng hắn nói! ”

Chương 23

23. ¹ Toàn thể cử tọa đứng lên, điệu Đức Giê-su đến ông Phi-la-tô.

Đức Giê-su ra trước tòa tổng trấn Phi-la-tô (Mt 27: 11 - 14; Mc 15: 2-5; Ga 18: 28 -38)

² Họ bắt đầu tố cáo Người rằng: “Chúng tôi đã phát giác ra tên này sách động dân tộc chúng tôi, và ngăn cản dân chúng nộp thuế cho hoàng đế Xê-da, lại còn xưng mình là Mê-si-a, là Vua nữa.”³ Ông Phi-la-tô hỏi Người: “Ông là Vua dân Do-thái sao? ” Người trả lời: “Chính ngài nói đó.”⁴ Ông Phi-la-tô nói với các thượng tế và đám đông: “Ta xét thấy người này không có tội gì.”⁵ Nhưng họ cứ khẳng khẳng nói: “Hắn đã xúi dân nổi loạn, đi giảng dạy khắp vùng Giu-đê, bắt đầu từ Ga-li-lê cho đến đây.”⁶ Nghe nói thế, ông Phi-la-tô liền hỏi xem đương sự có phải là người Ga-li-lê không.⁷ Và khi biết Người thuộc thẩm quyền vua Hê-rô-đê, ông liền cho áp giải Người đến với nhà vua lúc ấy cũng đang có mặt tại Giê-ru-sa-lem.

Đức Giê-su ra trước mặt vua Hê-rô-đê

⁸ Vua Hê-rô-đê thấy Đức Giê-su thì mừng rỡ lắm, vì từ lâu vua muốn được gặp Người bởi đã từng nghe nói về Người. Và lại, vua cũng mong được xem Người làm một hai phép lạ.⁹ Nhà vua hỏi Người nhiều điều, nhưng Người không trả lời gì cả.¹⁰ Các thượng tế và kinh sư đứng đó, tố cáo Người dữ dội.¹¹ Vua Hê-rô-đê cũng như thị vệ đều khinh dể Người ra mặt nên khoác cho Người một chiếc áo rục rở mà chế giễu, rồi cho giải Người lại cho ông Phi-la-tô.¹² Ngày hôm ấy, vua Hê-rô-đê và tổng trấn Phi-la-tô bắt đầu thân thiện với nhau, chứ trước kia hai bên vẫn hiềm thù.

Đức Giê-su lại ra trước toà tổng trấn Phi-la-tô (Mt 27: 15 -26; Mc 15: 6-15; Ga 18: 39 -19: 16)

¹³ Bấy giờ ông Phi-la-tô triệu tập các thượng tế, thủ lãnh và dân chúng lại¹⁴ mà nói: "Các người nộp người này cho ta, vì cho là tay kích động dân, nhưng ta đã hỏi cung ngay trước mặt các người, mà không thấy người này có tội gì, như các người tố cáo."¹⁵ Cả vua Hê-rô-đê cũng vậy, bởi lẽ nhà vua đã cho giải ông ấy lại cho chúng ta. Và các người thấy đó, ông ấy chẳng can tội gì đáng chết cả.¹⁶ Vậy ta sẽ cho đánh đòn rồi thả ra."¹⁷ Vào mỗi dịp lễ lớn, ông Phi-la-tô phải phóng thích cho họ một người tù.¹⁸ Nhưng tất cả mọi người đều la ó: "Giết nó đi, thả Ba-ra-ba cho chúng tôi!"¹⁹ Tên này đã bị tổng ngục vì một vụ bạo động đã xảy ra trong thành, và vì tội giết người.

²⁰ Ông Phi-la-tô muốn thả Đức Giê-su, nên lại lên tiếng một lần nữa.²¹ Nhưng họ cứ một mực la lớn: "Đóng đinh! Đóng đinh nó vào thập giá!"²² Lần thứ ba, ông Phi-la-tô nói với họ: "Nhưng ông ấy đã làm điều gì gian ác? Ta xét thấy ông ấy không có tội gì đáng chết. Vậy ta sẽ cho đánh đòn rồi thả ra."²³ Nhưng họ cứ la to hơn, nhất định đòi phải đóng đinh Người. Và tiếng la càng thêm dữ dội.

²⁴ Ông Phi-la-tô quyết định chấp thuận điều họ yêu cầu.²⁵ Ông phóng thích người tù họ xin tha, tức là tên bị tổng ngục vì tội bạo động và giết người. Còn Đức Giê-su thì ông trao nộp theo ý họ muốn.

Trên đường lên núi Sọ (Mt 27: 32; Mc 15: 21)

²⁶ Khi đi theo Đức Giê-su đi, họ bắt một người từ miền quê lên, tên là Si-môn, gốc Ky-rê-nê, đặt thập giá lên vai cho ông vác theo sau Đức Giê-su.²⁷ Dân chúng đi theo Người đông lắm, trong số đó có nhiều phụ nữ vừa đấm ngực vừa than khóc Người.²⁸ Đức Giê-su quay lại phía các bà mà nói: "Hỡi chị em thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc thương tôi làm gì.

Có khóc thì khóc cho phận mình và cho con cháu.²⁹ Vì này đây sẽ tới những ngày người ta phải nói: "Phúc thay đàn bà hiếm hoi, người không sinh không đẻ, kẻ không cho bú mớm!"³⁰ Bấy giờ người ta sẽ bắt đầu nói với núi non: "Đổ xuống chúng tôi đi!", và với gò nong: "Phủ lấp chúng tôi đi!"³¹ Vì cây xanh tươi mà người ta còn đối xử như thế, thì cây khô héo sẽ ra sao?"³² Có hai tên gian phi cũng bị điệu đi hành quyết cùng với Người.

Đức Giê-su chịu đóng đinh vào thập giá (Mt 27: 33 -35; Mc 15: 22 -24; Ga 19: 17 -18, 23 -24)

³³ Khi đến nơi gọi là "Đồi Sọ", họ đóng đinh Người vào thập giá, cùng lúc với hai tên gian phi, một tên bên phải, một tên bên trái.³⁴ Bấy giờ Đức Giê-su cầu nguyện rằng: "Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm." Rồi họ lấy áo của Người chia ra mà bắt thăm.

Đức Giê-su bị nhục mạ (Mt 27: 37 -44; Mc 15: 26 -32)

³⁵ Dân chúng đứng nhìn, còn các thủ lãnh thì buông lời cười nhạo: "Hắn đã cứu người khác, thì cứu lấy mình đi, nếu thật hắn là Đấng Kitô của Thiên Chúa, là người được tuyển chọn!"³⁶ Lính tráng cũng chế giễu Người. Chúng lại gần, đưa giấm cho Người uống³⁷ và nói: "Nếu ông là vua dân Do-thái thì cứu lấy mình đi!"³⁸ Phía trên đầu Người, có bản án viết: "Đây là vua người Do-thái."

Người gian phi sám hối

³⁹ Một trong hai tên gian phi bị treo trên thập giá cũng nhục mạ Người: "Ông không phải là Đấng Kitô sao? Hãy tự cứu mình đi, và cứu cả chúng tôi với!"⁴⁰ Nhưng tên kia mắng nó: "Mày đang chịu chung một hình phạt, vậy mà cả Thiên Chúa, mày cũng không biết sợ!"⁴¹ Chúng ta chịu như thế này là đích đáng, vì xứng với việc đã làm. Chứ ông này đâu có làm điều gì trái!"⁴² Rồi anh ta thưa với Đức Giê-su: "Ông Giê-su ơi, khi ông vào Nước của ông, xin nhớ đến tôi!"⁴³ Và Người nói với anh ta: "Tôi bảo thật anh, hôm nay, anh sẽ được ở với tôi trên Thiên Đàng."

Đức Giê-su trút hơi thở cuối cùng (Mt 27: 45 -51; Mc 15: 33 -38; Ga 19: 28 -30)

⁴⁴ Bấy giờ đã gần tới giờ thứ sáu, thế mà bóng tối bao phủ khắp mặt đất, mãi đến giờ thứ chín.⁴⁵ Mặt trời ngưng chiếu sáng. Bức màn trướng trong Đền Thờ bị xé ngay chính giữa.⁴⁶ Đức Giê-su kêu lớn

tiếng: Lạy Cha, con xin phó thác hồn con trong tay Cha. Nói xong, Người tắt thở.

Sau khi Đức Giê-su tắt thở (Mt 27: 54 -56; Mc 15: 39 -41)

⁴⁷ Thấy sự việc xảy ra như thế, viên đại đội trưởng cất tiếng tôn vinh Thiên Chúa rằng: "Người này đích thực là người công chính!"⁴⁸ Toàn thể dân chúng đã kéo đến xem cảnh tượng ấy, khi thấy sự việc đã xảy ra, đều đấm ngực trở về.

⁴⁹ Đứng đằng xa, có tất cả những người quen biết Đức Giê-su cũng như những phụ nữ đã theo Người từ Ga-li-lê; các bà đã chứng kiến những việc ấy.

Mai táng Đức Giê-su (Mt 27: 57 -61; Mc 15: 42 -47; Ga 19: 38 -42)

⁵⁰ Khi ấy có một người tên là Giô-xếp, thành viên của Thượng Hội Đồng, một người lương thiện, công chính.⁵¹ Ông đã không tán thành quyết định và hành động của Thượng Hội Đồng. Ông là người thành A-ri-ma-thê, một thành của người Do-thái, và cũng là người vẫn mong chờ Nước Thiên Chúa.⁵² Ông đến gặp tổng trấn Phi-la-tô để xin thi hài Đức Giê-su.⁵³ Ông hạ xác Người xuống, lấy tấm vải gai mà liệm, rồi đặt Người vào ngôi mộ đục sẵn trong núi đá, nơi chưa chôn cất ai bao giờ.⁵⁴ Hôm ấy là áp lễ, và ngày sa-bát bắt đầu ló rạng.

⁵⁵ Cùng đi với ông Giô-xếp, có những người phụ nữ đã theo Đức Giê-su từ Ga-li-lê. Các bà để ý nhìn ngôi mộ và xem xác Người được đặt như thế nào.

⁵⁶ Rồi các bà về nhà, chuẩn bị dầu và thuốc thơm. Nhưng ngày sa-bát, các bà nghỉ lễ như Luật truyền.

VII. SAU PHỤC SINH

Chương 24

Ngôi mộ trống (Mt 28: 1-7; Mc 16: 1-7)

24. ¹ Ngày thứ nhất trong tuần, vừa tảng sáng, các bà đi ra mộ, mang theo dầu thơm đã chuẩn bị sẵn.² Họ thấy tảng đá đã lăn ra khỏi mộ.³ Nhưng khi bước vào, họ không thấy thi hài Chúa Giê-su đâu cả.⁴ Họ còn đang phân vân, thì bỗng có hai người đàn ông y phục sáng chói, đứng bên họ.⁵ Đang lúc các bà sợ hãi, cúi gằm xuống đất, thì hai người kia nói: "Sao các bà lại tìm Người Sống ở giữa kẻ chết?⁶ Người không

còn đây nữa, nhưng đã trỗi dậy rồi. Hãy nhớ lại điều Người đã nói với các bà hồi còn ở Ga-li-lê,⁷ là Con Người phải bị nộp vào tay phường tội lỗi, và bị đóng đinh vào thập giá, rồi ngày thứ ba sống lại.”

Các Tông Đồ không tin lời các phụ nữ (Mt 28: 8)

⁸ Bấy giờ các bà nhớ lại những điều Đức Giê-su đã nói.⁹ Khi từ mộ trở về, các bà kể cho Nhóm Mười Một và mọi người khác biết tất cả những sự việc ấy.¹⁰ Mấy bà nói đây là bà Ma-ri-a Mác-đa-la, bà Gio-an-na, và bà Ma-ri-a, mẹ ông Gia-cô-bê. Các bà khác cùng đi với mấy bà này cũng nói với các Tông Đồ như vậy.¹¹ Nhưng các ông cho là chuyện vớ vẩn, nên chẳng tin.

Ông Phê-rô ra mộ (Ga 20: 3-10)

¹² Dầu vậy, ông Phê-rô cũng đứng lên chạy ra mộ. Nhưng khi cúi nhìn, ông thấy chỉ còn có những khăn liệm thôi. Ông trở về nhà, rất đỗi ngạc nhiên về sự việc đã xảy ra.

Đức Giê-su hiện ra với hai môn đệ trên đường Em-mau (Mc 16: 12 -13)

¹³ Cũng ngày hôm ấy, có hai người trong nhóm môn đệ đi đến một làng kia tên là Em-mau, cách Giê-ru-sa-lem chừng mười một cây số.¹⁴ Họ trò chuyện với nhau về tất cả những sự việc mới xảy ra.¹⁵ Đang lúc họ trò chuyện và bàn tán, thì chính Đức Giê-su tiến đến gần và cùng đi với họ.¹⁶ Nhưng mắt họ còn bị ngăn cản, không nhận ra Người.¹⁷ Người hỏi họ: “Các anh vừa đi vừa trao đổi với nhau về chuyện gì vậy? ” Họ dừng lại, vẻ mặt buồn rầu.

¹⁸ Một trong hai người tên là Cơ-lê-ô-pát trả lời: “Chắc ông là người duy nhất trú ngụ tại Giê-ru-sa-lem mà không hay biết những chuyện đã xảy ra trong thành mấy bữa nay.”¹⁹ Đức Giê-su hỏi: “Chuyện gì vậy? ” Họ thưa: “Chuyện ông Giê-su Na-da-rét. Người là một ngôn sứ đầy uy thế trong việc làm cũng như lời nói trước mặt Thiên Chúa và toàn dân.²⁰ Thế mà các thượng tế và thủ lãnh của chúng ta đã nộp Người để Người bị án tử hình, và đã đóng đinh Người vào thập giá.²¹ Phần chúng tôi, trước đây vẫn hy vọng rằng chính Người là Đấng sẽ cứu chuộc Ít-ra-en. Hơn nữa, những việc ấy xảy ra đến nay là ngày thứ ba rồi.²² Thật ra, cũng có mấy người đàn bà trong nhóm chúng tôi đã làm chúng tôi kinh ngạc. Các bà ấy ra mộ hồi sáng sớm,²³ không thấy xác Người đâu cả, về còn nói là đã thấy thiên thần hiện ra bảo rằng Người vẫn sống.²⁴ Vài người trong nhóm chúng tôi đã ra mộ, và thấy sự việc y như các bà ấy nói; còn chính Người thì họ không thấy.”

²⁵ Bấy giờ Đức Giê-su nói với hai ông rằng: "Các anh chẳng hiểu gì cả! Lòng trí các anh thật là chậm tin vào lời các ngôn sứ!²⁶ Nào Đấng Ki-tô lại chẳng phải chịu khổ hình như thế, rồi mới vào trong vinh quang của Người sao?²⁷ Rồi bắt đầu từ ông Mô-sê và tất cả các ngôn sứ, Người giải thích cho hai ông những gì liên quan đến Người trong tất cả Sách Thánh.

²⁸ Khi gần tới làng họ muốn đến, Đức Giê-su làm như còn phải đi xa hơn nữa.²⁹ Họ nài ép Người rằng: "Mời ông ở lại với chúng tôi, vì trời đã xế chiều, và ngày sắp tàn." Bấy giờ Người mới vào và ở lại với họ.³⁰ Khi đồng bàn với họ, Người cầm lấy bánh, dâng lời chúc tụng, và bẻ ra trao cho họ.³¹ Mắt họ liền mở ra và họ nhận ra Người, nhưng Người lại biến mất.³² Họ mới bảo nhau: "Dọc đường, khi Người nói chuyện và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta, lòng chúng ta đã chẳng bùng cháy lên sao? "

³³ Ngay lúc ấy, họ đứng dậy, quay trở lại Giê-ru-sa-lem, gặp Nhóm Mười Một và các bạn hữu đang tụ họp tại đó.³⁴ Những người này bảo hai ông: "Chúa trời dậy thật rồi, và đã hiện ra với ông Si-môn."³⁵ Còn hai ông thì thuật lại những gì đã xảy ra dọc đường và việc mình đã nhận ra Chúa thế nào khi Người bẻ bánh.

Đức Giê-su hiện ra với các Tông Đồ (Ga 20: 19 -20)

³⁶ Các ông còn đang nói, thì chính Đức Giê-su đứng giữa các ông và bảo: "Bình an cho anh em! "³⁷ Các ông kinh hồn bạt vía, tưởng là thấy ma.³⁸ Nhưng Người nói: "Sao lại hoảng hốt? Sao lòng anh em còn ngờ vực?³⁹ Nhìn chân tay Thầy coi, chính Thầy đây mà! Cứ sờ xem, ma đâu có xương có thịt như anh em thấy Thầy có đây? "⁴⁰ Nói xong, Người đưa tay chân ra cho các ông xem.⁴¹ Các ông còn chưa tin vì mừng quá, và còn đang ngỡ ngàng, thì Người hỏi: "Ở đây anh em có gì ăn không? "⁴² Các ông đưa cho Người một khúc cá nướng.⁴³ Người cầm lấy và ăn trước mặt các ông.

Những lời chỉ bảo sau hết cho các Tông Đồ (Mt 28: 16 - 20; Mc 16: 14 -18; Ga 20: 21 -23; Cv 1:6-8)

⁴⁴ Rồi Người bảo: "Khi còn ở với anh em, Thầy đã từng nói với anh em rằng tất cả những gì sách Luật Mô-sê, các Sách Ngôn Sứ và các Thánh Vịnh đã chép về Thầy đều phải được ứng nghiệm."⁴⁵ Bấy giờ Người mở trí cho các ông hiểu Kinh Thánh⁴⁶ và Người nói: "Có lời Kinh Thánh chép rằng: Đấng Ki-tô phải chịu khổ hình, rồi ngày thứ ba, từ cõi chết sống lại;⁴⁷ phải nhân danh Người mà rao giảng cho muôn dân, bắt đầu từ Giê-ru-sa-lem, kêu gọi họ sám hối để được ơn tha tội.⁴⁸ Chính anh

em là chứng nhân về những điều này.⁴⁹ “Phần Thầy, Thầy sẽ gửi cho anh em điều Cha Thầy đã hứa. Còn anh em, hãy ở lại trong thành, cho đến khi nhận được quyền năng từ trời cao ban xuống.”

Đức Giê-su được rước lên trời (Mc 16: 19 -20; Cv 1:9-11)

⁵⁰ Sau đó, Người dẫn các ông tới gần Bê-ta-ni-a, rồi giơ tay chúc lành cho các ông.⁵¹ Và đang khi chúc lành, thì Người rời khỏi các ông và được đem lên trời.⁵² Bấy giờ các ông bái lạy Người, rồi trở lại Giê-ru-sa-lem, lòng đầy hoan hỷ,⁵³ và hằng ở trong Đền Thờ mà chúc tụng Thiên Chúa.